

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIII • Núm. 1.159 • 250 ptes. / 1,50 euros

6 • desembre • 2001

«Déu perdonarà els que el neguen,
però què farà amb els que cometen
la maldat en nom seu?»
Jacinto Octavio Picón

Mons. Martínez Sistach i el cardenal Carles confien que
el vistiplau de la Santa Seu no trigarà gaire

La Regió Eclesiàstica, font d'unitat pastoral

La constitució de la Regió Eclesiàstica Tarraconense és una aplicació més del Concili Provincial, celebrat el 1995.

La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies va ser el títol de la quarta i última ponència que es va tractar l'any 1995 en el Concili Provincial Tarraconense. El Dr. Joan Busquets, prevere de la diòcesi de Girona i aleshores degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya, en fou el relator. Després de llargues jornades de debat i diàleg, es va acordar i plasmar en la resolució n. 142 del Concili Provincial Tarraconense instar les vuit esglésies amb seu a Catalunya a aconseguir una comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada, així com a trobar la corresponent solució jurídica, això sí, «bo i mantenint la relació institucional amb la Conferència Episcopal Espanyola (CEE)». Des d'aleshores el projecte de Regió Eclesiàstica Tarraconense sempre ha estat present en l'ànim dels bisbes catalans, fins que, finalment, el 22 de novembre passat l'assemblea plenària de la CEE va aprovar-ne els estatuts,

pas necessari per a la seva tramitació a la Santa Seu. Els arquebisbes de Tarragona i Barcelona, que s'alternarien cada quatre anys la presidència de la Regió Eclesiàstica Tarraconense, defensen que avui més que mai cal sumar i complementar esforços davant els reptes que presenta la societat a la tasca evangelitzadora de l'Església, i confien en el vistiplau de la Santa Seu.

Pàg. 17-18

Reforços sacerdotals a Barcelona

Des del 25 de novembre passat l'Església de Barcelona compta amb dos nous preveres al servei de l'Evangeli. Són Mn. Vicenç Araque Elvira i Mn. José Rodríguez Fernández, que van ser ordenats a la catedral enmig d'una gran joia. La seva ordenació, que s'afegeix a les dels cinc diaques ordenats recentment, cons-

titueix per a la diòcesi el millor tancament possible de l'any litúrgic.

Tots dos exerciran, de moment, el seu ministeri presbiteral a les parròquies barcelonines on han estat col·laborant com a diaques, Sant Ramon Nonat i Sant Miquel del Port.

Pàg. 23

La Cartoixa de Montalegre celebra joiós un doble aniversari: IX centenari de la mort de sant Bru i I centenari de la consagració de la seva església

Pàg. 20 i 21

en primer pla

La faula com a vehicle de fe

Ningú no dubta de la importància de les faules en la literatura universal. De fet, han perdurat al llarg de gairebé tres mil·lennis. La faula és una composició literària, escrita en vers o en prosa, on s'exposa una ficció al·legòrica protagonitzada habitualment per animals i elements inanimats o abstractes que parlen i actuen com a éssers racionals. La seva finalitat és demostrar una veritat moral que, a manera d'avertència o consell, se sintetitza al final de la narració. Cal dir que també hi ha faules que poden enriquir l'esperit humà, atès que introdueixen, a través d'un llenguatge càlid i reflexiu, la Paraula de Déu en el relat.

«A través de les faules també es pot trobar Déu», afirma convençut el germà marista Ignasi Farreres Jordana, autor d'unes quantes faules. Segons ell, aquestes breus narracions combinen els valors humans i els ensenyaments morals. Les faules del germà Farreres tenen un doble objectiu: d'una banda, transmetre bons consells per enfortir una concepció cristiana de la vida i, de l'altra, reivindicar una sèrie de virtuts (solidaritat, agraïment, responsabilitat, amistat...) que interpel·len d'una manera directa i intensa els lectors.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Sumari

Pàg. 7 La clonació humana, amenaça contra la vida

Pàg. 8 Entrevista a Mons. Paglia, membre de Sant Egidí

Pàg. 22 «Mounier és un creient abrindat», afirma el Dr. Font

Pàg. 24 Festa de Santa Cecília al Miracle

Pàg. 30 I Congrés de Cultura i Territori a Tortosa

Editorial

L'actualitat de les paràboles

Els contemporanis de Jesús eren persones amb una alta consciència religiosa com a poble de Déu, eren bons «practicants» del judaisme, complien amb les normes i els preceptes que s'havien imposat i intentaven ser fidels a la llei mosaica transmesa de generació en generació. Però no podem oblidar que no eren persones de grans estudis, la seva formació intel·lectual en la majoria dels casos era mínima.

Jesús era molt conscient del nivell de coneixements del públic al qual es dirigia, per això els parlava d'una manera comprensible, àgil i amena. I no ho tenia gens fàcil perquè els temes que havia de transmetre eren complexos: parlar de com és Déu i a més identificar-se Ell mateix com el Fill de l'Altíssim.

Però certament que ho va aconseguir. Per això molts l'anomenaven el «Bon mestre» i grans multituds de persones s'amuntegaven al voltant seu cada vegada que Ell predicava i parlava del Regne de Déu. Una de les claus de l'èxit de Jesús és la seva forma d'ensenyar, diferent de la de la resta de predicadors i xerraires del seu temps, ensenyava amb autoritat, però a més amb un sistema impac- tant i directe: les paràboles.

A través d'aquests contes o històries imaginàries, se'ns apropa la imatge d'un Déu que apareix com a Pare, Rei, Amo de la Vinya... per entendre com és en veritat aquest Déu que per a molts era llunyà i que en canvi és molt més proper, sensible i bo del que la majoria dels jueus havien imaginat. D'aquesta manera, el que era aparentment difícil d'explicar es convertia en senzill i comprensible per a tots, no només per als adults de qualsevol nivell cultural, sinó fins i tot per als mateixos nens.

Gràcies a les paràboles Jesús intenta explicar coses tan aparentment increïbles com que Déu és el nostre Pare, que és just però alhora misericordiós,

o que ha enviat al seu fill únic al món que serà rebutjat com anteriorment ho van ser els altres enviats de Déu: els profetes.

Han passat molts anys des dels temps que Jesús va explicar les conegudes i famoses paràboles, però continuen tenint totes una impressionant actualitat. Per això encara ens emocionen quan les escoltem en les celebracions litúrgiques o quan les llegim des de l'oració personal de les Sagrades Escripures. No importa que hagi augmentat considerablement el nostre nivell cultural i la capacitat intel·lectual dels cristians del segle XXI, no importa que hagin aparegut nous sistemes moderns i revolucionaris de pedagogia educativa, perquè les paràboles són la millor manera de parlar de forma senzilla de les coses de Déu i de transmetre als nostres petits les realitats més complexes de la nostra fe.

Veient l'èxit d'aquesta forma d'ensenyar del Mestre de Natzaret, no falten els qui en el present intenten imitar aquest estil i crear noves paràboles per explicar altres continguts religiosos que no apareixen a l'Evangeli. De fet això ve de molt lluny, des de molt abans del naixement de Crist, quan les faules clàssiques ja tenien l'objectiu de tractar qüestions de la vida des d'una determinada moral o filosofia de fons. Avui dia, se les anomeni faules o contes o paràboles continua existint aquesta forma tan reeixida d'explicar temes transcendents com poden ser els que afecten els nostres sentiments humans i espirituals. Jesucrist en això, com en la resta de les seves actuacions, és també el nostre model, Ell és el Mestre per excel·lència a qui nosaltres escoltem amb interès i, seguint els seus ensenyaments intentem fer el mateix que Ell va fer: transmetre la nostra fe i ser evangelitzadors del nostre proïsme amb el mitjà més eficaç i intel·ligible.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giral

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

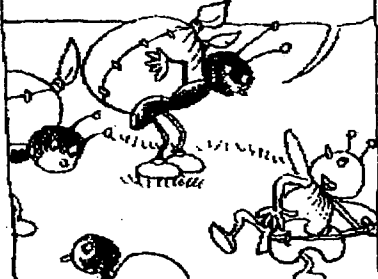
...I QUAN TINGUI LA CENTRAL LLETERA EM CASARÉ AMB UN PRÍncep ENCANTADOR!

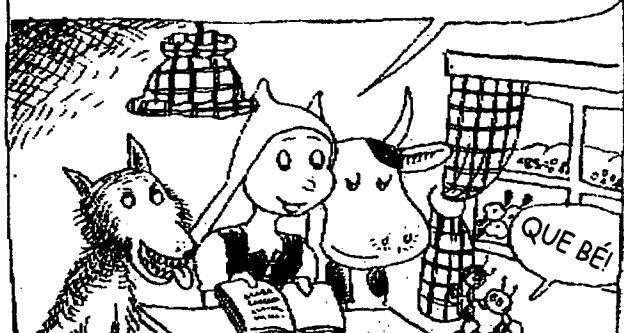
AQUEST RAÏM NO VAL RES, M'ESTIMO MÉS UN GELAT DE MADUÏXA BEN GRAN.

TOTA LA VIDA PENCANT PER QUATRE DUROS MENTRE AQUESTA BOJA S'HA FET UNA ESTRELLA DEL ROCK.

QUE GUAI, GRÀCIES AL GERMÀ IGNAZI FARRERES SOM LLICENCIATS EN CIÈNCIES RELIGIOSES!

en primer pla

La dimensió evangelitzadora de la faula

■ El seu missatge, ple de valors humans, és encara vigent avui dia

Qui no coneix la faula de la tortuga i la llebre? O la de la guineu i el raïm? Qui no ha sentit algun cop la faula de la lletera, la del vent i el sol, la de la cigala i la formiga o la de la gallina dels ous d'or? Són narracions que han entrat ja

a formar part del bagatge cultural de tots nosaltres. Aquestes faules descriuen el triomf de l'astúcia i l'enginy en un món dominat per la llei del més fort, alhora que presenten unes normes de conducta i uns ensenyaments força valuosos per

tal de desvetllar la consciència moral dels lectors. A més, algunes faules també poden enriquir l'esperit humà, atès que introdueixen, a través d'un llenguatge càlid i reflexiu, la Paraula de Déu en el relat.

La faula és una composició literària, escrita en vers o en prosa, on s'exposa una ficció al·legòrica protagonitzada habitualment per animals i elements inanimats o abstractes que parlen i actuen com a éssers racionals. *Faula* és una paraula que prové del llatí *fabula*, que vol dir «conversa sense importància» i, per extensió, «qualsevol relat de ficció la intenció del qual és amagar una veritat». Al llarg de gairebé trenta segles, les faules han passat per nombroses pomes que els han aportat diferents elements. El que no ha canviat gens en el transcurs d'aquesta evolució són els següents trets característics: capacitat de síntesi, estructura narrativa seqüencial, mirada irònica, interpretació simbòlica i finalitat didàctica.

I didàctiques són també les lliçons d'humanitat que es poden trobar a les paràboles. Jesús feia servir la paràbola —metàfo-

ra desenvolupada en forma de narració que parteix generalment de les accions de la vida quotidiana per posar en relleu un ensenyament útil i moral— com a instrument de diàleg amb els seus oients perquè reflexionessin sobre determinats aspectes de la vida cristiana i alhora convidar-los a efectuar un canvi en els seus comportaments i actituds. La paràbola (mot que prové del grec *parabollo*, que vol dir «posar dos objectes junts amb el propòsit de comparar-los») no pretén il·luminar la intel·ligència de les persones, sinó moure'n el cor.

Preguntat pels seus deixebles el motiu pel qual parlava a la gent a través de paràboles, Jesús els va dir el següent: «A vosaltres, Déu us dona a conèixer els designis secrets del Regne del cel, però no a ells. Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Per

això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen» (Mt 13,11-13). El Catecisme de l'Església catòlica qualifica les paràboles com a «miralls per a l'home», atès que fan que els oients adoptin el punt de vista del Messies i segueixin el seu exemple. Bona part de les paràboles de Jesús estan al servei del tema central de la seva predicació: per entrar al Regne cal donar-ho tot. No n'hi ha prou amb les paraules, calen els fets.

L'essència del coneixement

L'intangible cordó umbilical que enllaça la paràbola i la faula és diàfan i dúctil, però resistent. Totes dues tenen uns objectius similars, malgrat que la manera d'arribar-hi sigui ben diferent. Totes dues posseeixen i comparteixen un tresor de valor incalculable: l'essència del coneixement.

Vivim en una societat que genera quantitats ingents d'informació, però aquesta no sempre és sinònim de coneixement. La informació és pot automatitzar, però el coneixement, no. És ell qui ens ofereix les claus que obren les portes de l'emoció, la saviesa i l'ètica. D'aquí, que la faula sigui encara vigent avui dia.

Una mena d'amalgama entre paràbola i faula és el que ha creat el germà marista Ignasi Farreres Jordana amb un doble objectiu: transmetre bons consells per enfortir una concepció cristiana de la vida i reivindicar una sèrie de virtuts (solidaritat, agraïment, responsabilitat, amistat...) que interpel·len d'una manera directa i intensa els lectors. El missatge que vol donar a conèixer es troba condensat en una frase final, la moralitat, que resumeix el plantejament i el desenvolupament previ. Tot seguit us n'ofereim unes quantes. (M.A.C.)

Les pedres d'una pedrera

D'una mateixa pedrera n'havien extret dos blocs; gairebé podríem dir que eren germans. Duts a un mateix taller, un d'ells va ser treballat, primer amb fúria i fent-li saltar esberles grans del seu cos; més tard, amb més cura, però encara en va rebre de cops i de copets! En canvi, la pedra germana, sols la van quadrar i va restar després dies i dies tranquil·la en un racó del taller.

Mentrestant, la primera pedra, colpejada sens plànyer-la, i veient que escatimaven la seva germana, se li va queixar. «Sort que té una», li va replicar la descarada. Finalment, les van carregar totes dues sobre un carro d'arrossegar, i se les van endur. El final del viatge de les dues bessones era al peu d'una bastida on s'hi aixecava una catedral. Van posar la quadrada com a base d'una altíssima columna; sobre les seves espatlles s'hi carregava cada vegada més pes. I a més a més la van tapar tant que ja no podia ni respirar. Allí sota s'hi ofegava.

Finalment van col·locar la segona per sobre la columna, lluint-hi com a capitell d'un arc lleuger i esvelt. Tots l'admiraven amb els elogis més grans, car, amb tant treball d'artista, s'havia convertit en una veritable obra d'art. En canvi, la pedra bessona, ofegada pel paviment, era negligida per tothom. Aleshores van comprendre que el treball de correcció, encara que poc plaent, valia la pena de saber-lo aguantar per transformar-se d'una pedra vulgar i qualsevol en l'expressió de la bellesa i de la perfecció.

Això ve dit per a aquells que no volen ser educats ni corregits. El seu destí és ser enterrats en l'anonimat de la vida, perdent-ne l'encant. *La correcció reiterada és la base de la perfecció.*

L'olivera rondinaire

Un camp de pagès tenia dues oliveres, una a cada extrem. El pagès, cada any, n'esporgava una; però l'altra, situada en lloc de difícil accés, era deixada en pau. L'olivera primera, quan n'arribava el temps, ja començava a tremolar. Branca que tallo per aquí, branquillo per allà; brot escapat i tronc netejat. Quants talls li feien, quants cops rebia! La pobra es queixava, més que del mal que li feien, de la llibertat que donaven a l'altra; res de fer-li un buit a l'interior del fullam perquè hi entrés el sol de l'estiu, res d'esporgar-la sense compassió... Li tenia enveja, certament.

Però al moment de fer olives, l'esporgada en va donar una bona collita; l'altra, quatre fruits bords i petits. El pagès, fart que les arrels li xuclessin el sòl del bon adob que hi gitava, a la fi la va tallar per fer-ne foc a l'hivern. Com plorava ara l'olivera tallada! Mentre, l'olivera que havia donat tan bona collita era ben recompensada amb un abundós adob com a premi del seu treball. *Créixer a son caprici no dona virtut, ans vici.*

El riu ploràntic

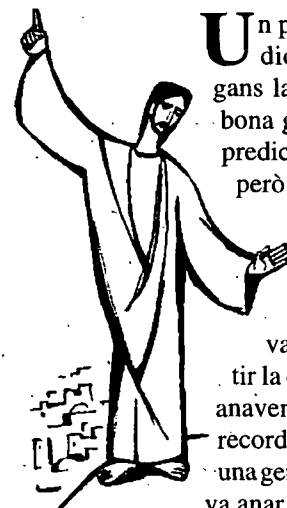
Una vegada hi havia un riu d'aigües clares; baixava tot llampant de l'alta muntanya. Unes aigües que havien eixit del mar i que ara hi volien tornar riu avall. Tranquil·lament. Però vet aquí que van començar a sagnar-lo, fent-li sèquies i més canals. El riu es queixava. Volia ser com la natura l'havia fet: riu avall i, fresós, a nedar a mar, que n'és la mare! Però els homes, no gens sentimentals, vinga a fer canals i canalets per regar o moure turbines. I el pobre riu es tornava gairebé eixut. Quina desgràcia, quin fàstic! Ell no volia pas ser dessag-

nat d'aquesta manera. Ell volia ser riu, i prou. Com un riu de debò.

Abans de sagnar-lo, ningú realment no es fixava en ell i es passava la vida mirant-se el melic. Però ara, sentia que tothom el lloava: «I quin riu tan profitós que tenim; cada gota en val mil.» I recordant com li havia costat dessagnar-se, li va semblar que estava més ben pagat, a fi de comptes, treballant per als homes que fent el gandul i dormint tranquil·lament sobre la llera per anar a ofegar-se al mar. «A mar, ja hi anirem; ara sóc feliç visitant camps i ciutats; m'he tornat un riu progressista.» N'he pagat la factura, però ara veig que en valia la pena. *Suar pels altres és la felicitat més alta.*

Un predicador que perdia el temps

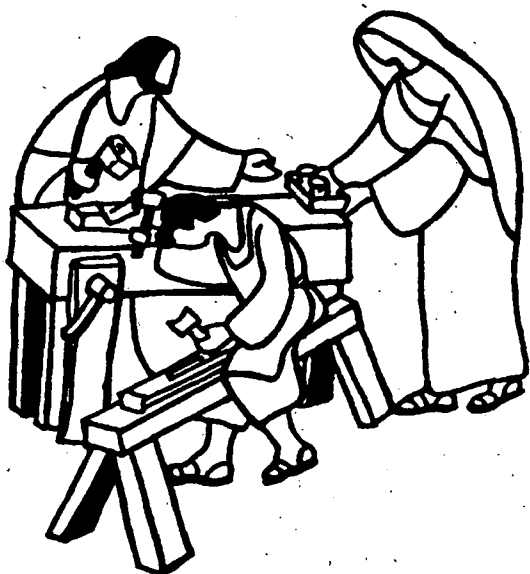
Un predicador, per cert zelós, predicava amb entusiasme als pagans la religió de Jesucrist. Aquella bona gent, prou que els agradava la predicació i saber qui era Jesucrist, però de tant en tant, alguns badallaven fort, mentre altres s'adormien. El predicador, que observava aquesta conducta poc normal en gent que hi semblava interessada, en va voler escatir la causa. Finalment, la va trobar: anaven fluixos de menjar. Aleshores, recordant que Jesús havia alimentat una gentada tot multiplicant l'aliment, va anar a les masies i palaus a recollir almoines, els va donar un bon dinar, i ells, satisfets, el van

(continua a la pàg. 4)

escotar de molt bon grat. I veient que el preocupava tant la salut del cos com la de l'ànima, es van convertir a la nostra santa religió. *Qui passa fam, no està per raons.*

Una lliçó d'àlgebra a Natzaret

Aquell any, Jesús, fet ja un jovenet, estudiava àlgebra. Ni Maria ni Josep en sabien ni poc ni molt. Un dia el flamant alumne va tornar a casa amb uns dubtes seriosos: «Mare, ens han ensenyat que multiplicat menys per menys en surt més.» «Ai, fill, això explica-ho al teu pare, que en sap un tros.» Jesús va anar doncs vers el fuster, i li va exposar el seu enigma, un problema que no entenia pas. Josep, després de fer-li-ho repetir dues vegades, li va dir: «Aquesta dificultat te la resoldré demà abans de tornar a escola.»

I així va ser. L'explicació, gens acadèmica, va ser la següent: «Tu m'has dit que menys per menys fa més, oi? Dons, mira, t'ho explicaré per mitjà de les Sagrades Escrip-tures. Babilònia, era amiga o enemiga d'Israel?» «Certament era enemiga.» «Molt bé, i enemic, en aquests estudis tan caragolats que fas, és quelcom positiu o negatiu?», va preguntar Josep. «Jo crec que és negatiu», va respondre Jesús. «Bé, doncs, el representarem per un menys, entesos? I ara et pregunto si els perses de Cir van ser amics o enemics dels babilonis.» Jesús va contestar: «Van ser els seus enemics, i els qui ens van alliberar del captiveri.» «Doncs, ja ho veus, l'enemic dels nostres enemics, què va ser per a nosaltres?» «Certament un amic.» «Ara pots veure ben clar, Jesús, que si enemic per enemic fa amic, negatiu per negatiu fa positiu.» *La ciència no és per a l'escola, sinó per a la vida.*

La civilització que tot ho resol

Hi va haver un temps i un país en el qual la civilització havia avançat tant que ho resolvia tot. La indústria del calor ho transformava tot; la indústria del fred ho conservava tot; tothom estava assegurat, i si passava alguna cosa no prevista, l'Estat es feia càrrec de tot. Assegurances de vida, assegurances de treball, assegurances de malaltia, assegurances de mort. Tot estava lligat i ben lligat. Les noves generacions, fastiguejades per tenir-ho tot a cor què vols, trastornaven la nit en dia i el dia en nit; cremaven els boscos i ho pol·lueïen tot; ho provaven tot, i tot els fastiguejava. Transformant el mitjà en fi, acabaven per no veure més que el seu melic. I veient que la vida era molt avorrida de mirar-se-la, intentaven noves sensacions i emocions, vorejaven perills inèdits, i hi morien com mosques. Com que ja era una societat perfecta i sense perill de guerres, havien anul·lat el servei militar per por de transformar-se en homes sense por, però morien més que en temps de guerres per les drogues, la velocitat, el vici o l'autoextermini amb el suïcidi. L'home ho havia assolit tot, però li mancava la felicitat que dona la bona germanor. S'havia transformat en cosa. I la cosa va matar la persona. *L'home no viu de progrés, sinó de germanor.*

Els manaments de la Llei de Déu

A un nen que anava a catequesi li van ensenyar els manaments de la Llei de Déu. Un dia, mentre

pensava, es va fixar que els seus pares li deien sovint: «No facis això, no facis allò, etc.» I es va adonar també que els manaments deien: No, no, no. Li van estranyar tants nos, i ho va preguntar als seus pares. «Com és que sovint hom veu: no aparqueu, no correu, no avanceu, o prohibida tal cosa?» Els seus pares li van contestar: «Tu, que encara ets petit, no ho entens pas del tot, però et felicitem pel teu desig de saber les coses. Has de saber que en la vida allò que sembla un no o una prohibició és un gran crit a la vida. No ultrapassar un cotxe, car hi ha perill de la vida; no córrer més del que cal, car hi ha perill de la vida.» Molt content per l'explicació, i com que el nen era intel·ligent i assenyat, va pensar: «Tants nos que hi ha als manaments, i que jo creia que ens farien nosa, resulta que són uns grans crits a la vida.» I va exclamar: «Visca el no que mata el no!» *Negar la negativitat és la més gran positivitat.*

L'home que no sabia de lletra

Una escola que anava d'excursió a l'alta muntanya es va trobar amb un vell pastor, ignorant de moltes coses, però savi pels anys i pel contacte amb la natura. Salutad amb molta educació pels nens, els va preguntar què estudiaven a l'escola. Un petit i eixerit va respondre: «A sumar, a restar, a multiplicar i a dividir.» I ell va replicar: «Doncs ara us vull preguntar qui suma, qui resta, qui multiplica i qui divideix.» Com que ningú no li sabia respondre, va afegir: «Doncs, jo que no tinc estudis ni sé llegir us ho diré, i recordeu-ho per tota la vida: "L'home bo suma; el dolent resta; Déu multiplica, i el dimoni divideix." Recordeu-ho per tota la vida.» I el dia que no havien anat a escola, aquells alumnes van rebre una bona lliçó, no de ciència, ans de vida. Els havien ensenyat de passar de les coses a les persones; de passar del complement al subjecte. *Sumar, restar, multiplicar, dividir, què o qui?*

Les mans volen fer vaga

En temps dels romans, els treballadors van decidir de fer vaga de mans caigudes. La notícia va arribar a les oïdes del Senat, que era una autoritat molt respectable i respectada, que va fer gran Roma i en féu un gran imperi. Els senadors s'ho van pensar una mica, i van enviar un delegat seu als treballadors per dir-los la falla següent:

Un dia les mans es van cansar de dur aliment a la boca. Què és això que nosaltres treballem de valent, i vinga ficar coses bones a la boca, i ella, la gàrdula, sense treballar. I tan aviat pensat com fet. Les mans no duïen res a la boca. I aviat l'estómac reclamava aliment, els peus afluiaven, les mans ja no podien aguantar les coses. Aleshores es van adonar que allò que donaven a la boca, aquesta, encara que un xic golafre, ho retornava com a força, energia i alegria de viure. En sentir això, els treballadors romans, que eren intel·ligents, van tornar a la feina, i Roma es va

anar fent gran. *En la societat humana, com en el cos, tots som solidaris del tot.*

Les dues teles d'un mateix teler

Un mestre teler va rebre l'encàrrec de confeccionar dues teles per fer-ne sengles tapissos. Rebudes les teles, al mestre tapisser li va semblar sentir-ne un diàleg. El motiu era que, assabentades que eren destinades a ser transformades en uns bells tapissos, una no volia pas ser punxada un dia sí i un altre també, dies i dies, potser setmanes i mesos. Quin horror, de sentir-se la pell foradada una i mil vegades. «M'hi oposaré, amb totes les meves forces», argumentava. Doncs bé, el mestre teler va voler respectar-ne la llibertat, i va començar per treballar la primera. Les punxades inicials es van anar transformant, amb paciència, en un bell tapís que va ser exposat i admirat. De l'altre, com que havia volgut els preparatius encara que un xic dolorosos, el mestre tapisser en féu bocins, que van servir de draps bruts per netejar el terra. *Qui no vol preparar-se i patir, no farà mai res de profit.*

De plata i de fang

Un ceramista havia fet una reproducció d'una magnífica copa de plata. Una còpia perfecta. La copa de plata en va tenir enveja, i va començar a menysprear-ne la imitació: «Quin fàstic de tenir al costat una copa de terra vil, mentre jo brillo amb la blancor de l'argent...» La copa d'argila, humil, callava. El gerrer, que havia copsat l'orgull de la copa d'argent, les va ficar totes dues dins del forn. I mentre la d'argila es feia forta com un roc, la d'argent es fonia tot barrejant-se amb les escòries. *La prova del foc enalteix la humilitat i destrueix l'orgull.*

Una anella insolidària

Una vegada hi havia una cadena que sostenia, amb altres, una gran mola. Gràcies a les cadenes conjuminades, tots els habitants del poble vivien tranquils. Així havia estat durant generacions i generacions. Però vet aquí que al cap de molts segles, una anella va dir: «Amb la meua anella en faig el que vull»; i va trencar l'anella. Seguint el seu exemple, més anelles es van sublevar i no van voler complir amb el seu deure d'enfortir la cadena. La gran roca que sobresortia de la muntanya i amenaçava el poble, sols era sostinguda per poques cadenes, que ja no podien més. Finalment, es van trencar, va caure la roca i va aixafar el poble. *Això va per a les persones desassenyades que diuen que de llur cos en fan el que volen. Com va dir aquell rei: «Després, de mi, el diluvi...»*

El nen malcarat

Hi havia un nen malcarat, és a dir, que feia mala cara a tothom. Es deia Quim, i la gent li retornava la mala cara. La seva mare el va portar davant d'un mirall, i el Quim hi va veure, darrere el vidre, un altre nen malcarat com ell. «Fes bona cara, Quim, i veuràs què passa.» La va fer, i tot seguit el nen del mirall li va retornar el somriure. El Quim, com que era intel·ligent, es va adonar del seu mal costum, i va començar a fer bona cara. Miracle? Ara el Quim es veia reflectit en el mirall de la cara dels altres. *Tal faràs, tal trobaràs.*

Dibuixos: www.cruzblanca.org/hermanoleon/index.htm

«A través de les faules també es pot trobar Déu»

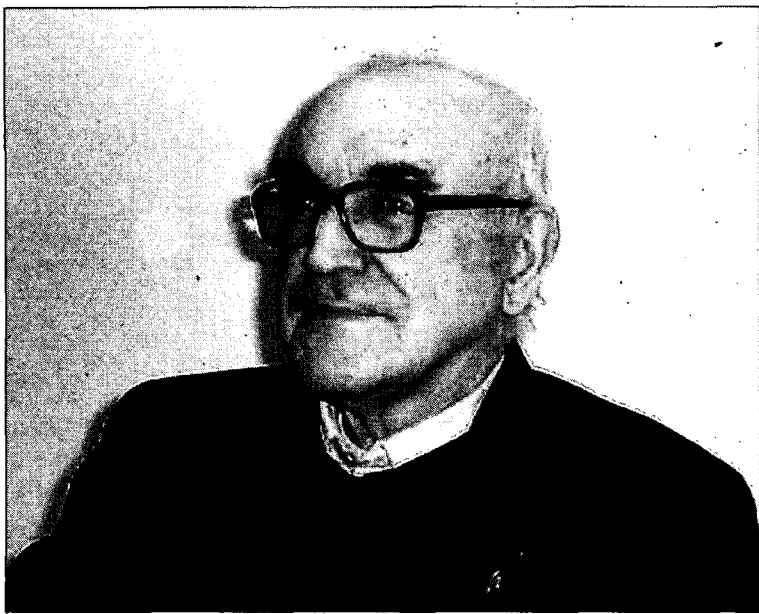
■ Segons el germà marista Ignasi Farreres, aquestes breus narracions combinen els valors humans i els ensenyaments morals

Ignasi Farreres Jordana va néixer a Organyà (Alt Urgell) el 1923. Durant trenta anys ha estat professor de Llatí i de Grec, tant a Catalunya com a l'estranger, on ha viscut molt de temps. Ha publicat gairebé una desena de llibres sobre temàtiques tan diverses

com ara espiritualitat, literatura, cultura o endevinalles. Gran apassionat de les etimologies, el germà Ignasi Farreres afirma que «les paraules diuen sempre la veritat; els homes poden mentir, però les paraules no».

—Quan i per què va escriure aquestes faules?

—Vaig escriure vint-i-quatre faules entre el 1996 i el 1998 a Girona, on vaig residir durant quatre anys, abans d'anar-me'n a viure a Mataró. Mentre preparava cursos de Bíblia i altres treballs, se'm va ocórrer aquesta idea. Vaig compondre les faules amb un objectiu fonamentalment educatiu. Vaig fer-ne una i, fruit de la inspiració, em van començar a rajar de manera progressiva totes les altres i a plasmar-les en paper. A França, de jovenet, em van fer estudiar de memòria moltes faules de Jean de La Fontaine, considerat el millor faulista europeu. Era el meu model a seguir, però com que jo no sóc poeta, vaig elaborar les faules en prosa.

Ignasi Farreres.

—Algunes persones pensen que els destinataris de les faules són bàsicament

els infants i els joves. Vostè que en pensa?

—Les faules van dirigides a tota mena de públic, atès que hi ha gent que no madura fins que és gran. Hi ha persones que maduren aviat, però d'altres no. Les faules ajuden molt a discernir. Ara bé, cal saber llegir-les i escoltar-les. Quan un individu en llegeix o n'escolta una, es pot preguntar si allò que ha après —el missatge de la faula— ho pot aplicar a la seva vida. Per tant, el que importa de debò no és que una faula agradi

més o menys, que estigui ben escrita, que sigui bella o que tingui una determinada sonoritat musical, sinó que faci reflexionar la gent. És llavors quan la faula aconsegueix el seu propòsit i la persona en treu profit.

—Les seves faules poden ser qualificades com a «paràboles»?

—Crec que sí. En realitat, el punt de partida sempre és una faula, però després, al llarg del seu desenvolupament, es combinen els valors humans i els ensenyaments morals. Un bon exemple és la faula titulada *Els manaments de la Llei de Déu*, o aquella altra que porta per títol *Una lliçó d'àlgebra a Natzaret*. A través de les faules també es pot trobar Déu. Des d'aquest punt de vista, sí que es poden considerar unes paràboles, tot i que aquesta paraula em fa molt respecte fer-la servir quan es tracta de definir els meus escrits.

—Els homes i les dones del tercer mil·lenni necessitem encara aquestes faules?

—Sí, perquè els seus ensenyaments són d'allò més actuals. L'ésser humà madura constantment al llarg de la seva vida. Cada edat té un procés diferent de

maduració. Fent un paral·lelisme, és com el fruit; neix a l'arbre, després sorgeix una flor, més tard apareix el fruit, posteriorment aquest ha de madurar i finalment s'ha d'arrencar perquè tingui valor. Totes les edats tenen els seus pros i els seus contres, i és aquí on les faules poden ser de gran utilitat per anar superant els obstacles que trobem al llarg del camí. Penso que l'edat ideal per llegir les faules és a partir dels tretze o catorze anys.

—S'ha perdut l'educació en valors?

—Moltíssim. Hi ha una gran dificultat per distingir i comprendre les coses. Per exemple, els mitjans de comunicació social ens ofereixen tan sols una faceta de les coses i no l'altra. La meitat de la veritat és una gran mentida. Moltes persones estan immerses en una gran mentida i no ho saben, ja que pensen que són posseïdores de la veritat. Un exemple molt clar el tenim en la diferència entre el plaer i la felicitat. El món sempre ens vol oferir plaer i aquest ens proporciona una felicitat momentània, efímera. Això no és la felicitat. La felicitat autèntica és aquella que prové del treball i del dolor. De la mateixa manera, la gent aprèn quan s'equivoca, o bé quan pateix. Quan a una persona li surt bé una cosa, no aprèn res;

Una lliçó profitosa per a la vida

La faula és present en la tradició oral de diversos pobles i en les literatures escrites més antigues, com ara els reculls hindús *Panchatantra* i *Calila i Dimna*. La finalitat d'aquest gènere popular és proporcionar una lliçó profitosa per a la vida a través d'un ensenyament moral. Les faules d'Hesíode (segle VIII aC), d'Estesícor (segle VII-VI aC) i, sobretot, d'Isop (segle VI aC) van aconseguir un gran èxit en el seu temps.

Tot i que alguns historiadors han arribat fins i tot a negar-ne l'existència i considerar-lo un personatge llegendari, se sap que Isop era originari d'Àsia Menor i que va ser esclau d'un ciutadà de Samos. A Isop li han estat atribuïdes moltíssimes faules. El primer recull, fet per Demetri Faleri, en conté unes quatre-centes, escrites en koiné, llengua grega basada en el dialecte àtic. Per la seva habilitat en la utilització de temes antics i la seva originalitat i enginy a crear-ne de nous, Isop ha estat considerat el «pare de la faula».

Entre els escriptors romans autors de faules el més important va ser Fedre, d'origen esclau i seguidor d'Isop, que va redactar-les en llatí. A l'edat mitjana la faula va assolir una gran difusió i acceptació, atès que va esdevenir el gènere ideal tant per als moralistes, com per als escriptors satírics. D'una banda, van ser traduïdes i imitades faules d'èpoques anteriors, i, de l'altra, se'n van produir de noves. L'Arcipreste de Hita, Maria de França, Boner i molts altres en són exemples paradigmàtics.

Els humanistes del Renaixement, amb la seva admiració per l'antiguitat clàssica, van fixar la seva mirada en les faules d'Isop. També en van escriure de noves: Rabelais, Corrozet, Tarta, etc. En l'àmbit de la faula, la gran figura del segle XVII va ser Jean de La Fontaine, el qual supera la tradició oriental i grecollatina gràcies al seu talent dramàtic i extraordinària capacitat d'observació dels costums de l'època. Les seves faules constitueixen una crítica lúcida dels estaments socials, de la hipocresia i dels abusos de poder. Aquest gènere literari va ser conreat per nombrosos autors dels segles XVIII (Iriarte, Roberti, Pignotti, Houdard de La Motte, Herder, Gleim, Lessing, Gay i Krylov) i XIX (Samaniego, Ginguene, Henriot, Perego i Moore). Al segle XX els recursos formals de la faula van ser emprats, entre d'altres, per Orwell, Kipling, Franc-Nohain, etc.

«Els mitjans de comunicació ens ofereixen tan sols una faceta de les coses i no l'altra. La meitat de la veritat és una gran mentida»

en canvi, quan s'equivoca, si és intel·ligent, aprendrà dels seus errors.

—Quins són els seus projectes de futur?

—Actualment estic fent un treball de recerca sobre quines són les arrels d'Europa amb motiu de la celebració del Fòrum de les Cultures 2004, que es farà a casa nostra. Hi voldria presentar aquest estudi, que jo anomeno *panlingua*, i sis tragèdies franceses traduïdes al català, on quedi ben palesa la saviesa grega, el dret romà i l'esperit cristià.

Miquel Àngel Codina

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Aquest Nadal, recordeu-nos especialment
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

CALENDARI LITÚRGIC 2002

CALENDARI LITÚRGIC 2002

Leccionari dominical: Cicle A
Leccionari ferial: Anys parells

«Déu passa per les nostres vides cada vegada que, reunits en assemblea litúrgica, escoltem la seva Paraula, la Paraula que fa llum als nostres passos i és la claror que ens il·lumina en el camí»
(cf. Salm 118,105)

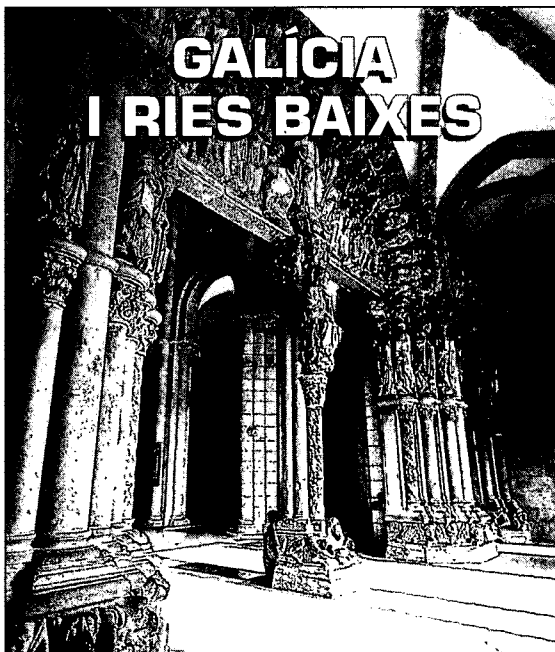
Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació

**AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA**

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 BARCELONA,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 701

AVANÇAMENT PROGRAMACIÓ PER AL 2002

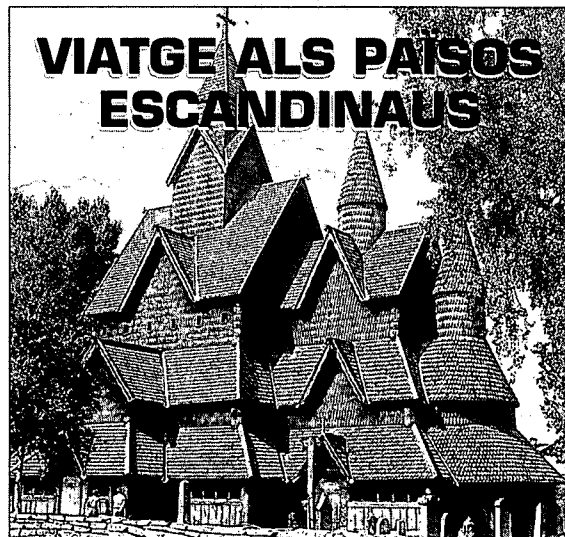
Del 3 al 10 d'abril

GALÍCIA I RIES BAIXES

La terra i els seus homes: tradicions i costums.

De l'1 al 15 de juliol

VIATGE ALS PAÏSOS ESCANDINAVS

Noruega / Cap Nord / Lapònia /
Finlàndia / Suècia

Impactes escandinaus: capitals / fiords / sol de mitjanit / la meravellosa naturalesa àrtica amb la cultura lapona.

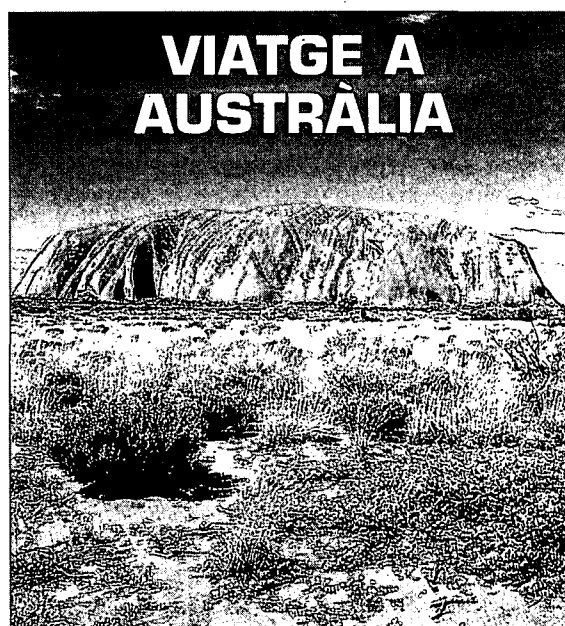
Del 19 al 26 d'agost

VIATGE A SARDENYA/ ALGUER

Antigues terres indòmites enmig de la mar blava.

Del 18 de novembre
al 4 de desembre

VIATGE A AUSTRÀLIA

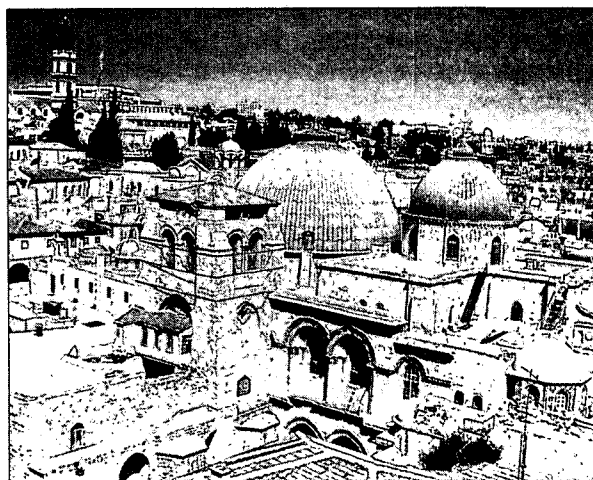
Les comunitats humanes de l'altre extrem del planeta: els nostres antípodes i el seu medi

AVÍS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrinatges de la Paraula»
al país de Jesús

Sempre estan en els nostres programes.
Tant bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

Vaticà

església en el món

La clonació humana, greu amenaça contra la vida

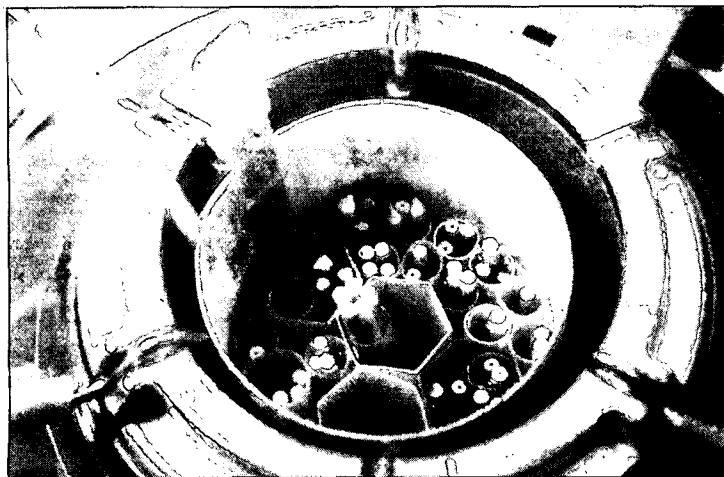
■ L'Església rebutja enèrgicament aquesta pràctica

ROMA.— Joan Pau II ha qualificat els experiments de clonació humana com una amenaça programada científicament contra la vida humana: «El veritable humanisme mai no pot admetre mètodes i experiments que constitueixen amenaces programa-

des de forma científica i sistemàtica contra la vida humana.» El Pontífex va pronunciar aquestes paraules tres dies després que un laboratori nord-americà anunciés la clonació del primer embrió humà.

En saber-se la notícia de l'experiment nord-americà, la Santa Seu va denunciar-ne el «tarannà dramàtic» i la «gravetat moral». En un comunicat de premsa, el Vaticà reconeixia que la gravetat de l'experiment es deu al fet que s'ha realitzat creant un ésser humà, en estat encara d'embrió. Després, l'embrió clonat ha estat eliminat. El document confirma «amb força que l'inici de la vida humana no pot ser fixat per convenció en un cert estadi del desenvolupament de l'embrió; se situa, en realitat, en el primer instant de l'existència de l'embrió mateix».

Aquest projecte de clonació, assenyala la Santa Seu, «sanciona una autèntica discriminació entre els éssers humans, en virtut del seu temps de desenvolupament. D'aquesta manera, un embrió val menys que un fetus, un fetus menys que un infant, un infant menys que un adult». El comunicat vaticà proposa als científics continuar el camí de l'experimentació amb cèl·lules estami-

L'Església alerta sobre la destrucció d'embrions.

que ha dit que «hi ha tècniques alternatives per obtenir les mateixes cèl·lules tot respectant la dignitat humana, sense necessitat de clonar embrions humans que després són destruïts. Ens trobem davant d'un objectiu d'extraordinari interès científic i mèdic, però amb mitjans èticament inacceptables, i mai el fi no justifica els mitjans».

Posició compartida

No únicament l'Església catòlica s'ha manifestat contrària

a la clonació. L'Església ortodoxa, en condemnar la clonació d'éssers humans, ha evocat «crims contra la humanitat de marca nazi» i el pare Antoni Ilin, portaveu del patriarcat de Moscou i de totes les Rússiaes, ha remarcat que «la destrucció d'un embrió equival a un avortament. Condemnem la clonació humana tant amb fins terapèutics com reproductius. L'embrió està revestit de la dignitat humana i beneït amb el do de la vida. La clonació terapèutica no és altra cosa sinó la pitjor instrumentalització d'un ésser humà sacrificat en profit d'altres».

La Unió de les Comunitats Islàmiques a Itàlia ha dit: «Condemnem de forma neta i absoluta qualsevol intent de modificar o imitar la creació. Fins i tot si diuen que no pretenen la clonació reproductiva sinó la terapèutica són aprenents de bruixot que no saben on faran cap: és un desafiament contra Déu que portarà a greus desastres.» I el nou rabí en cap de Roma, que a més és metge, ha declarat que segueix «amb gran atenció tots els avenços relatius a les tècniques de procreació i les possibles aplicacions en el camp humà. S'obren escenaris angiosants, difícils de controlar, per la qual cosa cal una cautela extrema». (Vegeu també la secció de «Ciència» a la pàgina 35.) (C.C.)

«La producció d'un ésser humà mitjançant la clonació és contrària a la dignitat humana»

nals d'adults que científicament s'ha demostrat vàlid i que respecta la dignitat de la vida humana.

L'Església no es cansa de demanar la prohibició de la clonació humana. En aquest sentit, el 19 de novembre la Santa Seu va demanar a les Nacions Unides la prohibició de la clonació humana independentment dels seus fins. La proposta la va fer l'arquebisbe Renato Martino, observador permanent davant de les Nacions Unides, que va constatar que «els nascuts com a resultat d'una clonació començarien la vida com una anomalia en termes de relació amb els pares i

familiars». Segons l'arquebisbe, «les conseqüències ètiques i jurídiques que es desprendrien d'aquest acte contaminarien i profanarien el futur de la humanitat». L'Església catòlica s'oposa a qualsevol mena de clonació per raons ètiques i antropològiques. Amb relació a l'anomenada «clonació terapèutica», Mons. Martino va assenyalar que «és una ofensa encara més greu a la dignitat humana i al dret a la vida ja que implica éssers humans (embrions) creats per poder ser destruïts. (...) La clonació d'embrions humans ha estat considerada com a innecessària en l'àmbit científic ja que aquestes mateixes cèl·lules es poden extreure per altres mitjans acceptables èticament».

Per la seva part, el cardinal Alfonso López Trujillo, president del Pontifici Consell per a la Família, en una entrevista al diari *Corriere della Sera*, assenyala que «la producció d'un ésser humà mitjançant la clonació és contrària a la dignitat humana. (...) L'interès terapèutic anunciat no canvia el fet que es tracta de la producció d'embrions que seran destruïts». Així, subratlla que l'Església no s'oposa a les investigacions «sempre que no impliquin la producció i destrucció d'embrions».

La Conferència Episcopal Espanyola també ha mostrat el seu rebuig total a la clonació. Així, el director del Secretariat de la Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida, Inocente García, ha destacat que «implica emprar una vida humana, destruir un ésser per guarir-ne d'altres i això és moralment inacceptable». També s'ha pronunciat al respecte el president de la Societat Valenciana de Bioètica, José Hernández,

PRO CAMBRIL Església STA. TERESINA

VI SUBHASTA D'ART

PINTURA, DIBUIX, ESCULTURA, CERÀMICA I ALTRES

Sala Mn. Jaume Oliveras (Via Augusta, 68, entrada c/ St. Marc) - Barcelona

Exposició: del 2 al 12 de desembre

Horari: de 18 a 20 hores

Subhasta: Dijous dia 13 de desembre de 2001, a les 20 hores

Entrada per Via Augusta.

Informació: 93 815 84 30 - 93 218 58 15

93 218 46 01

Amb la col·laboració d'ACEA

Participa-hi!

Mons. Paglia és bisbe de Terni-Narni-Amelia i membre de la Comunitat de Sant Egidí

«Estem cridats a recuperar l'esperança i la força que neix de l'Evangeli»

El 21 de novembre el Centre d'Estudis Pastoral (CEP) va organitzar una sessió de formació per a preveres, diaques, religiosos i religioses i responsables d'equips pastorals. Mons. Vincenzo Paglia, membre de la Comunitat de Sant Egidí, va ser convidat pel CEP per parlar sobre *Vida interior en l'acció pastoral*.

—On rau la importància de la vida espiritual?

—Vivim en un temps en què és fàcil sentir-se espantat per tot el que ha passat, estar atemorit davant del futur... nosaltres, els cristians, estem cridats a recuperar l'esperança i la força que neix de l'Evangeli. En aquest sentit, avui més que mai la vida espiritual, o sigui, la vida que neix de l'escolta de l'Evangeli, és l'única que ens pot donar una perspectiva robusta per a la vida. Jo crec que una activitat que no sorgeix de l'escolta de l'Evangeli és una acció que no únicament no resisteix el pas del temps, sinó que és ineficaz per canviar el curs de la història. Només l'Evangeli escoltat fidelment pot ser com aquell llevat que transforma la pasta de la vida. Vida interior no significa tancar-se en un mateix o retirar-se per fer una autoanàlisi o reflexions psicològiques. La vida interior, l'escolta de l'Evangeli, és la primera acció que estem cridats a fer.

—Un dels pilars de Sant Egidí és precisament la pregària, l'escolta de la Paraula de Déu.

—Sí, exactament, perquè és de l'escolta de l'Evangeli, de la pregària, que rebem la força del Senyor. L'acció sobre el creient sorgeix directament de l'energia de l'Esperit del Senyor. No hi ha creient que no sigui un home espiritual. És un home guiat per l'Esperit Sant. De la pregària sorgeix la comprensió, la força, la perseverança, la capacitat de ser

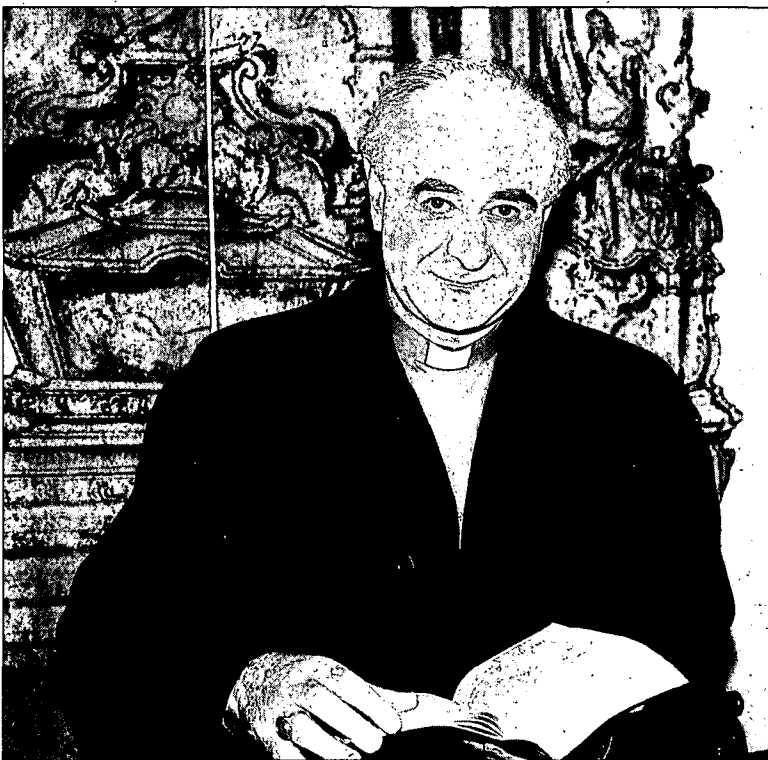
compassius, la caritat envers els més febles, la saviesa de saber discernir i individuar el camí a recórrer.

—Vostè pertany a la Comunitat de Sant Egidí des de fa molts anys. Què significa en la seva vida aquesta comunitat?

—La fraternitat i l'espiritualitat de la Comunitat de Sant Egidí formen part de la meua vida. És un tresor preciós per al meu ministeri pastoral de la diòcesi de Terni-Narni-Amelia, perquè l'esperit de Sant Egidí eixampla el cor i els horitzons, i és capaç d'estendre's i d'anar més enllà d'un mateix. És un esperit que no té fronteres.

—Quan va ser nomenat bisbe es va subratllar l'amistat i afecte que li professa Joan Pau II, i el reconeixement que implicava per a Sant Egidí.

—Per a mi, és un privilegi i una responsabilitat enorme l'amistat i l'afecte que el Papa, amb gran benevolença, m'ofereix. Em comprometo a ser obediència fins al final al seu pontificat i en particular a la intuïció profètica que l'ha fet potser l'home espiritualment més elevat del nostre temps. Ara, a poc a poc, s'afebleix la seva força i creix la seva tensió espiritual. Tot això m'empeny més a reprendre el camí com ell ha

Mons. Paglia subratlla la importància d'escoltar la Paraula de Déu.

demanat en la *Novo millennio ineunte*, perquè la seva ànsia de salvació universal pugui ser l'ànsia del meu cor.

D'altra banda, és cert que el meu nomenament com a bisbe va ser un reconeixement a la Comunitat de Sant Egidí. Jo sento el plaer i l'orgull de ser un fill d'aquesta comunitat que no viu per a ella mateixa, sinó per a l'Església i per al món. Això ho sento com una responsabilitat personal.

—On se centra en aquests moments la seva tasca al capdavant de la diòcesi?

—Continuo amb el compromís de la comunicació de l'Evangeli, i espero que sense cansar-me'n mai. Ara estem posant una atenció extraordinària en la missa del diumenge, perquè sigui el nus de la renovació de la vida de la diòcesi. Així, acabo d'escriure una carta pastoral titulada *L'Eucaristia salva el món*. Es tracta d'enrobustir el creixement de la comunitat eclesial, a partir de l'Eucaristia, i que aquesta comunitat que neix de l'Eucaristia pugui treballar per ajudar en la convivència entre tots els homes. Que aquella comunió que vivim al voltant del Senyor sigui font de la fraternitat entre tots els pobles.

—El seu lema episcopal, «Gaudium et spes», sembla avui més necessari que mai.

—El lema reprèn les paraules del document *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II: joia, felicitat i esperança. Crec que avui l'Església ha de dir amb força al món paraules de pau i d'esperança, paraules d'alegria i de fraternitat. Cada creient, cada Església, cada comunitat cristiana està cridada a respondre aquesta vocació. L'Església del nou mil·lenni ha de saber comunicar l'Evangeli per-

què, si no, corre el risc de ser còmplice de la tristesa i de la desesperança. Per això, tots ens hem d'interrogar sobre com viure veritablement l'alegria i l'esperança.

—Com treballar per la pau, per l'esperança...?

—La pau comença sempre des del cor dels homes. Avui, després del desastre causat pels atemptats de l'11 de setembre i també davant de tants drames que hi ha encara que no surtin a les notícies com guerres, fam, pena de mort, malalts de sida... davant de tot això el món està cridat a una revolució espiritual en què tots estem involucrats. Cal que cadascú pensi de nou en la seva actitud davant

de la vida i davant del món. Cal desterrar del propi cor les arrels de l'odi, de l'enveja, de la violència i fer créixer, en canvi, les flors de la pietat, de la fraternitat, de l'ajuda... mai com ara la pau demana el treball de cadascú. L'Evangeli parla d'un somni en què tots els pobles

«Tots ens hem d'interrogar sobre com viure veritablement l'alegria i l'esperança»

són estimats per Déu i tots els homes són cridats a trobar-se en la seva diversitat, però també en la concòrdia per formar tots la gran família al voltant del Senyor.

—El Papa ha tornat a convocar una nova trobada interreligiosa per la pau a Assís. Quina lectura en fa?

—El Papa torna a recollir l'esperit d'Assís i proposa una altra trobada per la pau. Podem dir «de Barcelona a Assís», perquè la trobada que va tenir lloc a Barcelona va ser un dels esdeveniments més importants amb relació a la pau d'aquests darrers mesos. El Papa sap que avui ha de ser proposat encara amb més vigor aquest esperit de pau perquè la imatge de Barcelona roman com la imatge del futur del món. És l'única imatge que pot garantir la pau entre els pobles, i les religions han de treballar perquè els pobles es trobin, no perquè lluitin.

Rosa María Jané Chueca

VATICÀ

El Papa envia per Internet l'exhortació «Església a Oceania»

ROMA.— En el curs d'una cerimònia especial feta al Vaticà, el Papa va enviar l'exhortació postsinodal *Ecclesia in Oceania* als fidels d'aquest continent a través d'Internet. Després de signar el document a la centenària sala Clementina del Vaticà, el Papa va fer arribar l'exhortació als correus electrònics de les diòcesis d'Oceania, on viuen prop de vuit milions de catòlics.

El Bisbe de Roma va recordar que durant el Sínode celebrat al Vaticà el 1998 es va repassar l'evangelització a Oceania i «vam donar gràcies al Pare de tota misericòrdia per la magnífica tasca dels primers missioners». «Escoltem la història del desenvolupament extraordinari de l'Església a les vostres terres» i el Sínode «es va alegrar pels incommptables models de santedat i justícia presents entre els pobles d'Oceania, una garantia de la primavera de fe per la qual sospirem i treballem», va dir Joan Pau II.

Això no obstant, va recordar que també es van reconèixer «els innombrables reptes que afronten els pobles d'Oceania» i que en aquest moment «sol·liciten a l'Església que comprometi els pobles del Pacífic i les seves cultures amb vigor renovat i convicció. L'Esperit Sant crida l'Església a Oceania a embarcar-se en la gran tasca d'una nova evangelització». (N.E.)

Vaticà

Paula Montal, pionera en l'educació femenina, nova santa

■ Girona ja té una diocesana als altars

ROMA.— Senyeres i banderes espanyoles onejaven dins de la basílica vaticana el 25 de novembre passat, moments després que el Papa elevés als altars l'arenyenc Paula Montal Fornés de Sant Josep de Calassanç (1799-1889). La primera santa de la diòcesi de Girona va ser una de les pioneres en

l'educació femenina durant el segle XIX. La fundadora de l'Institut de les Filles de Maria, conegudes com a «escolàpies», va ser proclamada santa juntament amb dues religioses i un bisbe. El Papa no ha previst més canonitzacions per al 2001.

Joan Pau II, parlant en espanyol, va presentar Paula Montal com a «promotora de la dona i la família amb la seva idea de salvar la família educant les noies en el sant temor de Déu». El Papa va recordar el compromís de Paula a Arenys de Mar pel que fa a activitats apostòliques i a una vida de pietat sincera i va lloar-ne la tasca de fundadora d'una família religiosa inspirada en el lema calassancià «pietat i lletres». Per al Papa, el missatge de santa Paula és encara actual i el seu carisma educatiu és font d'inspiració en la formació de les generacions del tercer mil·lenni cristià. De fet, ella és la fundadora de la primera congregació espanyola dedicada exclusivament a l'educació de la dona des del vessant humà i cristià. Durant els seus noranta anys de vida, la vida de Paula Montal va estar marcada pel lema que s'ensenyava avui als ambients de les escolàpies: «Vull salvar les famílies ensenyant a les nenes el sant temor de Déu.»

Arenys de Mar, Figueres, Sabadell i Olesa de Montserrat constituïren els quatre punts de referència de la nova santa. El Papa va fer referència a Arenys de Mar i a Olesa de Montserrat, localitats de naixement i mort de la santa. A Figueres obre la primera escola per a nenes i és on es perfila la seva vocació d'educadora, escolàpia i fundadora. A Sabadell inseureix la seva obra dins la ja existent Escola Pia. De fet, Paula sentia molta sintonia amb el carisma de sant Josep de Calassanç, fundador dels escolapis, i va optar per viure la seva espiritualitat i adoptar-ne la regla. Paula va fundar l'Institut de Filles de Maria o Religioses de les Escoles Pies i el seu treball apostòlic està reconegut com una original aportació per elevar el nivell cultural de la dona. Va fundar escoles a Figueres, Arenys de Mar, Sabadell, Igualada, El Vendrell, Masnou, Olesa i va ajudar a fundar-ne a Girona, Blanes, Barcelona i Sòller.

Mosaic en relleu de Mare Paula, de Santiago de Santiago, ubicat a Olesa de Montserrat.

Quan Paula va morir hi havia 346 escolàpies. Avui són 810, eduquen trenta mil alumnes i estan presents a 19 països de tots els continents.

Un sant entre tres santes

En la solemne canonització de Paula Montal, el Papa va proclamar sant també Giuseppe Marelli, bisbe fundador de la Congregació dels Oblats de Sant Josep, un sant de la regió del Piemonte, zona que al segle XIX va donar altres exemples de santedat com el pare Cottolengo o Don Bosco. Marelli, bisbe d'Asti, va ser recordat pel Papa com a persona entusiasta, intel·ligent i compromesa amb la cultura i els pobres.

Les altres dues dones santes són Léonie

Franoise de Sales Aviat (1844-1914), fundadora de la Congregació de les Germanes Oblates de Sant Francesc de Sales, i Maria Crescentia Höss, (1682-1744), monja del tercer orde de sant Francesc. Léonie Franoise va ser una dona que va voler oblidar-se per donar-se als altres: «M'oublier entièrement» era el seu motor. La nova santa va desenvolupar una forta assistència a les joves obreres de Troyes i d'altres ciutats franceses i italianes. Pel que fa a Maria Crescentia Höss, la santa de la diòcesi d'Augsburg més venerada, el Papa en va remarcar la «silenciosa vida terrenal, el misticisme de la qual va superar les barreres del seu silenciós monestir per convertir-se en testimoni de santedat». Santa Maria Crescentia Höss, nascuda en ambient protestant, va aconseguir ser acceptada al monestir de franciscanes gràcies a la intervenció de l'alcalde protestant. Es va sentir molt unida als cristians protestants i de fet és venerada per molts d'ells. Visionària, abadessa, mística, intel·ligent, pràctica, accessible, Crescentia és la primera santa alemanya del tercer mil·lenni i un model actual eclesial, perquè va realitzar un ecumenisme pràctic i va comprometre's per aconseguir una posició de la dona en l'Església.

Miriam Díez

HONGRIA

Mor Lajos Kada, nunci apostòlic a Espanya entre el 1995 i el 2000

BUDAPEST.— Mons. Lajos Kada, arquebisbe i nunci apostòlic a Espanya des del 22 de setembre del 1995 fins al 15 de febrer del 2000, va morir el 26 de novembre passat a Budapest, capital del seu país natal, després d'una llarga malaltia. Mons. Kada va néixer a Budapest el 16 de novembre del 1924. Va ser ordenat sacerdot el 10 d'octubre del 1948. Era doctor en Teologia i en Dret Canònic. Va ingressar al servei diplomàtic de la Santa Seu el 1957 i, després d'un període a la Secretaria d'Estat, va treballar a les representacions pontificies del Pakistan, Escandinàvia, Alemanya i Argentina. Mons. Lajos Kada també va ser secretari de la Congregació per als Sagraments i el Culte Diví.

El 1971 va ser cridat a prestar els seus serveis al Pontifici Consell Cor Unum, on es va encarregar dels afers socials i temes de desenvolupament humà. El 1973 va ser nomenat sotssecretari del mateix Consell Pontifici. El 20 de juny del 1975 va ser nomenat nunci apostòlic a Costa Rica; el 15 d'octubre del 1980, nunci apostòlic a El Salvador; el 22 d'agost del 1991, nunci apostòlic a Alemanya i el 22 de setembre del 1995 va ser nomenat nunci apostòlic a Espanya, càrrec que va exercir fins al 15 de febrer del 2000, data de la seva jubilaació, quan va ser substituït per Mons. Manuel Monteiro de Castro. El Consell de Ministres li va concedir la Gran Creu d'Isabel la Catòlica com a homenatge a la seva tasca desenvolupada a Espanya. Des de llavors residia a Hongria. (C.C.)

UGANDA

Missioner assassinat en una emboscada

ATIAK.— L'Exèrcit de Resistència del Senyor (LRA) va parlar una emboscada contra un vehicle de transport comercial i va matar el pare Peter Obore Oromo, de la diòcesi de Torit-Sudan. L'incident va tenir lloc el 17 de novembre entre Atiak i Bibia al nord d'Uganda. El P. Obore va trobar la mort quan anava d'Atiak a Nimule, sud del Sudan. Provenia de Kampala, on havia assistit a un seminari de l'Uganda Change Agency. El P. Obore era un dels pocs sacerdots ordenats a la diòcesi de Torit-Sudan el 1987 i és el tercer sacerdot catòlic assassinat per homes armats prop de la frontera amb Uganda. El 1967 i 1968 van ser assassinats els pares Saturnino Obore i Leopoldo Anywar. (Zenit)

Casa Graupera Mestres Neules des de 1895 a Mataró
 Les autèntiques Neules Graupera són d'Enric Graupera.
 Tres segles d'experiència ens avalen.

C/Sant Simó, 5 cant. Fossar Xic (MATARÓ) Tel.: 93 755 02 22 Fax: 93 755 03 26
 E-mail: info@casagraupera.com web: www.casagraupera.com
 Horari: Dilluns a Dissabte de 10h. a 14h. i de 17h. a 20.30 (novembre i desembre tots els dies).

Les millors Neules de tot Catalunya les de Casa Graupera. **Es clar!!!**
 Probi les primeres Neules en "Pot de Vidre" de disseny
 Així com els assortits en capsa, record de Mataró.
 Torrons i Polvorons com els d'abans, de fabricació pròpia i d'ingredients naturals.
 Aquest Nadal demani Neules de "Qualitat Alimentària".

Servei a Domicili

Espanya

Conclusions del congrés «Vers una nova cultura cristiana»

■ S'ha celebrat a la Universitat Catòlica de Múrcia

MURCIA.— «Evangelitzar les persones a través de les cultures i les cultures a través de les persones» és el repte que va llançar el Congrés Internacional Evangelització i Cultura per al tercer mil·lenni, celebrat el 23 i 24 de novembre. La trobada, en la qual van participar més de 1.000 persones, va ser organitzada per la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia i pel Congrés Pontifici de Cultura.

El congrés es va tancar amb una lectura d'unes conclusions llegides per Fr. Fabio Duque, sotssecretari del Consell Pontifici per a la Cultura. Entre les conclusions que es van apuntar, va destacar la idea que la naturalesa humana està cridada a buscar la veritat del món, d'un mateix i de Déu. En aquest sentit, «l'ésser humà es descobreix com a constitutivament dependent i necessitat de Déu». Fr. Duque es va referir al Magisteri de l'Església, concretament a

El congrés ca comptar amb diverses aportacions teòriques.

l'encíclica *Fides et ratio*, de Joan Pau II, que assenyalava que «la veritat assolida mitjançant la reflexió filosòfica i la veritat que prové de la Revolució no es confonen, ni una fa supèrflua l'altra».

El sotssecretari del Consell Pontifici va subratllar que la crisi de la cultura comporta una crisi de fe i que la «pretensió de

reduir la realitat a allò matematitzable no només ens condueix al nihilisme que eludeix la pregunta per les finalitats, el per a què, sinó que dificulta a la raó i al cor de l'home l'accés a la veritat i el sentit del món i de si mateix». D'altra banda, Fr. Duque va manifestar que en l'àmbit econòmic l'increment del benefici i la reducció de costos han substituït la recerca del bé comú.

Per al ponent, «l'art, com tot allò bell, és penetrable per la fe de Crist que ens ensenya a estimar apassionadament el món i a transfigurar-lo mitjançant el nostre treball en la glòria de Déu i bé per als homes». Un dels reptes que va plantejar va ser el de promoure un canvi de «contracultura de la mort» a «civilització de l'amor», canvi en què els joves tenen molt a dir. En les conclusions es va fer referència al necessari diàleg interreligiós.

Al llarg del congrés també es va fer patent la possibilitat de generar noves síntesis entre fe i cultura, i que «la cultura és tot i només allò que ajuda l'ésser humà a ser plenament home». (C.C.)

Els bisbes aproven el pla pastoral per al trienni 2002-2005

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola ha aprovat el pla pastoral per al període 2002-2005 amb l'objectiu de fer front al «rostre arreligiós i fins i tot anticristià d'una cultura marcada per un humanisme immanentista». El president de la CEE, Antonio M. Rouco, ha assenyalat que el pla pretén afrontar el procés de secularització que afecta la societat espanyola. Sota el títol *Una Església esperançada: Mar endins!*, el text recull l'esperit de la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*. El portaveu de la CEE, Mons. Juan José Asenjo, ha destacat que els bisbes van plantejar tres prioritats en el pla: «Dimensió mística de la vida cristiana, el que anomenaríem pastoral de santedat; reforçament del compromís apostòlic en la transmissió de la fe, i reforçament de la comunió eclesial». Així mateix, ha indicat que dur el pla a la pràctica demana més pregària, vida familiar, catequesi, vida parroquial, treball amb joves i més interrelació entre grups i moviments eclesials. Segons Mons. Asenjo, cal també «un reforçament de la nostra comunió amb els més pobres en el servei als marginats, en el compromís per la justícia davant les noves pobreses». El pla parteix d'un diagnòstic pessimista, però també recull, segons el cardenal Rouco, «el testimoni sovint heroic de la vida dels cristians i de la pròpia comunitat eclesial».

D'altra banda, la CEE ha codemnat l'últim atemptat d'ETA contra dos membres de l'Ertzaintza, en paraules del cardenal Rouco: «El terrorisme, flagell i pecat que assoleix dimensions globals, delata una inhumanitat radical; és la perversa i odiosa expressió del menyspreu a l'home mateix, la negació més brutal de la dignitat de la persona humana i del manament inscrit en el cor de l'home, veu que es pot arribar a velar o distorsionar tot i que mai fer callar... els actes terroristes manifesten la més greu de les temptacions: "manipular Déu" i "malinterpretar la seva Veritat i la seva Llei"». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA
UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Títular

Entitat

Oficina

DC

Data

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Celebrat el Dia dels Sense Sostre

MADRID.— El 25 de novembre l'Església va celebrar el Dia dels Sense Sostre. Càritas espanyola i FACIAM (Federació d'Associacions de Centres per a Integració i Ajuda a Marginats) van organitzar, sota el lema «Fins quan en aquest plan?», un campanya de sensibilització per obtenir el suport dels ciutadans i sol·licitar als poders públics un pla estatal per a les persones sense llar. Càritas va recordar que les mesures que apareixen al Pla Nacional per a la Inclusió Social, aprovat per al govern al maig, «no preveu una resposta concreta per a les persones sense llar, la situació social de les quals ha de ser assumida amb accions concretes». Amb aquesta finalitat, Càritas va redactar una sèrie de proposicions per tal que es prevegin en aquest pla. Les propostes incideixen en la necessitat de l'existència d'una aportació pressupostària dins dels pressupostos generals de l'Estat, una sèrie de

recursos públics que facilitin l'assentament i la inserció social d'aquestes persones; facilitar un allotjament estable; elaborar programes socio-sanitaris que ajudin aquestes persones a accedir als serveis de salut; garantir, des de l'Estat, una regulació de rendes mínimes d'inserció i una potenciació del nivell bàsic dels serveis socials.

Càritas també va ressaltar l'evolució que s'està produint al perfil humà i social dels sense sostre, que superen els 30.000 a Espanya. Les persones sense llar responen cada cop menys a l'estereotip de l'home solitari d'uns 40 anys. Càritas detecta una presència creixent de joves i de dones i fins i tot de grups familiars als quals cal afegir un augment notable de treballadors immigrants, que representen més del 45% de les persones ateses als serveis d'acollida durant l'any 2000. (SIC)

Carta Dominical

Els valors humans l'any 120 i en el 2001

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Entre els anys 119 i 122 Suetoni va publicar la *Vida dels dotze Cèsars*, una obra molt minuciosa perquè, tenint el privilegi de ser secretari de l'emperador Adrià, va poder consultar foliadament l'arxiu imperial i, així, va poder escriure biografies en què apareix la vida pública i privada dels biografiats i fins i tot els secrets de palau. Vull subratllar que en la biografia de Calígula dedica vint-i-un capítols a explicar tot el que va realitzar sota el seu govern, i comença el vint-i-dos dient: «Fins aquí, hem parlant d'un prín-

cep; ens queda parlar d'un monstre». A això dedica els següents trenta-vuit capítols. M'agrada que Suetoni tingués l'objectivitat de distingir el positiu del molt negatiu d'aquest Cèsar.

Aquesta forma de presentar un personatge contrasta amb el fet que freqüentment ara es presenta la desmitificació de moltes persones cèlebres com una cosa positiva. Però la desmitificació té una interpretació molt diversa. Cal distingir entre desmuntar falsos mites i negar la noblesa d'aspectes de vides concretes que l'han tingut i demostrat. No fer-ho pot conduir a aplatar la història i la humanitat al nivell de la mediocritat i encara de la vilesa. Fins i tot les persones menys nobles moralment poden tenir trets dignes de ser recordats.

Contrasten amb els autors que es dediquen a aquesta feina els historiadors i juristes Villapalos i San Miguel, que han publicat *Los valores de los grandes hombres*. L'intent, plenament aconseguit, és destacar un valor concret de quaranta-una persones de tots els temps. Potser aquestes no ho van fer tot bé, però els autors destaquen aquell valor que veuen més notori en els seus biografiats.

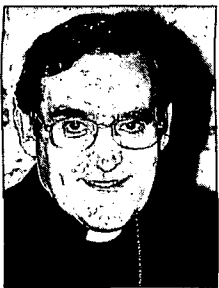
Aquest llibre mostra que els valors universalment acceptats com la pau, la humilitat, el coratge, la justícia, la llibertat, l'altruisme, la coherència, la responsabilitat,

la bondat o l'amistat, entre d'altres, no són meres teories o valors brillants, propis dels llibres de text, sinó motivacions que han encarnat en la seva vida grans homes i dones de la nostra història. Així doncs, Gandhi està irremeiablement unit a la consecució de la pau i Churchill és un exemple de coratge davant dels revessos de la vida. Sant Francesc d'Assís està associat a la bondat; Abraham Lincoln a l'austeritat; Sant Tomàs Moro a la coherència i Alexandre el Gran al lideratge. Homes i dones de totes les èpoques ens ensenyen en aquest llibre, a través de l'exemple de la seva vida, com viure altres tants valors, imprescindibles sens dubte per ser feliços en aquest món.

Però vull afegir que fites per al progrés de la humanitat no són tan sols els valors dels notables i coneguts. Hi ha els valors quotidians de tantíssimes persones, fets amb la humilitat del que passa desapercebut, a la llar, a la feina, a l'Església, a la vida cultural; persones que, sense saber-ho, són constructores de la nova humanitat, esperança d'una humanitat millor. Importa molt descobrir i realçar els valors ocults, que són les aigües profundes que retenen la noblesa del que és autènticament humà i que afluïren on fa falta més vida veritablement humana.

Paraula i vida

La Puríssima

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Mare de Déu apareix en la penombra de l'Advent com la seva flor més pura i com el màxim exponent de la seva expectació. Per això l'Advent és el temps marí per excel·lència, i la festa mariana pròpia d'aquest temps litúrgic és la de la Immaculada Concepció.

Amb la festa de la Puríssima el poble cristià celebra que Maria fou preservada de qualsevol màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció. Aquest dogma de fe fou proclamat pel papa Pius IX, l'any 1854, fonamentant-se en la fe de l'Església sobre aquest misteri marí.

En aquesta festa de Maria és bonic escoltar aquestes lloances que li dirigí sant Anselm en un dels seus sermons: «Oh, dona plena a vessar de gràcia! Totes les criatures reverdeixen pel desbordament de la vostra plenitud! Oh, Verge beneïda i més que beneïda! Per la vostra benedicció és beneïda tota la naturalesa, no sols la creada pel Creador, sinó que també el Creador és beneït per la seva criatura. [...] Déu, que ho havia creat tot, va fer-se a si mateix en carn de Maria, i així va refer

tot el que ja havia fet.»

Maria fou Immaculada perquè esdevindria mare del Fill de Déu. Sant Sofroni, bisbe, deia a Maria en un sermó: «Sou realment beneïda entre les dones, perquè si per naturalesa fóreu dona, en realitat us convertíreu en mare de Déu.» La seva immunitat original fou possible gràcies als mèrits futurs de Crist. Maria, certament, també fou redimida, i ho fou primer que ningú, la redimida de la manera més sublim, el fruit més digne i el trofeu més excels de la Redempció.

En Maria Immaculada la naturalesa es presenta amb la seva esplendor original, encara no profanada, i la mesura de la seva gràcia inicial supera extraordinàriament la gràcia final dels sants. Tanmateix ella és una criatura com tots nosaltres, és un brot de la nostra nissaga. Per això ella és molt a prop nostre i la podem imitar.

En el cor de l'Advent pren relleu especial la figura de Maria de Natzaret, gràvida de la Paraula. Ella l'ha acollida en el seu cor de verge, i en el seu si maternal s'ha fet carn de salvació. Des d'aleshores Déu és l'Emmanuel, Ell és amb nosaltres.

Déu va voler que la Immaculada fos bella als seus ulls i perfecta davant la mirada dels homes. El papa Pau VI deia al filòsof cristià Jean Guitton: «En Maria es realitzà la intenció divina de fer de l'ésser humà el reflex, la imatge, la fotografia, la semblança de Déu.» Però Déu ho va voler sense que deixés de ser dona, sense restar res a la seva feminitat; al contrari, sublimant el seu amor, la seva delicadesa, la seva sensibilitat i la seva entrega generosa als altres.

Tots som convidats a fixar el nostre esguard sobre el seu esperit generós de servei i sobre la seva exquisida caritat fraterna. I som espontàniament inclinats a im-

«La Immaculada Concepció», obra de Zurbarán, al Museu del Prado.

mergir-nos en la dolcesa inefable d'aquells nou mesos que Maria fou sagrari vivent de l'Esperança feta ja Presència.

opinió

Punt de vista

Enrique Cases
Sacerdot i escriptor

Cristianisme i islam

Es els episodis de l'Afganistan i Nova York obliguen a una reflexió més profunda sobre la situació del món. Alguns, amb pocs matisos, pretenen que és un xoc de civilitzacions centrades en la religió. Islam contra cristianisme, tot i que els líders més qualificats tant de l'islam com cristians, especialment el papa Joan Pau II ho neguen, i diuen que el problema és més profund i clamen per la pau fruit de la justícia. És convenient no perdre l'oportunitat una altra vegada, almenys els caps pensants, per veure la pregonesa de l'home i de la història.

És oportú recordar el que diu sant Pau sobre el que Déu fa a través de l'Església: «Aleshores éreu lluny, però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, destruint el mur que els separava i abolint amb el seu propi cos allò que els feia enemics: la Llei amb els seus manaments i preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i, en ell, n'ha creat un de sol, la nova humanitat.» (Ef 2,13-15). Aquest és el problema: l'odi, la incomprensió, la mentida, l'obscuritat en els cors i en les ments i en la història. D'altra banda és bo precisar. Occident no s'identifica amb cristianisme. Ni islam amb els estats en què viuen com majoria. Un cristià que accepti l'evangelisme amb veritat difícilment es veurà integrat plenament en una societat en la qual hi ha lleis com l'avortament, l'eutanàsia, matrimonis d'homosexuals i que són permissives amb la pornografia, la perversió de menors i conductes antisocials posant com a excusa la llibertat. Però també podem dir que l'islam on està més perseguit és en molts països anomenats islàmics, amb governs despòtics i corruptes que oprimeixen la seva religió i la utilitzen, i originen els radicalismes fanàtics com a rebel·lia, quan no són finançats per poderosos d'una banda i de l'altra per als seus objectius circumstancials; així creen els seus futurs botxins.

El remei ha de passar per un diàleg profund i sincer en tots els àmbits. Per exemple: la noció de persona que és una cosa descoberta en àmbit cristià i un dels pilars d'Occident. Es va descobrir en conèixer que en l'únic Déu hi ha una Trinitat de persones, que el seu amor no és solitari, sinó de donació eterna. Sense aquesta aportació difícilment es pot fonamentar la llibertat, d'altra banda negada pels principals racionalismes i, per descomptat, pel materialisme, tan estesos a Occident. Tampoc no es pot fonamentar una ètica decent, que permeti superar el nihilisme alegre.

Molts líders, tant de l'islam com cristians, clamen per la pau fruit de la justícia.

El problema està en el fet que els savis vulguin parlar i que es puguin superar els governs corruptes o immorals siguin d'on siguin, una cosa gens fàcil si tot s'organitza com a equilibris de poder i per fer el que volen els poderosos, encara que sigui maquiavèlic. És a dir, es tracta de seguir l'ensenyament diví d'odiar el pecat i comprendre i ajudar el pecador, i permetre que es puguin superar estructures de pecat realment escandaloses.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El rostre de Crist en els evangelis

On centrar la contemplació del rostre de Crist? Sobretot en el que en diu la Sagrada Escripura. De fet, tota la Bíblia parla del misteri de Crist. L'Antic Testament en figures, amb una certa obscuritat. El Nou Testament revela plenament el Verb de Déu fet home. Això fa dir a sant Jeroni: «Ignorar les Escripures és ignorar Crist mateix.»

El Papa, en la carta apostòlica *A l'inici del nou mil·lenni*, afirma que hem d'estar ancorats en l'Escripura. Per què? Perquè d'aquesta manera ens obrim a l'acció de l'Esperit Sant, car ha inspirat aquests escrits i n'és, doncs, l'origen. Acol·lim, ensems, el testimoniatge dels apòstols, «que tingueren l'experiència viva de Crist, la Paraula de vida, el veieren amb els ulls, l'escoltaren amb les oïdes i el tocaren amb les mans».

La vida cristiana, en efecte, demana l'obertura a l'Esperit. Ell anima l'Església i els seus membres. Necessitem que l'Esperit, repetidor del missatge evangèlic, ens el faci interioritzar. Ell és el Mestre que ens va revelant el rostre del Crist de Betlem, del Crist habitant de Natzaret, del Crist predicador de l'Evangelisme, del Crist dolorós i del Crist de la Pasqua. Any rere any i dia rere dia, ens pertoca contemplar

el rostre del Senyor. El Paràclit ens consolarà, tot mostrant-nos la bellesa de l'Home Nou.

A més, l'endinsament en els evangelis ens fa contemplar el rostre del Vivent, contemplat per aquells que foren cridats a seguir-lo i a ser-ne testimonis. La nostra fe té la seva font en el testimoniatge apostòlic. I el Crist dels evangelis és el Verb de Déu que els apòstols veieren, sentiren, escoltaren i estimaren. Un testimoniatge verídric, tant, que lliuraran la seva vida per l'Evangelisme fins a donar-la martirialment.

Els evangelis —cal tenir-los damunt de la tauleta de nit o de l'escriptori— per poder-los llegir fàcilment. Recordo un gran professor de Sagrada Escripura —ja traspassat— que m'havia ensenyat molt a estimar la Paraula de Déu i que recomanava als alumnes que cada dia llegíssim l'evangelisme, encara només fos un verset.

Per contemplar el rostre de Crist cal, sota el guiatge de l'Esperit i sentint-nos membres de l'Església apostòlica, llegir les Sagrades Escripures. Especialment els evangelis. Tota la vida. Cada dia. Per trobar el Senyor que ens estima, ens parla i ens invita també a respondre-li. Amb la paraula i el testimoniatge.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Moral de derrota

Ha vingut a missa una universitària polonesa que tornava, al cap de poques hores i amb autocar, al seu país. Ha demostrat un gran interès i pietat en la celebració, m'he preguntat, quantes raons haurien esgrimit la gent d'aquí per no assistir-hi, en aquestes mateixes circumstàncies?

A 22 metres de casa meua, al costat de la C-17, fa temps s'hi va posar una creu a l'estil de les del Tirol. Molta gent quan passa per allà la saluda i toca el clàxon, d'altres s'aturen a pregar-hi i a posar-hi flors. Quan m'adono, surto a saludar-los i a dir-los que cada dissabte a la missa preguem per les seves intencions. Sempre m'ho agraeixen. Sovint observo un gest d'estranyesa, sembla que al seu interior no estableixin cap relació entre la seva pietat i la litúrgia de l'Església, aquesta actitud em sap greu, amb tot, sempre ens separem satisfets de la trobada.

Quan rebo la revista *Tierra Santa* m'alegra comprovar que publiquen escrits meus. El P. I. Peña viu a Betfagé, a 10 minuts de la Muntanya de les Oliveres, allà on el Senyor va dir: «Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelisme...» La seva oficina és a Jerusalem, a 6 minuts del Sant Sepulcre, on va tenir lloc el misteri fonamental de la nostra fe. Quina satisfacció més gran pot tenir un prevere que evangelitza des d'aquests llocs sants?

Si la meua experiència és així de satisfactòria no ho és menys comprovar l'interès que demostren molts cristians que aprofiten Internet per transmetre l'Evangelisme. Saben que els canvis actuals permeten coses impossibles en altres temps i ho aprofiten. Poso un exemple. Editar un full parroquial senzill representa una inversió en màquines, paper i local, que no està a l'abast de qualsevol. Doncs bé, un sol seglar, Àngel Gómez, escriu un «full dominical» amb textos de la missa, orientacions, articles de fons, notícies d'interès cristià, cartes al director, etc. Aquest missatge es difon entre molts lectors d'aquí i d'Amèrica (betania.es). Una cosa semblant passa amb la revista «el salmista» o «E-cristians», totes dues de Barcelona. És meravellós poder propagar l'Evangelisme arreu del món amb un senzill PC i una connexió a la xarxa. Sense condicions, ni censures i sense gairebé despeses de tramesa. I és meravellós que això es faci.

Conscient de tot això, ho contrasto amb la realitat que m'envolta. Constato, lamentablement, que al meu voltant es viu, normalment, amb desil·lusió, amb una sensació de desencís i d'incapacitat necessària. Si alguna cosa preocupa i inquieta són realitats de «sagristia». Jo em pregunto, dependrà d'aquell nomenament, d'aquell secretariat o del reconeixement d'aquella estructura, per poder evangelitzar? Ja que el que més importa no són les estructures, (també he de dir: tinc menys por de la Cúria Vaticana que de «cúries» de categoria menor). El que importa és el missatge i el testimoni i per estimular-lo en tenim prou amb la gràcia sacramental, ja sigui del baptisme, confirmació o d'orde sacerdotal. Penso, aleshores, aquest desànim, no indicarà una manca d'esperança? (vegeu que la paraula amb majúscula, indica que em refereixo a una virtut teològica i no a un simple optimisme, que és pura qualitat de l'individu).

Notes insignificants

Germà Adrià

Déu foll, contagia'ns la teva follia

A hir al matí vaig passar davant del Teatre Principal, a les Rambles i em va sorprendre el cartell de l'anunci de l'obra que s'hi representa.

Hi ha, amb lletres ben grosses, Moncho Borrajo que ens assenyala un escrit que diu: «Déu és boig si confia en els éssers humans assenyats.» Així, Moncho fa de teòleg i dóna el resultat del seu estudi de Déu: Déu és boig perquè confia en els éssers humans assenyats.

I està tan boig, que no tan sols confia en els assenyats, sinó també en els éssers humans desviats, descentrats, desorientats,

embogits, perversos, degenerats.

Déu confia en nosaltres. Déu està boig.

Jo em considero mitjanament assenyat. I Déu confia en mi. Hi confia tant que ens ha fet lliures, amb la llibertat fins i tot d'ultratjar-lo i de menysprear-lo.

Hi confia tant, que ha posat el món a les nostres mans. I nosaltres som capaços fins i tot de fer malbé el seu món meravellós.

Hi confia tant, que ha posat a les nostres mans la nostra vida. I som els únics éssers del món que fem el mal a consciència.

Hi confia tant, que ens perdona i està disposat a perdonar-nos sempre. Moltes

vegades més que setanta vegades set.

Déu confia en nosaltres, els humans assenyats i els humans desorientats, tant que ens espera al seu Cel, a casa seva. Tant, que sembla que no pot viure sense nosaltres.

Déu confia tant, que va permetre que Jesucrist, el seu Fill, morís crucificat a les nostres mans.

Déu confia tant en nosaltres, i ens estima i ens diu que Ell és amor i ens convida a aquest amor, i el desitja eternament.

Déu està boig. Confiem nosaltres en aquell que ens traïciona o ens ven per un plat de lleties o ens insulta o s'oblida de nosaltres?

Gràcies, Déu, per la teva bogeria.

Gràcies perquè sé que fins i tot totes aquestes llengües meues i el llenguatge de Moncho i el llenguatge d'aquells que s'atreveixen a negar-te.

Gràcies, Déu amor, perquè ens estimes i confies en nosaltres.

Sabem, nosaltres, confiar en Déu?

Sabem posar-nos a les seves mans com un nen s'empara a les mans de la seva mare?

Gràcies, Déu, per la teva confiança i el teu amor. Et voldria correspondre.

Si confio en tu, Senyor Déu, he de confiar en els meus germans. Si dic que t'estimo a Tu, Déu, només puc demostrar-t'ho estimant els meus germans. I estimant-los en tota la cruïlla de la vida turmentada. Perquè Tu estàs present de manera predilecta en aquells que pateixen. I dius que quan visitem un malalt, et visitem a Tu. I també quan visitem un pres. I ens dius que et donem menjar, quan en donem a un captaire. Que et vestim, quan vestim un mendicant.

Déu foll, contagia'ns la teva follia, dóna'ns el teu amor.

Que sapiguem estimar-nos per saber estimar-te a tu.

Déu foll, continua confiant en nosaltres, els humans assenyats i els humans descentrats i bojós perversos.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Nou any cristià

«La santedat no es pot clonar», va dir fra Carlos Azpiroz Costa, mestre general de l'orde dels Dominics, a l'acte de presentació de l'obra *Nuevo Año Cristiano*, que va tenir lloc el 22 de novembre a l'ambaixada d'Espanya davant la Santa Seu. Un total de 990 biografies de sants, beats, venerables i servents de Déu ocupen 6.700 pàgines, redactades per més de 350 col·laboradors i distribuïdes en dotze volums, un per mes. Es tracta d'una obra monumental, que té un gran interès per a l'Església i per a la societat. Per a l'Església, perquè actualitza el gènere hagiogràfic (vides de sants) a la llum del Vaticà II i perquè apropa al creient d'avui la personalitat dels sants, les seves dificultats, el seu procés de conversió, la seva fidelitat a la crida divina. Per a la societat, perquè els sants tenen un impacte sobre els pobles, la cultura, l'art, la literatura, l'escultura, la manera d'entendre la vida, les festes populars... Una col·lecció que ja incorpora en la seva segona edició del mes de febrer santa Paula Montal Farnés, fundadora de les mares escolàpies, canonitzada el 25 del mes de novembre passat. Una santa catalana que he apreciat a través de les mares escolàpies, que ella va fundar. En una capella que pertany a aquest institut hi vaig fer la meua primera comunió amb quatre cosins més. Anys després, sent professor de COU a Barcelona, vaig poder valorar la preparació excel·lent que tenien les alumnes que havien estudiat l'EGB i el BUP als seus col·legis.

Jo he contribuït a aquesta obra escrivint la biografia de sant Marcel·lí Champagnat, fundador de l'Institut dels Germans Maristes, la festivitat del qual se celebra el 6 de juny. M'identifico amb la frase de fra

Carlos Azpiroz, argentí, descendent d'espanyols: la santedat no admet clonació. Cada persona és diferent, té el seu procés, fa el seu camí. L'estil antic d'escriure la vida dels sants privilegiava l'admiració i la fantasia per sobre del rigor històric; desconeixia normalment els processos de conversió, és a dir, la santedat s'iniciava des del bressol, per això el naixement s'acompanyava de signes excepcionals; explicava mars de llum sense gairebé penombres. Els coneixements psicològics permeten avui subratllar més bé l'evolució personal dels sants i l'acció de la gràcia en les seves vides. No per això deixen de ser menys admirables però segur que amb més imitables. Una imitació que no consisteix a fer el que ells van fer, sinó a respondre —oberts com ells a l'acció de l'Esperit— a les crides de Déu des del nostre «ara i aquí». També he descobert que les ferides que cadascú rep a la seva vida, com li va passar a Marcel·lí Champagnat, es poden convertir en «ferides lluminoses».

Llegir biografies d'homes i de dones que tenen alguna cosa per ensenyar-nos té un valor pedagògic extraordinari. Ajuden a treure l'excel·lència que nia al cor de cada persona. En la meua adolescència, llegia totes les biografies que em queien a les mans: músics, polítics, artistes, científics, sants, etc. Totes elles constituïen una invitació a fer el meu viatge a Ítaca. Ara amb el pas del temps, sé què signifiquen les itaques, perquè sense elles potser no hauria iniciat mai gaires projectes.

M'agrada molt una frase que François Xavier Nguyen van Thuan va pronunciar davant del Papa als exercicis espirituals de l'any jubilar i que va veure escrita en una paret de Melbourne, Austràlia: «No hi ha cap sant sense passat ni cap pecador sense futur.»

Zoom

Eduard Brufau

Aquests dies els mitjans de comunicació, la televisió sobretot, informen extensament de la sida. En aquest tema, darrerament, s'han aconseguit avenços mèdics que en frenen notablement els efectes perjudicials. Aquests avenços, però, de poc serveixen als malalts del tercer món —on massivament més la pateixen— perquè no tenen prou diners per comprar-los. Així doncs, l'esforç científic per combatre la malaltia en si és, òbviament, fonamental, però encara ho és més aconseguir que els medicaments estiguin a l'abast de tots els malalts. Aquest és el segon front que cal obrir en la lluita contra la sida.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

Acabarem el cambril de Santa Teresina!

El proper dia 13, dijous, farem la VI subhasta d'art procambrial de Santa Teresina. Fa força anys ja que intentem acabar el que vam començar felicitament fa temps. Vam construir el retaule, que millora moltíssim l'absis de l'església. I amb el temple on hi ha col·locada la nostra preciosa imatge, canvia tota l'església, atès que li dona més profunditat i bellesa.

Encara que actualment la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús hagi fet l'esforç d'arranjar el casal parroquial, volem acabar també el cambril de Santa Teresina. Falta construir el teginat del sostre i el terra. A l'exposició que fem abans de la subhasta hi exposarem també els plànols de l'arquitecte Santiago Balcells Gorina, juntament amb un plafó de mida natural dels setanta-dos que hi aniran.

Esperem la col·laboració dels devots de la nostra titular —amb la participació ara en aquesta subhasta— perquè puguem avançar aquestes obres, a poc a poc, però definitives. Us ho agrairé de cor.

Mn. JOAN ESCALA

Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, Barcelona

Donar la pau

Sense alterar normes, tan sols amb el desig pietós de millorar, caldria conèixer iniciatives positives adaptables a les misses. Per exemple, quan arriba el moment de donar la pau, constatem des de fa molt temps un fet que nosaltres hem adoptat. Normalment a càrrec de l'escolà o el monitor, amb el protagonisme honrós de transmetre als assistents el gest efusiu, sincer i cristià del celebrant que ens dona la pau.

Si és per primera vegada, quedareu sorpresos de les joioses mostres de complaença que s'hi experimenten, sobretot si estem entre desconeguts, forasters i no parlem dels estrangers. Us demano, si us plau, proveu d'intentar-ho, no desaprofiteu aquesta bona oportunitat, quedareu meravellats de l'acollida afectuosa amb què sereu rebuts. És un mitjà per copsar la unió i l'amor que perseguim els cristians. Segurament no havíeu capít mai la força que es desprèn de la vostra estreta de mà, com esplèndidament ho reflecteixen les cares agraïdes i somrients dels receptors d'aquest gest.

Si us plau, no us negueu a voler reflexionar un xic sobre això; us recomano que procureu comprovar-ho, és ben senzill, no costa res intentar-ho. De ben segur que tindreu la impressió que esteu fent un servei senzill i valuós al Senyor, que no quedarà oblidat mai més.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
L'Estartit

Clergues políticament correctes?

Voldria expressar, com a catòlic català, la meua tristesa per la campanya que en contra del cardenal Carles i del nou bisbe auxiliar Sáiz estan llencant polítics i periodistes propers al nacionalisme català. Es veu que algunes persones i mitjans de comunicació consideren que per ser un bon bisbe o un bon sacerdot no cal viure una vida evangèlica, no cal predicar els ensenyaments de Jesús, sinó que cal ser políticament correcte, que a la Catalunya actual vol dir ser nacionalista o sobiranista o quelcom semblant.

Fa un parell de mesos es va jubilar un bisbe català i certs partits i entitats civils li van fer grans homenatges. Per què? No per la seva tasca pastoral (que segurament va ser bona), sinó perquè va ser un bisbe que es va posicionar públicament a favor del nacionalisme. És curiós que molts dels que han fet aquests homenatges són habitualment anticlericals declarats. Jo diria als nostres preveres i sacerdots que no facin cas d'aquesta gent i que continuïn servint tots els fidels, que deixin de banda la política i que es preocupin senzillament de predicar i aplicar l'Evangeli.

IGNASI LÓPEZ FORTEA
Mollet del Vallès

Llibertat de culte als Emirats Àrabs

Sobre l'article «Per una igualació de drets i deures», publicat al núm. 1.155 de *Catalunya Cristiana* vull manifestar el següent: no sé si hi ha hagut voluntat, per part de ningú, d'exigir un mínim de llibertat, encara que sigui només de culte, però puc afirmar que als Emirats del golf Pèrsic aquesta llibertat sí que existeix. Ho puc confirmar pel fet que durant la meua estada, concretament a Dubai, he assistit a missa cada diumenge en una església construïda amb molta dignitat, amb condicionament climàtic, amb una capacitat per a unes mil persones assegudes i una zona molt àmplia de pàrquing. L'assistència era d'unes vuit-centes persones aproximadament. Pel que fa a la resta de l'article, encara que en el fons estigui d'acord, no puc sinó recordar que no fa gaire a casa nostra la intransigència i les nostres actituds tenien, més o menys, el mateix tarannà.

MARIA i LLUÍS PRATS
Barcelona

Finestral de la caritat

369. Matrimoni amb un fill menor. Ell treballa amb contracte temporal. Ella està malalta i no pot treballar. Viuen en un pis molt deteriorat. Per a un arranjament d'urgència, 45.000 ptes (270,46 euros).
370. Vídua que conviu amb un fill major d'edat malalt. Tots dos cobren una pensió per invalidesa. Per a medicaments, 38.300 ptes (230,19 euros).
371. Matrimoni magribí amb cinc fills menors. Ell no té feina. Ella fa hores en el servei domèstic. Els ingressos són insuficients. Per a un mes de lloguer, 61.306 ptes (368,46 euros).
372. Mare jove amb una filla menor a càrrec seu. Viu en un centre d'acollida per a dones maltractades. Ha començat a treballar fent neteges. Per al menjador escolar de la nena (tot el curs), 146.695 ptes (881,65 euros).
373. Matrimoni xilè amb una filla menor. Fa poc que han arribat a Barcelona. Ell fa feines esporàdiques. Ella no en troba. Per pagar l'habitació on viuen rellogats, 51.700 ptes (310,72 euros).

374. Dona separada amb tres fills menors a càrrec seu. S'ha quedat sense feina perquè ha estat malalta. Per deutes de farmàcia, 39.000 ptes (234,39 euros).
375. Matrimoni amb dos fills menors. Ell s'ha quedat sense feina i no té dret al subsidi d'atur. Ella està malalta. Per a aliments, 50.000 ptes (300,51 euros).
376. Vídua jove amb dos fills menors al seu càrrec. El gran té una disminució, que suposa despeses extraordinàries. Per deutes de lloguer, 72.500 ptes (435,73 euros).
377. Matrimoni amb tres fills menors. Ell ha començat a treballar, però encara no ha cobrat. Ella està embarassada. Per evitar que els tallin els subministraments, 49.700 ptes (298,7 euros).
378. Noia sola. Està malalta. No té suport familiar. Viu acollida a casa d'uns amics. Per a un tractament que no cobreix la Seguretat Social, 60.000 ptes (360,61 euros).
379. Home sol. No té ingressos fixos. Està malalt. Té en tràmit una pensió per invalidesa. Per pagar la pensió on

- viu, 39.000 ptes (234,39 euros).
380. Dona separada amb un fill menor a càrrec seu. Té problemes de salut que no li permeten treballar. Cobra una pensió d'invalidesa. Per a un mes d'hipoteca, 48.000 ptes (288,49 euros).
381. Home vidu amb dos fills menors a càrrec seu. Treballa en una fàbrica, però està de baixa per malaltia. Per a aliments, 40.000 ptes (240,4 euros).
382. Dona separada amb dos fills menors tutelats per la Generalitat. Viu al carrer. Té problemes de salut. Per a dos mesos de pensió per poder dormir, 60.300 ptes (362,41 euros).
- 383. Dona divorciada amb un fill major d'edat. El noi té una disminució psíquica. Ella ha estat malalta. No troba feina. Per a medicaments, 17.150 ptes (103,07 euros).

Caritas diocesana de Barcelona, plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961, a/e: correu@caritasbcn.org, web: www.caritasbcn.org, c/c: 2100-0965-0200027605.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Ser catequista

—El rector de la meua parròquia ha demanat voluntaris per col·laborar en la catequesi parroquial. M'agradaria ser-ne, però no em considero del tot preparada per a una missió tan important. Quines qualitats hauria de tenir una catequista?

—Efectivament, la catequesi és una gran responsabilitat i d'ella en depèn en gran part el futur de l'Església. Com en tot, ningú no neix ensenyat, i amb bona voluntat i preparació tot es pot aconseguir. Jo crec que vostè podria ser una bona catequista i molts podrien ser-ne amb unes condicions. En primer lloc, voler-ho, tenir ganes de col·laborar i il·lusió per iniciar els nens i les nenes a la vida cristiana. Es pressuposa l'esperit apostòlic que tot cristià ha de tenir, un desig gran que Jesús i el seu missatge siguin coneguts i estimats. Amb tot això considero també una condició fonamental l'esforç sincer per portar una vida cristiana coherent: un catequista ha de ser una persona que prega habitualment, que participa amb goig de l'Eucaristia, que es confessa sovint i que procura conformar tota la seva vida segons els ensenyaments de Jesucrist i de l'Església. Aquesta és potser la qualitat principal perquè, no ho oblidem, el predicador més bo és el qui dona exemple. Cal també formació, conèixer bé la doctrina cristiana i tenir qualitats pedagògiques. La parròquia facilitarà amb gust aquestes eines de formació. També considero molt important en la tasca catequètica que els catequistes estimin i preguin per aquells que els són confiats. No tingui por i animi's. Comunicar la fe és una de les joies més grans per a un cristià.

El tresor de les indulgències

—Durant l'any sant passat es va tornar a parlar, després de molts anys de silenci, de les indulgències. Però ara ja no se'n sent a dir res. Voldria saber quin ús n'hem de fer i on podria trobar informació.

—Pau VI va dir que l'ús de les indulgències és facultatiu per a un cristià, però molt recomanat per a l'Església. La Penitenciària Apostòlica va expressar el seu desig que l'any sant fos una bona ocasió per redescobrir en la vida cristiana ordinària el valor de les indulgències. La finalitat de les indulgències és viure la misericòrdia de Déu, madurar en la caritat i viure profundament la comunió dels sants. Li recomano que llegeixi amb atenció el *Manual de les indulgències*. Hi ha també la traducció al castellà. Aprofito per recordar que és una gran obra de misericòrdia aplicar-les com a sufragi pels difunts.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Cinc «misteris» marians per al temps d'Advent

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'Advent, temps marià

Es repeteix sovint, amb raó, que el temps d'Advent és el temps marià per excel·lència. Ho diu també Pau VI en la seva exhortació *Marialis cultus*. La litúrgia d'Advent hi dona peu. Des del primer diumenge, ens parla ja de l'anunci de l'àngel a Maria, i quan parlem d'expectació de la vinguda del Senyor no podem deixar de pensar que aquest és «Aquell que esperà, plena d'amor, la mare verge» (Prefaci II d'Advent). En la pietat popular, el rosari ens proposa els misteris de goig, amb una forta presència de Maria. Tanmateix, hi ha dos «misteris» marians que no queden habitualment recollits en el rosari, i que poden tenir-hi cabuda pròpia en el temps d'Advent. Són els misteris de la preparació de la vinguda de Crist: la concepció immaculada de Maria i el seu naixement.

Primer misteri: la concepció immaculada de Maria

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist... que ens elegí en ell

abans de crear el món perquè fóssim sants, irrepreensibles (immaculats) als seus ulls...» Aquesta benedicció amb què comença la carta als Efesis dona el sentit d'allò que l'Església creu sobre la concepció de Maria: Déu volgué que s'acomplís en ella, des de l'inici mateix de la seva existència, el disseny etern de salvació. No pas independentment del misteri de Jesucrist, sinó precisament segons i en virtut d'aquest misteri.

Contemplar el misteri de la concepció immaculada de Maria és contemplar l'amor del Pare, el misteri del Fill, la presència de l'Esperit, i tot concentrat en aquesta criatura que comença a existir, com totes les altres, fruit de l'amor dels seus pares, en el silenci del si de la seva mare. És ben bé el misteri del do de la salvació en la història dels homes.

Segon misteri: el naixement de la Mare de Déu

El naixement de Maria, com la seva concepció immaculada, no són temes directament narrats a l'Escriptura, però la

litúrgia de l'Església els celebra amb goig, i, en el cas del naixement, des de fa força segles, sobretot a Orient. La celebració del naixement com a fet joios implica d'alguna manera, la santificació ja rebuda; altrament, com és el cas habitual dels cristians, la celebració joiosa es fa en la commemoració del naixement per al cel.

El «misteri» del naixement de Maria és, en el seu nivell, paral·lel al misteri de Nadal. És la realitat de «l'albada de la salvació». Entre les noies del poble d'Israel ja està present la que ha de portar al món, amb la seva maternitat, el Crist, la pau. Les generacions del poble trobaran en ella una continuïtat i una ruptura alhora: serà la mare de Jesús, fill de David, però no pas «per voler d'un pare o pel voler humà».

Tercer misteri: l'anunciació de la Mare de Déu

La missió de Maria en la història de la salvació queda plenament configurada amb el diàleg de l'anunciació de l'àngel. Tot ve de l'amor del Pare, tot passa pel

misteri del Fill, tot es realitza per l'acció poderosa de l'Esperit Sant.

La contemplació del misteri de l'encarnació és interminable. «Per què Déu s'ha fet home?» Aquesta és la pregunta permanent, que només té una resposta satisfactòria: «Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic.» En el bell mig d'aquesta «donació», hi ha la presència activa i fidel de Maria.

Quart misteri: la visitació de la Mare de Déu

En el misteri de la visitació, Maria porta el Senyor en el seu sí a la casa dels homes. Per ella «Déu ha visitat el seu poble, i l'ha redimit». El primer beneficiari és el precursor: Joan Baptista. A ell li correspon també aquesta santificació prèvia al naixement.

Cinquè misteri: el naixement de nostre Senyor Jesucrist

El camí de l'Advent ha arribat al seu terme: la Verge ha tingut el fill. Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

Un gran místic

Sant Joan de la Creu va buscar sempre al llarg de la seva vida un ambient recollit i auster per tal d'aconseguir la trobada espiritual amb Déu. Empès per aquesta motivació va ingressar a l'orde del Carmel. Però la seva aguda sensibilitat no acabava d'estar satisfeta amb la vida d'aquella comunitat de Medina del Campo. Aquesta inquietud coincideix plenament amb la de santa Teresa de Jesús, que llavors (1567) acabava de fundar una nova branca de les carmelites, les anomenades descalces. Sant Joan de la Creu farà el mateix amb la branca masculina. Aquesta reforma —no exempta de tensions que el van portar fins i tot a la presó— responia millor al que ell anhelava: la unió mística de l'ànima humana amb Déu. Va deixar plasmada aquesta experiència religiosa tan profunda en tres obres poètiques: *Llama de amor viva*, *En una noche oscura* i especialment *Càntic espiritual*. En aquests escrits sant Joan de la Creu intenta mitjançant imatges poètiques descriure els diferents estadis que l'ànima ha de passar per arribar a trobar Déu. A la vegada aquestes obres, i els comentaris que en va fer en prosa, s'han convertit en uns clàssics de la literatura castellana del Siglo de Oro.

Sant Joan de la Creu

Proximitat a Santa Teresa de Jesús

Joan de la Creu i la santa d'Àvila no només van coincidir a reformar tots dos els carmelites. Compartien, a més, unes mateixes motivacions religioses, una experiència mística profunda i una extensa obra literària. S'havien conegut el 1567, quan ell, per trobar un entorn més recollit estava decidit a deixar l'orde per entrar a la Cartoixa. Santa Teresa, però, el va convèncer que reformés la branca masculina del Carmel. Al llarg dels anys van mantenir una bona relació d'amistat. Prova d'això és que santa Teresa va intercedir en favor seu en el conflicte obert entre Joan de la Creu i els carmelites no reformats. Quan va ser empresonat a causa d'aquestes tensions, ella va fer arribar una carta al rei Felip II on suplicava l'alliberament del que llavors ella ja anomenava «home sant».

- Va néixer a Fontiveros, Àvila, el 24 de juny del 1542.
- Va ser el reformador de la branca masculina del Carmel, va fundar els carmelites descalços.
- És un dels grans místics castellans i alhora un exponent de la literatura del Siglo de Oro.
- Va morir a Úbeda, Jaén, el 14 de desembre del 1591.
- Canonitzat el 1726 i declarat doctor de l'Església el 1926.
- Declarat per Joan Pau II el 1993 patró dels poetes de llengua castellana.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps d'Advent

(Salteri: setmana 2)

DESEMBRE

9. Diumenge

II d'Advent. Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Romans 15,4-9 / Mateu 3,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Santes, Leocàdia (Llogaia), vg. i mr.; Valèria, vg. i mr.

Festa Major: a Santa Llogaia.

10. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluc 5,17-26. Si es vol: Santa Eulàlia de Mèrida. (MLI) Vermell.ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de Loreto.* Sants, Melquíades, p.; Gregori III, p.; Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Santa Júlia, vg. i mr.

Festa Major: a Berga.

11. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14. Si es vol: Sant Damas (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau de Narbona, b.; Sabí, b.; Daniel Estilita, monjo; Santes, Ida, vg.

Festa Major: a Argelaguer.

12. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30. Si es vol: Santa Joana Francesca de Chantal (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sinesi, mr.; beat Jaume Viterbo, b.; beat Joan Marinoni, prev.

13. Dijous

Santa Llúcia (MO) Vermell. Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aubert, b.; Santes, Otilia, vg.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya i Sant Aniol de Finestres.

14. Divendres

Sant Joan de la Creu (MO) Blanc. Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19. VIC: Aniversari ordenació episcopal bisbe Josep M. Guix, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Just i Abundi, mrs.; Diòscor, mr.; Nicasi, b. i mr.

15. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dalmau, b. i mr.; Valerià, b.; Urber, prev.; beat Bonaventura de Pistoia, prev.; Santes, Cristiana (Nina), mr.; Sílvia, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

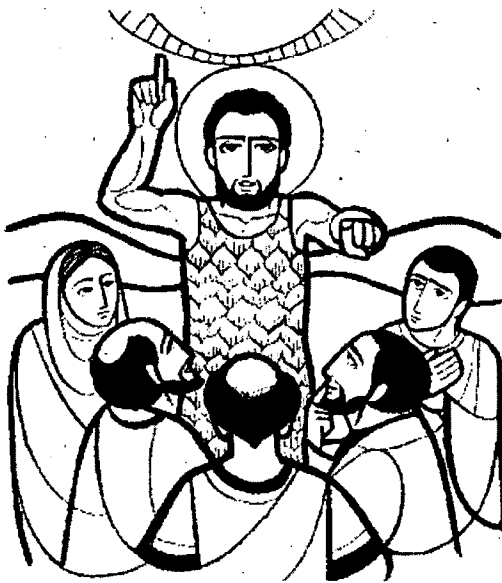
Lectura primera

Is 11,1-10

Farà justícia als desvalguts

Lectura del llibre d'Isaïes:

Aquell dia, la soca de Jesè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, s'entenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà la lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ossa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial

71

Déu meu, doneu al rei el vostre dret,
doneu al príncep la vostra rectitud.
Que governi amb justícia el vostre poble,
que sigui recte amb els humils.

R. *Que el benestar floreixi als seus dies, i
mesos i anys abundi la pau.*

Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.
Que domini d'un mar a l'altre,
des del Gran Riu fins a l'extrem del país. R.

Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.
S'apiadarà dels pobres i dels febles,
els salvarà de la mort. R.

Que es perpetui el seu nom,
i duri com el sol.
Que les famílies del país, per beneir-se,
és valguin del seu nom;
que se'n valguin tots els pobles de la terra
per augurar-se la felicitat. R.

Lectura segona

Rm 15,4-9

Crist salva tots els homes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tot el que diuen les Escripures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però sí els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

Al·leluia

Lc 3,4-6

Al·leluia! Al·leluia! Obriu una ruta al Senyor,
aplaneu-li el camí; tothom veurà la salvació de
Déu. Al·leluia!

Evangeli

Mt 3,1-12

Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí."» Joan duia una capa de pell de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destal ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.»

Tarraconense

diòcesis

La presidència s'alternarà cada quatre anys entre els arquebisbes de Tarragona i Barcelona

La Regió Eclesiàstica, en espera del «sí» de Roma

BARCELONA.— Han passat deu anys des que Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona, portava a col·lació la creació d'una Conferència Episcopal Catalana. El 1995 aquella iniciativa, que inicialment va originar fortes controvèrsies, va quedar recollida, si bé amb importants matisos, en la resolució n. 142 del Concili Provincial Tar-

raconense, que instava a les Esglésies amb seu a Catalunya a una acció pastoral més coordinada amb la corresponent personalitat jurídica. Finalment, el 22 de novembre passat, després de molts vaivens, la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) donava el vistiplau a la creació d'una Regió Eclesiàstica Tarraconense amb personali-

tat jurídica pròpia que, tot i que ha frustrat les esperances dels que demanaven una conferència episcopal diferenciada, sens dubte estableix un precedent en la realitat eclesiàstica espanyola. L'aprovació gairebé unànime de l'assemblea plenària de la CEE era l'escull a salvar perquè la Regió Eclesiàstica Tarraconense anés camí de Roma.

Mons. Lluís Martínez Sistach:
«A la Santa Seu s'hi han manifestat favorables»

—La Regió Eclesiàstica Tarraconense és la fórmula idònia per assolir la unitat pastoral de Catalunya?

—La unitat pastoral de les diòcesis que tenen la seu a Catalunya ja fa molts anys que l'hem anat treballant i assolint. Des de després del Concili Vaticà II s'ha anat intensificant un treball pastoral coordinat, amb reunions dels bisbes, creació de

secretariats i comissions interdiocesanes, coordinació dels moviments i associacions en l'àmbit de la Tarraconense... L'any 1995 vam celebrar el Concili Provincial, i aquest esdeveniment ha suposat que hi hagi tot un coixí de vertebració entre totes les diòcesis.

La regió ajudarà en aquest camí que anem seguint i pot potenciar la unitat pastoral tal com em pregunta, perquè la finalitat de la regió eclesiàstica, segons estableix la normativa eclesial, consisteix a afavorir les relacions entre els bisbes i a fomentar la col·laboració i l'acció pastoral comuna.

—Quins són els beneficis que, en el camp de la pastoral, es poden desprendre d'aquest reconeixement jurídic?

—L'any 1964, la diòcesi de Barcelona, que des de sempre havia estat sufragània de l'arxidiòcesi metropolitana de Tarragona, fou constituïda arxidiòcesi immediatament dependent de la Santa Seu. Si bé ha treballat ben unida amb totes les altres, perquè una diòcesi no pot viure aïllada de les altres diòcesis veïnes, amb la constitució de la regió eclesiàstica es dona una vinculació jurídica d'aquella diòcesi a la província eclesiàstica Tarraconense. Això ja és un benefici pastoral important, perquè el treball pastoral conjunt que s'està fent tindrà un subratllat jurídic que li donarà major suport. La realitat històrica, cultural i social de Catalunya demana una presència i una actuació d'Església que ofereixi als homes i dones, a les realitats i institucions, una cura pastoral adequada i apropiada. Això ho ha de fer cada Església diocesana en el seu lloc concret, però des dels primers temps de l'Església ja està prevista la unió de diverses diòcesis formant províncies eclesiàstiques, i, des de fa anys, estan previstes, també, les

regions. Així mateix, la constitució de la Regió Eclesiàstica Tarraconense és una aplicació més del Concili Provincial, i això també és important.

—La constitució de la regió reconeixeria una certa autonomia dels bisbats catalans respecte de Madrid. En quins aspectes concrets?

—Pel que fa als afers pastorals, els bisbes de la regió poden tractar tots aquests temes amb plena iniciativa, conservant sempre la comunió eclesial i la legítima autonomia de cada diòcesi. Això està present en els estatuts de la Regió Eclesiàstica Tarraconense i s'està fent a cada província eclesiàstica. Està previst que els bisbes de la regió, seguint la praxi actual, puguin signar convenis amb la Generalitat de Catalunya sobre matèries d'interès comú per al bé de les persones. Fonamentalment són convenis que concreten continguts dels acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol. Tanmateix la resolució 142 del Concili Provincial Tarraconense estableix que la solució jurídica que es demanava fos «mantenint la relació institucional amb la Conferència Episcopal Espanyola», i així s'ha fet.

—Quant de temps pot trigar a ser aprovada per la Santa Seu?

—És aventurat concretar un temps, no pas perquè hi pugui haver dificultats per part de la Santa Seu, sinó pel treball que tenen habitualment els dicasteris de la cúria romana. Esperem que sigui ben aviat. De fet, en converses que hem tingut tant jo com el cardenal de Barcelona amb els organismes competents de la Santa Seu, s'hi han manifestat favorables. Cal tenir present que les regions eclesiàstiques van ser propugnades pel Concili Vaticà II i estan regulades en el Codi de Dret Canònic com a institucions opcionals. En el nostre cas caldrà, a més, la derogació de la norma canònica que estableix que la regió la constitueixen dues o més províncies eclesiàstiques, perquè en la nostra només hi ha una província i una diòcesi que n'està exempta. A Itàlia, que des de fa més de cent anys hi ha regions eclesiàstiques, es donen casos com el nostre.

—Però l'arxidiòcesi de Barcelona continuarà vinculada directament a Roma. No seria més unitari que tornés a ser sufragània de Tarragona?

—Amb la constitució de la regió, la província eclesiàstica Tarraconense continuarà existint i l'arxidiòcesi de Barcelona continuarà estant immediatament vinculada a la Santa Seu. Però l'arxidiòcesi de Tarragona amb les seves diòcesis sufragànies i l'arxidiòcesi de Barcelona es vincularan jurídica-ment com a regió eclesiàstica. Si l'any 1964 la diòcesi de Barcelona no hagués deixat de ser sufragània de Tarragona i, per tant, no s'hagués desvinculat de la província eclesiàstica Tarraconense, no caldria tot això que es demana.

—La capitalitat compartida, entre Tarragona i Barcelona, anirà, a la llarga, en detriment de la seu metropolitana tarragonina?

—Ja he dit que l'arxidiòcesi de Tarragona continuarà sent sempre la seu metropolitana de la província eclesiàstica Tarraconense. Aquesta capitalitat la conservarà sempre. Ara bé, pel que fa a la regió, en els estatuts, aprovats pels bisbes de la Tarraconense i per la darrera assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola de fa uns dies, està establert que la presidència i la vicepresidència s'alternin cada quatre anys, i que enceti la presidència l'arquebisbe de Tarragona i continuï després l'arquebisbe de Barcelona. En aquest nivell de la regió cal que cada diòcesi aportí els seus dons i peculiaritats. Avui més que mai ens cal sumar i complementar davant els reptes que presenta la societat a la tasca evangelitzadora de l'Església.

—A les parròquies de Castelló pertanyents al bisbat de Tortosa es parla d'una possible adequació dels territoris diocesans a la realitat social. La creació de la regió pot accelerar aquest procés de revisió?

—La creació de la regió eclesiàstica no toca els límits de les diòcesis, perquè una regió és la unió de dues o més províncies eclesiàstiques, les quals, tal com són, amb el seu propi territori formen part de la regió. Això no presenta cap dificultat, perquè la finalitat de la regió és eminentment pastoral i eclesial. Actualment a Espanya crec que hi ha més d'una vintena de diòcesis que tenen

el seu territori comprès entre dues o tres autonomies civils, i això no presenta cap dificultat, perquè els nostres criteris d'actuació són eclesials i no pas civils, són criteris pastorals i no pas polítics. En el cas dels convenis signats amb la Generalitat de Catalunya, aquests convenis només s'apliquen en el territori de la comunitat autònoma de Catalunya. Per tant, no tindran vigència ni aplicació al Principat d'Andorra, que pertany a la diòcesi d'Urgell, ni al territori de la província civil de Castelló, que pertany des de fa segles a la diòcesi de Tortosa.

—És lícit que altres províncies de l'Estat espanyol vulguin també la seva regió, seguint el model de la Tarraconense?

—La regió eclesiàstica és una circumscripció prevista com a opcional en la normativa de l'Església. Per tant, és legítim que altres províncies puguin demanar la creació d'una regió eclesiàstica. Això ho han de veure els bisbes d'aquells llocs. De fet hi ha algunes províncies que d'alguna manera fa anys que es reuneixen conjuntament i que actuen així, com és el cas de les dues províncies d'Andalusia i del que es denomina la regió del Duero. Cal veure, però, que el mapa autonòmic d'Espanya no coincideix sempre ni amb una província eclesiàstica ni tampoc amb dues o més províncies.

—El Pla Pastoral per al quadrienni 2002-2005 anunciat per la Conferència Episcopal Espanyola vol afrontar el procés de secularització que afecta la societat i que a Catalunya és més palès. Es podrà actuar millor des de la regió de cara a aquest repte?

—El nou Pla Pastoral a què fa esment pretén fonamentalment ajudar a omplir les llacunes més prioritàries que tenim en l'acció pastoral. Certament, l'evangelització en una societat força secularitzada és una d'aquestes grans prioritats d'ací i d'arreu del món occidental. En definitiva, pretén concretar a cada indret el programa que Joan Pau II, en la seva carta sobre l'inici del nou mil·lenni, diu que és el de sempre i que se centra en Crist mateix, al qual cal conèixer, estimar i imitar per viure en ell la vida trinitària i per transformar amb ell la història fins al seu compliment en la Jerusalem celestial. No hi ha cap mena de dubte que el treball conjunt de diverses diòcesis pot fer més eficaç que l'anunci de Crist arribi a les persones, model·li les comunitats i incideixi profundament, mitjançant el testimoniatge dels valors evangèlics, en la societat i en la cultura.

Joan Boronat

Cardenal Ricard Maria Carles: «Preveig que no trigarà gaire a ser aprovada»

—El novembre del 1998 la proposta d'estatuts de la Regió Eclesiàstica Tarraconense arribava a la Conferència Episcopal Espanyola. Per què ha trigat tant a aprovar-se?

—Aquesta figura jurídica d'interrelació entre diòcesis i entre províncies eclesiàstiques és una novetat entre nosaltres. Per això no és estrany que el procés hagi estat una mica lent. Però desitjo manifestar la meua satisfacció pel fet d'haver arribat ja a la darrera etapa, l'aprovació, que esperem, per part de la Santa Seu.

—Tenint en compte que els bisbats catalans ja fa trenta anys que treballen de forma interdiocesana, la regió eclesiàstica es limitaria a donar caràcter jurídic a aquesta col·laboració?

—Donaria caràcter jurídic, però no es limitaria a això. El dret a l'Església no és una limitació o un fre, sinó un camí pel qual la vida i tota l'acció pastoral de l'Església, per fer present el Crist enmig del món, pugui avançar i intensificar-se.

—La seva constitució reconeixeria una certa autonomia dels bisbats catalans. En quins aspectes?

—Es tracta de valorar principalment la dimensió pastoral de la constitució de la regió eclesiàstica. Hem de fer un plantejament eclesial, estrictament eclesial i pas-

toral. L'Església existeix per donar testimoni del Crist i per oferir la seva salvació al món. No convé caure en mimetismes que tendeixen a deformar la naturalesa i les intencions de l'Església.

—En cas de ser aprovada per Roma, rebria alguna competència més de les que actualment disposen els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya?

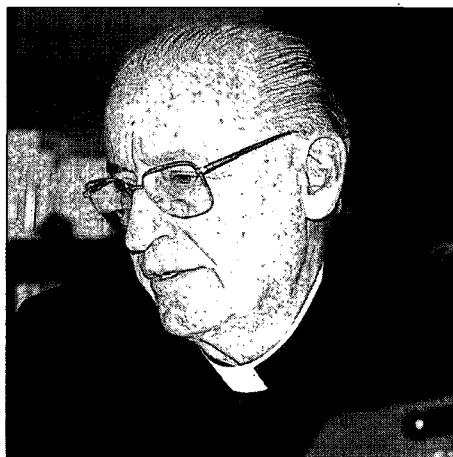
—En els trenta anys que ja hem treballat junts, sempre hem trobat comprensió per fer la nostra tasca, encara que a vegades no teníem les eines jurídiques necessàries. Això fa honor als bisbes de Catalunya, i als nostres germans de la Conferència Episcopal Espanyola i a les instàncies de Roma. Ara ho podrem fer millor, amb un instrument jurídic oportú, si rebem l'aprovació de la Santa Seu.

—Quant de temps calcula que pot trigar aquesta aprovació?

—No ho sé, però espero i preveig que no trigarà gaire temps.

—Amb els dos anys que el Sant Pare ha perllongat el seu mandat, té la il·lusió de participar com a arquebisbe de Barcelona en la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense?

—Sí, perquè puc dir que he fet tot el que he pogut per tal que es pogués arribar a la seva creació. De tota manera, el més

important no és que estigui en la seva constitució, sinó que sigui fecunda per al poble de Déu de les diòcesis amb seu a Catalunya.

—La presidència s'alternarà en períodes de quatre anys entre els arquebisbes de Tarragona i Barcelona. Per què aquesta solució?

—És una fórmula de germanor, que ja se segueix quan dos arquebisbats col·laboren, com en el cas de Granada i de Sevilla. La Regió Eclesiàstica Tarraconense no treu res a la condició de Tarragona com a seu metropolitana i estableix una estructura de fraternitat i de col·laboració entre les dues seus arquebisbals de Catalunya.

—S'han tingut en compte les experiències de regions eclesiàstiques a França o Itàlia?

—Sens dubte. La regió eclesiàstica és una figura reconeguda en el dret de l'Església i s'ha tingut molt en compte les normes establertes allí on s'ha aplicat i

Fruit d'una resolució conciliar

La creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense no deixa de ser una aplicació pràctica d'una de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense, celebrat el 1995. Així, la resolució número 142 diu així: «El Concili urgeix que les Esglésies que tenen la seu a Catalunya aconseguixin una comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada, i que, després d'estudiar les diverses possibilitats i avantatges, segons la legislació eclesiàstica vigent (cf. canons 431-434; 447 i 448), procurin trobar, d'acord amb la Conferència Episcopal Espanyola, la corresponent solució jurídica, amb vista a una acció evangelitzadora i pastoral més eficaç i a una presència eclesial més significativa a Catalunya, bo i mantenint la relació institucional amb la Conferència Episcopal Espanyola.»

l'experiència pastoral i els avantatges pastorals que se'n segueixen.

—Cal suposar que hi haurà altres peticions en regions o autonomies diferents de Catalunya dins de l'Estat espanyol.

—Caldrà veure cada cas. Eclesialment parlant, seria ingenu pretendre una exclusiva. Si aquesta fórmula és una eina per a la col·laboració pastoral cal desitjar que pugui ajudar a complir la missió eclesial allí on sigui possible fer aquesta funció i on l'Església ho aprovi. Sempre tenint clara la finalitat: «*Salus animarum suprema lex*», «la salut de les ànimes» —és a dir, la vida cristiana— ha de ser la llei suprema.» (C.M.)

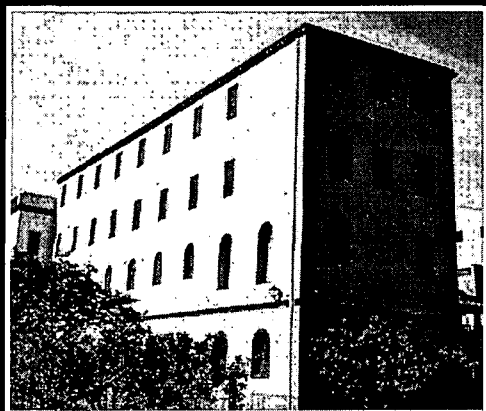
EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Monestir de la Presentació

Carmelites
Portal Nou, 20 — 43800 Valls — Tel.: 977 600 739

La comunitat de carmelites de Valls, formada per sis germanes catalanes i cinc d'africanes, amb la seva vida de comunió i de pregària, intenta expressar el compromís contret amb el Senyor a través del carisma propi del Carmel contemplatiu, tot vivint la seva consagració al servei de Déu, de l'Església i de tot el món, sota l'esguard i a imitació de Maria, la Mare i Senyora del lloc. La capella on es reuneixen per pregar resta oberta al poble per a la missa que se celebra diàriament a les 8.30 h; una petita hostatgeria amb sis habitacions acull sacerdots, religiosos o seglars que desitgen fer uns dies de recés. I la comunitat està sempre disponible per rebre aquelles joves que puguin sentir la crida de Déu a la vida contemplativa, i que vulguin fer una experiència dins el recinte del monestir per discernir la seva possible vocació.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Sis consideracions del bisbat de Tortosa

TORTOSA.— Davant de l'aprovació per part de la Conferència Episcopal Espanyola de la Regió Eclesiàstica Tarraconense, la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de Tortosa ha fet pública una nota que reproduïm a continuació i que va ser llegida al final de les misses del diumenge 25 de novembre, festa de Crist Rei.

- 1.— La creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense donarà forma jurídica a una pràctica de coordinació pastoral de gairebé trenta anys entre les diòcesis de la Província Eclesiàstica Tarraconense i l'arquebisbat de Barcelona. Aquesta regió eclesiàstica mantindrà amb normalitat la seva vinculació i relació institucional amb la Conferència Episcopal Espanyola i els seus organismes.
- 2.— Els acords de caràcter pastoral que es prenguin a la Regió Eclesiàstica Tarraconense només tenen eficàcia a cada diòcesi si són promulgats pel bisbe respectiu. Això salvaguarda la responsabilitat i el caràcter propi de cada diòcesi, i al mateix temps ofereix la possibilitat d'unir-se amb d'altres en la recerca d'iniciatives pastorals.
- 3.— Respecte de possibles acords o convenis de la Regió Eclesiàstica Tarraconense amb institucions civils, aquests només tindran aplicació a la comunitat autònoma de Catalunya. La diòcesi de Tortosa manté relacions pròpies amb les autoritats de la Comunitat Autònoma Valenciana, pel que fa al territori de la diòcesi a la província de Castelló.
- 4.— Tradicionalment, la diòcesi de Tortosa ha considerat que el seu patrimoni històricoartístic, present en cadascuna de les seves parròquies i institucions, ha de romandre-hi vinculat. La conservació d'aquest patrimoni s'atén a la legislació civil vigent en cadascuna de les comunitats autònomes en què està present la diòcesi de Tortosa.
- 5.— La configuració històrica de la diòcesi de Tortosa li permet acomplir una missió en el futur de l'Església: mostrar com la fe genera una fraternitat capaç d'integrar les diferents sensibilitats culturals i històriques.
- 6.— Esperem que aquesta iniciativa compleixi la seva finalitat pastoral més genuïna: ajudar les diferents diòcesis de la Tarraconense i l'arquebisbat de Barcelona a trobar formes de col·laboració en l'exercici de la seva responsabilitat evangelitzadora.

Barcelona

200 anys de la Concòrdia de Pallejà

■ Des del 1801 la comunitat parroquial ha disposat de capellà propi

PALLEJÀ.— L'11 de novembre passat, festa de Sant Martí de Tours, copatró de Pallejà (Baix Llobregat), es va inaugurar una exposició commemorativa dels 200 anys de la Concòrdia de Pallejà, amb assistència de molts feligresos.

L'exposició, organitzada per la parròquia de Santa Eulàlia conjuntament amb el museu local, va ser inaugurada pel rector, Mn. Jordi Carreter, i l'alcalde de la població, Josep Cardús. Està instal·lada en un local cedit per l'Ajuntament i és la nova seu provisional del museu.

La parròquia de Santa Eulàlia de Pallejà va ser sufragània de la de Sant Vicenç dels Horts al llarg de diversos segles, fins al segle XIX. L'any 1801, a instàncies de l'Ajuntament del poble, es va arribar a un acord entre el batlle de Pallejà i el rector de Sant Vicenç per tal d'establir un vicari nual que, si bé dependria igualment de la parròquia de Sant Vicenç dels Horts,

residiria permanentment a Pallejà. Per la seva part, l'Ajuntament li proporcionaria una casa per viure, amb un tros d'hort, la llenya per al foc i la cera per celebrar totes les misses. I a més, havia de destinar un home per tocar les campanes i que portés la creu a les processons.

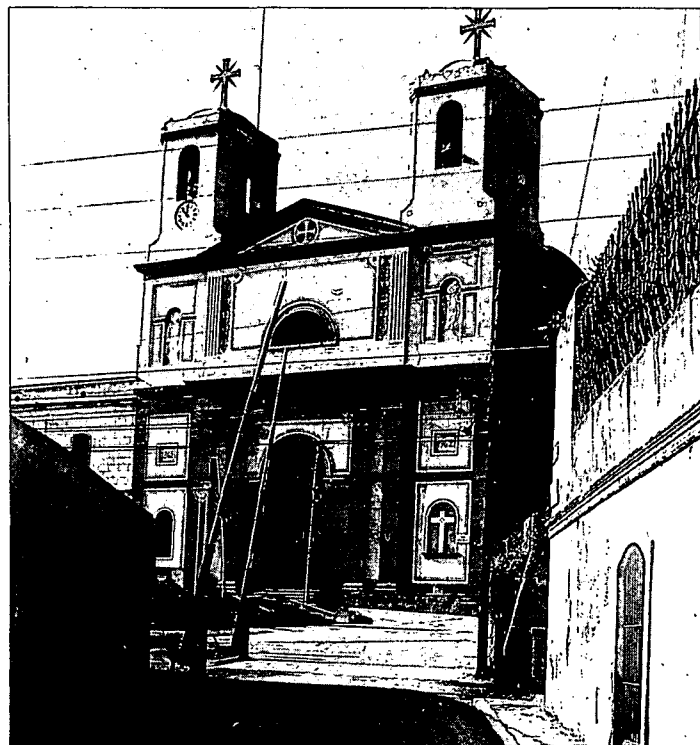
El vicari nual el nomenaria el bisbe de Barcelona. El primer fou Mn. Joaquim Orriols i Nogués. Abans havia estat vicari i ecònom de la parròquia de Sant Sadurní d'Anoia. Tenia 32 anys.

L'acord el van signar davant del notari de la Cúria diocesana, Simón i Labrós, el rector de Sant Vicenç, Mn. Josep Costa, i el batlle de Pallejà, Llorenç Sanf. Era el 24 de setembre del 1801.

Amb aquesta modesta exposició, situada al núm. 1 del carrer Sant Francesc de Pallejà, s'ha volgut commemorar l'efemèride d'una comunitat parroquial mil·lenària, la qual a partir de l'any 1801 disposa de capellà propi.

Albert Massegur i Giralt

Historiador

Església parroquial de Santa Eulàlia de Pallejà.

Nota de l'arquebisbat sobre la iniciativa d'un grup de sacerdots

BARCELONA.— L'oficina de premsa de l'arquebisbat de Barcelona, davant els rumors divulgats pels mitjans de comunicació social sobre la iniciativa d'un grup de sacerdots de recollir signatures i presentar una carta per expressar el seu malestar al cardenal arquebisbe, desitja fer aquestes puntualitzacions:

—El cardenal Ricard M. Carles reitera la seva voluntat de diàleg i la seva obertura a tots els sectors d'una diòcesi tan complexa en tendències i rica en iniciatives com ho és la de Barcelona.

—El cardenal arquebisbe demana a tots els sectors diocesans que li facilitin el seu ministeri d'unitat i de comunió en el si de l'Església diocesana i entre les diverses tendències.

—El cardenal rep també moltes peticions de preveres, laics i de diferents institucions del poble cristià de la diòcesi que desitgen també manifestar l'adhesió a la seva persona i al seu treball ministerial.

—El cardenal prega a tots que vulguin plantejar els problemes en el marc de la vida eclesial i dels seus organismes de diàleg i de participació, mirant d'evitar que els problemes i les discrepàncies s'hagin de debatre fora de la comunitat eclesial.

Jornades del Consell Català de Moviments Especialitzats

BARCELONA.— El conjunt de moviments que agrupa el Consell Català de Moviments Especialitzats (JARC, JOC, MIJAC i MUEC) organitza cada any unes jornades de formació i reflexió obertes a tots els agents de pastoral juvenil de les nostres diòcesis. El seu treball s'emmarca en la *Proposta de Pastoral de Joventut*, renovada i relançada en l'Aplec de l'Esperit celebrat a Vilafranca del Penedès l'any 1998. Els criteris pastorals i teològics allà enunciats emmarquen tot el treball dels projectes juvenils a casa nostra.

Des d'aquests criteris s'ha donat un pas endavant en les Jornades de Pastoral Juvenil celebrades els dies 10 i 11 de novembre i organitzades des del SIJ (Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut), tot reflexionant sobre l'atenció als joves i l'anàlisi de la seva realitat. Les propostes allà treballades constitu-

eixen una aportació valuosa en la renovació de la pastoral dels joves, alhora que afirmen la necessitat d'una pastoral més missionera tot centrant-se en l'anunci explícit de la fe a partir dels mitjans més diversos.

En aquest curs, les jornades proposades des del Consell Català de Moviments Especialitzats volen estar en continuïtat amb tot aquest treball coordinat que es du a terme des de diverses instàncies. Tot resseguint l'esmentada *Proposta de Pastoral Juvenil*, apareixen criteris que esdevenen essencials en la pastoral. Ens referim, per exemple, a la importància de la centralitat del Misteri de Jesucrist, amb l'ajut dels acompanyants en la fe, que porti al coneixement i a l'adhesió personal, i a l'inseriment i arrelament en la comunitat cristiana. Ens referim també a la necessitat d'una espiritualitat encarnada que porti a la transformació del món segons l'esperit de les benau-

rances i al reconeixement del Crist en els més petits i necessitats.

És a partir d'aquestes reflexions que enguany s'han organitzat dues jornades, una adreçada a consiliaris i una altra a responsables. La de consiliaris tractarà sobre la identitat i la missió del consiliari avui. La de responsables versarà sobre el compromís militant. Una i altra tindran lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. Les Jornades de Consiliaris començaran el divendres 12 de gener a la tarda i duraran fins al dissabte 13 a la tarda i comptaran amb l'aportació de Mn. Salvador Pié. Pel que fa a la Jornada de Responsables, tindrà lloc el mateix dissabte, dia 13, a la tarda.

Una i altra jornada volen ser un oferiment adreçat a totes les persones que treballen en la pastoral juvenil i que volen avançar en la reflexió i la coordinació del nostre treball. (Mn. Fidel Catalán)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Foc d'amor diví a la Cartoixa de Tiana

Doble aniversari: IX centenari de la mort de sant Bru i I centenari de la consagració de l'església de Montalegre

La Cartoixa no ha hagut mai de ser reformada, perquè, segons expliquen, no ha estat mai deformada. Per això, potser, avui continua pràcticament igual que fa nou segles, quan el seu fundador sant Bru va decidir fugir al desert juntament amb sis amics per emprendre una vida de soledat i de silenci en l'adoració del Déu viu.

Enguany es compleixen 900 anys de la seva mort. Una data que, per als seus fills estimats, no ha passat per alt. A Tiana, a més, l'única Cartoixa que ara queda a Catalunya, també celebren una altra efemèride: el primer centenari de la consagració de l'església de Santa Maria de Montalegre.

Els fills de sant Bru no estan gaire avesats a les grans celebracions. O, almenys, tal com nosaltres les vivim. Per a ells, unes efemèrides tan importants com les que tenen lloc enguany, se celebren sobretot al cor, tot prenent exemple del mateix Bru, que va fugir al desert «abrusant d'amor diví». Això no li resta alegria ni joia, més aviat l'incrementa, i al mateix temps referma la vocació a la qual han estat cridats: una vida anònima en la soledat i el silenci amb una pregària contínua.

A Tiana, on els cartoixans hi són des de fa sis segles, la celebració és doble. A més del IX centenari de la mort de sant Bru, els monjos de Montalegre celebren el primer centenari de la consagració de l'església. D'alguna manera, aquest fet marca el renaiement d'una cartoixa que va estar a punt de desaparèixer.

Després de diversos segles de vida monàstica, les desamortitzacions del 1835 van expulsar els monjos i van convertir el monestir en una granja. Tan sols la intervenció providencial de la Grande Chartreuse (la Casa General) va evitar-ne la desaparició. L'expulsió dels cartoixans de França a finals del segle XIX va provocar que aquests haguessin de fugir a altres monestirs i aviat es va pensar a recuperar Montalegre i el seu en-

torn per acollir gran part de la comunitat francesa, inclòs el noviciat. El setembre del 1901, aquest passava a Tiana, on s'establí una comunitat de 29 pares i 23 germans. Per celebrar-ho, es va demanar al cardenal Casañas, que és qui els havia acollit a la diòcesi, que consagrés novament l'església de Santa Maria de Montalegre. Va ser el 19 de novembre del 1901, ara fa 100 anys. Un mes més tard el mateix cardenal firmava el procés verbal de l'erecció canònica del monestir cartoixà de Montalegre.

UN ANY DE GRÀCIA

Els monjos de tota la Cartoixa han aprofitat aquest any jubilar per renovar el seu carisma i atiar el foc d'amor diví que Déu va encendre un dia al seu cor. Així ho ha demanat el Rvd. P. Marcellin Theeuwes, prior general de l'orde, i el mateix Joan Pau II, que en un escrit enviat a tots els membres de la família cartoixana els exhortava a «no renunciar mai a les intuïcions del vostre fundador, encara que l'empobriment de les comunitats, la disminució de les entrades i la incomprensió que suscita la vostra opció radical de vida pugui portar-vos a dubtar de la fecunditat del

vostre orde i de la vostra missió».

Aquests dubtes han planat amb força aquests últims anys a Tiana. Després de sis segles d'història, en els quals hi ha hagut diversos desallotjaments, el monestir ha estat recentment a un pas de ser tancat. Des de l'orde s'aposta per reagrupar cases a Europa i obrir-ne d'altres al Tercer Món, on la demanda d'espais per desenvolupar la vida contemplativa comença a ser creixent.

A última hora, no obstant això, gairebé per pur miracle, des de la Gran Cartoixa s'ha decidit mantenir en funcionament Montalegre. A canvi, malauradament, sí que es tanca la Cartoixa de Jerez, els monjos de la qual s'afegiran als de Tiana. Tots junts constituïran una comunitat de 14 germans.

Per tot això, els monjos de Montalegre desborden una felicitat afegida i encara tenen més raons per atiar el carisma i la con-

La Cartoixa de Tiana es troba situada en un paratge excepcional.

Els monjos de Montalegre viuen aquest doble aniversari amb una gran alegria.

El cartoixà fa una vida de soledat i de silenci a la seva cel·la.

Després de la seva mort, les restes són enterrades en una pobresa i austeritat radicals.

Un llarguíssim claustre gòtic uneix totes les cel·les entre elles.

sagració a la vida solitaria i anònima del desert. Com moltes altres vegades durant la seva història, han tornat a sentir propera la mà de Déu i això els omple de goig. Ha estat com una petita resurrecció, precedida per diversos anys de calvari i de creu. Amb tot, fins això forma part de la seva vocació, perquè el cartoixà també està cridat a carregar amb el món i la creu a les espatlles, a semblança de Crist, per qui han emprès l'aventura boja de la vida eremítica.

SOLEDAT I SILENCI

La vida a la Cartoixa és l'aportació de sant Bru a la vida monàstica del seu temps. Després de molts anys de docència i de servei fidel i valuós a l'Església catòlica, Bru decideix el 1084, als 54 anys d'edat, abandonar-ho tot i abraçar juntament amb sis amics més la vida de soledat i silenci a semblança de les laures orientals. Es refugien a Chartreuse (França) i allà s'inicia el que més tard, després de la mort de sant Bru, s'anomenarà l'orde cartoixà.

Com va passar fa nou segles a la Grande Chartreuse de França, avui els monjos cartoixans continuen vivint el seu carisma des de la soledat i el silenci radicals. La cel·la, estructurada en diferents compartiments que els permet treballar, estudiar i descansar, és el lloc on passen més de 20 hores diàries. La soledat és la base de la vida eremítica. Amb tot, tres vegades al dia es reuneixen a l'església: per a la vetlla nocturna, per a la missa i per a les vespres. Aquesta soledat extrema s'interromp també el diumenge, quan es reuneixen durant una estona per parlar, i el dilluns, quan surten a caminar pels voltants.

Tot com ho va concebre sant Bru, encara que a aquest no li passés mai pel cap fundar un orde. Ni tan sols va deixar regles ni constitucions per escrit. La seva pròpia vida és el millor exemple, en el qual es volen reflectir tan com puguin tots els seus fills estimats. Els 900 anys de la seva mort es converteixen, doncs, en una oportunitat única per renovar el seu carisma i atiar al seu cor el lliurament incondicional del seu ésser a Déu.

El mateix Sant Pare els ha encoratjat en aquesta empresa quan va insistir que «vo-saltres no tan sols teniu una història gloriosa

Exposició a la Pia Almoïna

No acostumen a fer gaires actes de cara a l'exterior, però enguany els cartoixans faran una excepció. Durant els mesos de febrer, març i maig, la Pia Almoïna de Barcelona acollirà una exposició sobre la Cartoixa a Catalunya. S'hi exposaran elements de tota mena procedents de les diferents cartoixes que hi ha hagut al territori català, amb una història que es remunta en el temps fins a sis i set segles.

per recordar i explicar, sinó una gran història per construir. Poseu els ulls en el futur, cap al qual l'Esperit us impulsa per continuar fent amb vosaltres grans coses». «La vostra vida amagada amb Crist —subratlla el Sant Pare a l'escrit que va dedicar als cartoixans—, com la creu silenciosa plantada al cor de la humanitat redimida, continua sent per a l'Església i el món el signe eloqüent i el record permanent que qualsevol ésser, avui com ahir, es pot deixar conquerir per Aquell que és només amor.»

VIDA CONSAGRADA A LA HUMANITAT

Tot i la incomprensió de molts, els cartoixans continuen sent avui un exemple viu de total disponibilitat a l'acció de l'Esperit i d'una vida lliurada totalment a Crist. L'Església i tota la humanitat no en queden al marge, sinó tot al contrari. El monjo cartoixà consagra la seva vida per la humanitat, «la porta al cor i ofereix la seva vida per ella».

Precisament durant la vetlla nocturna, a les 00.30, quan el monjo comença el seu dia, en el cant de maitines i laudes, tota la humanitat es troba present al seu cor. «És el plat fort de la Cartoixa, el més bonic, quan el monjo sent més clara la seva intercessió per la humanitat», assenyala el P. Josep M. Canals, monjo de Tiana.

Vida de pregària, de sacrifici i de dejuni. D'obediència i de pobresa radicals. Així és la Cartoixa. Fins i tot l'estructura del monestir va segons les necessitats espirituals dels monjos. Tot ple d'austeritat i acompanyat d'un silenci sepulcral que és el gran mediador per a la trobada amb Déu: «El fet d'estar sempre en soledat i silenci ens per-

Mengen en soledat i només els diumenges i festius es reuneixen al refectori.

Cada cel·la té un jardí petit amb claustre.

met parlar sempre amb Déu, sense abandonar mai la pregària contínua.» Aquesta és la seva vocació, la que els ha portat al desert i que avui, nou segles després que sant Bru iniciés aquesta mena de vida monàstica, es manté viva i oberta a tot allò que l'Esperit hi vulgui fer. Així ho han entès a la Cartoixa de Montalegre, i així ho intenten viure cada dia, amb una felicitat i una alegria que els ve de dalt i els permet respondre a aquest seguiment tan radical de Crist.

Text: Samuel Gutiérrez

Fotos: Vicente Serrano

Amics de Montalegre

La Cartoixa de Montalegre s'ha vist des de sempre envoltada de grans amics. Gairebé es podria dir que si continua on és, a més de gràcies a la providència divina, és gràcies a les nombroses persones que durant la seva història li han mostrat el seu suport incondicional.

Fins i tot per part dels bisbes, especialment els de Barcelona.

El mateix cardenal Ricard

M. Carles així ho confirma en una carta que els ha dirigit arran del doble aniversari: «La Cartoixa de Montalegre ha estat sempre molt propera al cor dels bisbes de Barcelona. I a mi em plau dir, amb motiu d'aquest centenari, que sempre he volgut fer-me continuador d'aquesta tradició de la nostra diòcesi.»

«Sempre he admirat la saviesa de sant Bru —afegeix el cardenal— i la fidelitat dels seus fills i filles espirituals a l'ideal de vida contemplativa que ell els va deixar, potser més per l'influx de la seva santedat personal i del seu ideal monàstic que no per normes escrites.»

El cardenal finalment no va poder presidir la celebració del 19 de novembre passat, centenari de la consagració de l'església, encara que no ha deixat de mostrar en tot moment el seu suport i afecte personal. Tant el dia 19 de novembre com el 6 d'octubre, commemoració del IX centenari de la mort de sant Bru, el va substituir el bisbe emèrit Mons. Daumal.

També van assistir a aquestes celebracions solemnes uns altres amics del monestir, com els membres de l'Associació

d'Amics de Montalegre. Constituïda fa molt poc, aquesta associació té com a gran missió la de salvar la cartoixa i tot el que ella significa en l'àmbit espiritual, històric, arquitectònic... El seu naixement jurídic és molt recent, no fa ni un any, i es produeix sobretot davant l'alarma de tancament de Santa Maria de Montalegre. En aquests últims mesos han col·laborat molt activament perquè aquest no es produeixi, i juntament a l'es-

El bisbe emèrit Ramon Daumal ha presidit els dos grans aniversaris celebrats recentment a Tiana.

forç dels monjos i l'ajuda divina han aconseguit que finalment Montalegre continuï oberta a la vida monàstica.

Ara treballen per arreglar les instal·lacions i fer possible una vida més digna per als monjos. Han començat pels terrats, la línia telefònica, la línia de fax i fins i tot s'han atrevit amb Internet. Ben aviat estarà disponible una pàgina web que permetrà fer conèixer la Cartoixa de Tiana arreu del món. Aquest complement cibernètic també pretén ser un petit impuls en

l'àmbit vocacional. Per si no fos prou, aquest grup de persones mogudes per un gran amor al Déu dels cartoixans i el president del qual és Manuel Medarde treballen per aconseguir declarar la Cartoixa de Montalegre patrimoni de la humanitat.

Per a ells, ja ho és en tots els sentits, sobretot si es té en compte que la majoria han trobat Déu a la Cartoixa. Per això volen el millor per a ella i per als seus germans, els fills de sant Bru, que nou segles després continuen donant un exemple viu de santedat personal.

Barcelona

«Mounier és un creient abrandat»

■ Lluís Font ha participat en un curs sobre el pensador francès

BARCELONA.— El Dr. Lluís Font i Espinós va prendre part en la segona jornada del curs *Emmanuel Mounier i el Personalisme*, organitzat per la Fundació Joan Maragall els dies 15, 19, 22 i 26 de novembre. Nascut el 1958, Lluís Font és director general de la Fundació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i professor titular de la Facultat de Ciències de la Comunicació. Es va doctorar en Ciències de l'Educació amb una tesi sobre *El Personalisme de Mounier*.

—*Mounier i Catalunya* ha estat el tema de la seva intervenció en el curs de la Fundació Joan Maragall. Com va influir, doncs, el pensament de Mounier a casa nostra?

—En la conferència vaig centrar-me en dues persones: Maurici Serrahima i Alfonso Carlos Comín. Serrahima va contactar amb *Esprit* amb la voluntat d'enriquir la reflexió i el bagatge intel·lectual dels moviments catòlics de Catalunya els anys trenta, especialment la FJC. El gener del 1936 ja consta com a corresponsal de la revista. L'inici de la guerra civil desbarata aquesta col·laboració. Mounier ajuda Serrahima quan aquest és empresonat pel SIM, arran d'una denúncia falsa. El compromís de Serrahima, com a membre destacat d'UDC, palesa un tarannà personalista. Aquest compromís es tradueix en la direcció d'una xarxa d'ajut als capellans perseguits, creada pel Dr. Vilad'Abadal d'acord amb el cardenal Vidal i Barraquer, tal com s'explica a la conferència. Comín és l'altre personalista. La seva influència en els cercles catòlics avançats a partir de la dècada dels seixanta és notable. La detenció de la vídua Mounier a casa seva, el 24 de gener del 1969, arran d'un dels estats d'excepció, simbolitza el lligam que manté amb el moviment personalista internacional. La seva actitud eclesial i política —cristià al partit, comunista a l'Església— respon a un compromís que conjumina amb una gran llibertat d'esperit. Tots dos deixebles de Mounier, cadascú en el seu context i problemàtica, han esdevingut mestres de vida per a molta gent.

—El 1932 la revista *Esprit* sortia al carrer. Què va significar per al seu

públic, majoritàriament catòlics benestants?

—La sortida al carrer d'*Esprit* va causar expectació i controvèrsia. Els termes que definien el seu tarannà —revolució personalista i comunitària— xocaven amb la mentalitat de molts catòlics de llavors. França seguia influïda per l'Action Française. La mateixa mare de Mounier, en una carta recollida al volum IV de les OC, expressa el seu desconsort. D'altra banda, Maritain es va mostrar disgustat per l'enfoc ecumènic de la revista: ell

n'hauria preferit una de clarament catòlica, tot i que oberta. Tanmateix, en els temes essencials, els dos personatges estan d'acord. Quan hi ha un moviment de crítica a *Esprit*, que fa témer una reacció contrària per part del Vaticà, Maritain posa en joc el seu prestigi per impedir-ho.

—Durant els primers temps a París, Mounier va estudiar la Bíblia. Què hi va descobrir?

—Després d'estudiar filosofia a Grenoble amb J. Chevalier, Mounier marxa a París, a continuar la seva formació a la Sorbona. Chevalier el posa en contacte amb el P. Pouget, un lazarista cec. Amb aquest personatge estudia la Bíblia, dos cops per setmana, durant diversos anys. El P. Pouget li ensenya una metodologia de caràcter fenomenològic per estudiar els textos sagrats. La seguretat doctrinal i teològica de Mounier al llarg de la seva vida beaurà d'aquesta formació inicial, així com la llibertat d'esperit que li és pròpia.

—Quina va ser la particular relació de Mounier amb el transcendent?

—Mounier pensa que l'experiència originària d'una persona és la descoberta del tu. La vida a la manera personalista

Dr. Lluís Font.

Joan Rigol, Jordi Pujol i Antoni Matabosch, en la cloenda del curs.

El Personalisme d'Emmanuel Mounier

El pensament d'Emmanuel Mounier i la seva influència sobre Catalunya va ser el tema del curs *Emmanuel Mounier i el Personalisme*, que va organitzar la Fundació Joan Maragall els dies 15, 19, 22 i 26 de novembre.

Josep M. Coll, president de l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn; Antoni Comín, professor de Ciències Socials; Attilio Danese, director de la revista *Prospettiva Persona*; Carlos Díaz, fundador de l'Institut Emmanuel Mounier; Josep M. Esquirol, director de l'Institut de tecnociència Fundació Epson; Lluís Font, director general de la Fundació Blanquerna; Daniel Lindenberg, redactor de la revista *Esprit*, i Jordi Porta, síndic de greuges de la Universitat Autònoma de Barcelona, van ser els destacats intel·lectuals del món de la cultura que van participar en el curs.

El pensament d'Emmanuel Mounier (1905-1950) ha estat una de les claus que ha permès la regeneració de la vida social després de la segona guerra mundial; la decidida aposta que a favor de la integració de la persona ha marcat el nostre present, deixant sentir la seva influència a través de la revista *Esprit* en camps tan diversos com la filosofia, la política, l'economia, l'ecologia o els moviments de renovació social. A Catalunya ha influenciat tota una generació d'intel·lectuals que van participar en la represa nacional, encara en ple franquisme.

Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya, i Joan Rigol, president del Parlament català, van ser els encarregats de tancar oficialment el curs el 26 de novembre.

consisteix a donar resposta a aquesta obertura intrínseca a l'ésser humà, que es fa extensiva al món i a la problemàtica existent. Mounier fa un elogi de la força, com a complement necessari per a una vida vocacional, que aspira a trobar sentit en el servei als altres.

—Pedagogia del dolor també són paraules clau en la filosofia d'Emmanuel Mounier. En quin sentit el dolor pot ser formatiu?

—Mounier és un creient abrandat. Les cartes escrites amb motiu de la greu malaltia de la seva filla Francesca així ho

evidencien. Igualment pel que fa al diari de presó, escrit durant la vaga de fam que realitza entre el 19 i el 30 de juny del 1942, on ha de patir l'allunyament d'alguns clergues que li neguen la comunió per haver-se oposat al govern pétainista. Ell considera que l'ésser-amb-els-altres, a través de la descoberta del tu, retroba el Tu amb majúscula. D'altra banda, el sofriment viscut en comunitat esdevé una experiència fecunda i profundament espiritual, que no voldries no haver viscut.

Carme Munté

INSTRUMENTS MUSICALS

FUSTE PIANOS TECLATS VENT - CORDA SO PROFESSIONAL

C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS RODGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

OFERTA • Orgue portàtil litúrgic, 115.000 ptes

Distribuïdor exclusiu per a Catalunya

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convallescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA
MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Barcelona

L'ordenació de dos nous preveres tanca amb brillantor l'any litúrgic

■ Mn. Vicente Araque i Mn. José Rodríguez augmenten la llista del clergat barceloní

BARCELONA.—Finalment va arribar el gran dia per a Vicente Araque i José Rodríguez. El 25 de novembre passat el cardenal Ricard M. Carles els

ordenava com a nous preveres de l'Església de Barcelona enmig d'una gran alegria. Mn. Vicente i Mn. José són ja pastors del Poble de Déu i, tot i que

no són precisament joves en anys —tots dos superen la cinquantena—, tenen una joventut d'esperit que ningú no pot posar en dubte.

Emocionats!

MN. JOSÉ RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ,
54 anys. Parròquia de Sant Miquel del Port de Barcelona

«He viscut la celebració amb molta joia i amb molta alegria. Ho esperava des de fa molt temps i per circumstàncies diverses no havia pogut celebrar-ho. En aquests moments tan emocionants en què he estat ordenat, sentia la

força de l'Esperit a través del senyor cardenal. Això et commou tot el cos.

»Aquest pas ha implicat força sacrifici, i encara n'implicarà més, però jo dic a la joventut que es deixin guiar per Crist, que és el qui veritablement mou els cors. En el meu cas, he pogut veure clar que des de ben jove Ell es va fixar en mi.»

MN. VICENTE ARAQUE ELVIRA, 51 anys
Parròquia de Sant Ramon Nonat de Barcelona

«Ha estat una celebració molt emotiva. Et passen moltes coses pel cap, sobretot m'he sentit molt indigne, molt petit davant de la grandesa que implica la crida al ministeri sacerdotal.

»Per a mi, ser ordenat prevere significa començar de nou. El Senyor em crida per aquest camí i és fer un pas més, continuar sent fidel en aquesta crida i en aquesta vocació que Déu m'ha reservat i amb la qual he de respondre cada dia i cada minut.»

La diòcesi de Barcelona no podia haver acabat més bé l'any litúrgic. Durant la festivitat de Crist Rei, el cardenal Ricard M. Carles ordenava com a preveres els diaques Mn. Vicente Araque i Mn. José Rodríguez. En una celebració plena d'emotivitat i alegria, tots dos rebien a la catedral el tan esperat sagrament de l'ordé i passaven així a esdevenir col·laboradors directes del bisbe per al servei del poble de Déu.

Com no podia ser d'una altra manera, el cardenal estava radiant. Per a ell i per a tota l'Església una ordenació és sempre un acte joios, i si és per partida doble, encara més. Equival a veure créixer físicament l'Església, com quan es bateja un infant, i «equivale també —com va recordar l'arquebisbe en la seva homilia— a palpar el creixement d'aquest immens cos de Crist de mil milions de persones». A això precisament és al que han promès dedicar la seva vida Mn. Vicente i Mn. José, amb l'afegit que «quan descendiu d'aquest altar la vostra semblança amb Crist haurà augmentat encara més. Sereu preveres per sempre i intercessors, a imatge de Jesucrist, entre Déu i els homes», va voler recalcar també Carles.

Després d'un cúmul de sacrificis i d'adversitats amb què han estat fardides les seves vides, Vicente i José han pogut respondre per fi a la crida d'amor que ressona des de fa molt temps en el seu cor. I ha estat tant l'amor rebut que, com recordava Ricard M. Carles, no únicament han volgut ser «receptors d'aquest do de Déu, d'aquest rescat i d'aquest perdó dels pecats, sinó que voleu compartir-ho a més amb molts

Els nous preveres van rebre de mans de l'arquebisbe el do de l'Esperit Sant.

mitjançant el ministeri sacerdotal».

En la festivitat de Crist Rei, l'Església de Barcelona guanya dos nous súbdits al servei del Regne de Déu, perquè «molts i moltes que no coneixen Jesús, que no coneixen el paradís, que no coneixen el Regne de Déu, que no coneixen la joia de sentir-se fill de Déu, germà de Crist i posseïdor de l'Esperit Sant, puguin també tenir aquesta alegria i un dia puguin arribar també al paradís».

Després de l'homilia, el cardenal va procedir a la imposició del sagrament sota la mirada atenta i amorosa dels dos diaques. Abans, però, tots dos van prometre respondre fidelment a les exigències del ministeri i sobretot a l'obediència al seu bisbe. Tota l'assemblea va demanar als sants la seva

intercessió i finalment el cardenal els va imposar les mans i va demanar a Déu, per a ells, el do de l'Esperit Sant. A continuació, els van ser ungides les mans amb el sant crisma, com a signe de la unió amb Jesucrist en el servei d'oferir i de santificar, van ser revestits amb l'estola sacerdotal i la casulla, que expressen la nova identitat, i van rebre el pa i el vi. El petó de la pau, acompanyat d'una abraçada efusiva, va posar el colofó final a l'ordenació. Ja eren nous preveres de la diòcesi de Barcelona!

Durant la consagració eucarística, encara emocionats, Mn. Vicente i Mn. José van començar a assaborir el

gran do del seu ministeri. Al costat del seu bisbe, i de tots els concelebrants, van consagrar el pa i el vi i els van distribuir entre l'assemblea com a cos i sang de Jesús.

En acabar la celebració, en l'abraçada amb familiars i amics, un dels ordenats no es va poder reprimir les llàgrimes. L'emoció era molt gran i tots dos demanaven temps per digerir tot el que acabaven de viure. Ni una setmana després, però, el dissabte 1 de desembre, tots dos iniciaven «oficialment» el ministeri celebrant les primeres «misses noves» a les parròquies que serveixen des de fa tres anys, Sant Ramon Nonat i Sant Miquel del Port, a Barcelona.

Samuel Gutiérrez

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

JA TENIM EL LLIBRE

El 18 de desembre, a les 20.00, tindrà lloc la presentació del llibre *Testimonis d'esperança per a la nostra vida*, de Joan Manuel Gutiérrez, a la sala Sant Jordi de la Facultat de Teologia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

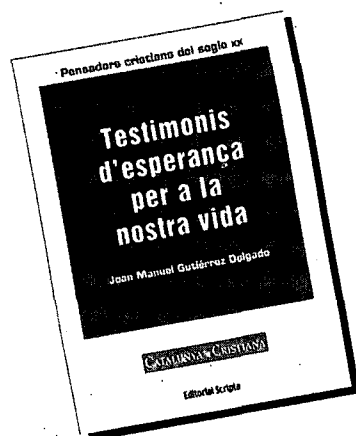
Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

Solsona

Festa de Santa Cecília al santuari del Miracle

■ Mons. Antoni Deig va participar en la celebració

SOLSONA.— La Festa de Santa Cecília al bisbat de Solsona va néixer a Casserres (Berguedà) l'any 1945 i a partir del 1970 ha anat donant voltes pel bisbat sense deixar de celebrar-se mai. Tot i així, encara no s'havia celebrat mai al santuari del Miracle, malgrat que aquesta santa casa, gràcies als monjos benedictins que la regeixen des de fa cent anys, sempre ha estat un fogar de cant litúrgic i d'espiritualitat i que alguns dels pares fundadors d'aquesta tradició tan arrelada (Agustí Serra, Jaume Freixa, Ricard Penina, Josep Bover, Jaume Santcrístòfol) havien fet gran amistat amb alguns dels seus monjos gregorianistes.

Com sigui, enguany, s'hi aplegaren una bona colla de capellans solsonins fidels a la tradició, acompanyats del bisbe emèrit de Solsona, Mn. Antoni Deig, i també molts seglars i veïns de les cases properes al Miracle. L'església del Miracle, quan encara ressonen els cants de l'Escolania de Montserrat de les darreries del mes de setembre i de la gran festa commemorativa del primer diumenge d'octubre d'enguany, s'ha afegit amb l'ambient acollidor que caracteritza la seva casa d'espiritualitat a les lloances a santa Cecília,

verge i màrtir, patrona de la música.

El programa d'actes va consistir en una missa concelebrada a les onze del matí, presidida pel P. Jordi Castanyer, superior de la comunitat benedictina. Hi va haver el repertori de cants tradicional, començant pel gregorià *Loquebar*.

Després de missa, va tenir lloc una visita comentada als retaules i elements arquitectònics de l'església. Tot seguit, a dos quarts d'una del migdia, la sala de la casa d'espí-

Un moment de la celebració a l'església del Miracle.

ritualitat va acollir una breu conferència sobre els *Goigs marians*, un concert de flauta, i un recital de poesies i cançons.

El caliu de la celebració va continuar amb un dinar de germanor a la mateixa casa d'espiritualitat, que va ser acompanyat a la sobretaula pels ròdolins i la xerínola de costum.

Ramon Estany

Unes postals missioneres

SOLSONA.— Un any més, la Delegació de Missions del bisbat de Solsona, en la seva tasca evangelitzadora, vol col·laborar a recuperar el missatge cristià d'aquestes festes. Per això ha editat unes postals de Nadal amb el Naixement que, a més, tenen un caire missioner i d'universalitat, ja que representen diversos continents: Europa, Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina.

És un fet que la nostra societat es va descristianitzant progressivament. I això es nota en una gran quantitat de detalls, com són ara les postals de Nadal. Observant-les ens adonem que els motius que ens presenten sovint són motius pagans: un paisatge nevat, un Pare Noël, un arbre de Nadal, etc., però que obliden precisament allò que celebrem nosaltres els cristians. Les postals missioneres del bisbat de Solsona ens recorden, i també al qui les rep, que al nostre bisbat hi ha missioners que treballen al costat dels pobres, que continuen anunciant que Jesús neix per a tothom.

Les postals es poden adquirir a la Delegació diocesana de Missions, tel. 973 480 619, plaça Palau, 1 - 25280 Solsona, o bé directament als animadors missioners de cada parròquia o arxiprestat. (R.E.)

II Cicle Internacional de Música per a Orgue

SOLSONA.— La capella de la Mare de Déu del Claustre, a Solsona, va ser l'escenari escollit el diumenge 25 de novembre per obrir un any més un cicle de vuit concerts de música per a orgue, amb organistes provinents d'Alemanya, Espanya, França, Euskadi i Catalunya. Alhora que el seu alt valor musical, aquest cicle pretén atansar la societat lleidatana a una rica patrimonial poc coneguda i recuperar, en la mesura de les seves possibilitats, una tradició musical i orguenera mil·lenària, latent a Catalunya des dels albars.

El cicle, organitzat conjuntament per la Diputació

de Lleida i l'Associació Amics de l'Orgue de les comarques de Lleida, compta amb la col·laboració de diversos ajuntaments i entitats, i després del concert de Solsona i de Cervera, el 2 de desembre, passarà per la Seu d'Urgell (8/12), Tàrraga (9/12), Lleida (14/12), Torres de Segre (16/12), Lleida (28/12) i Vallbona de les Monges (30/12). A Solsona, la capella de la Mare de Déu del Claustre, a la catedral, es va fer petita per la nombrosa gent que va assistir al concert de l'organista Miquel González, que va interpretar obres d'A. de Cabezón, A. Carreira, G. Farnaby, J. Pachelbel, J. S. Bach i P. A. Soler, entre d'altres. (R.E.)

Miquel González, amb l'orgue de la capella del claustre de Solsona.

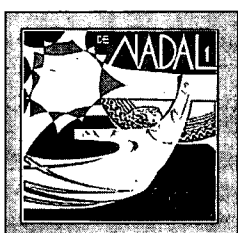

LES CANÇONS
DE NADAL

Cançoners
i cassetes
i CD d'aquest
cançoner.

Claret, Abacus, cases
de discos i llibreries.

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES
JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES
AUTOMATISMES
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS
EQUIPS MEGAFONIA

Distribuïdor oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44
08025 Barcelona

Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885

ermec@ermec.com <http://www.ermec.com/campanario.htm>

Lleida

Trobada de 28 exseminaristes

■ Van visitar l'edifici del Seminari que ara acull la Universitat de Lleida

LLEIDA.— El dissabte 3 de novembre passat 28 companys de Seminari Conciliar, molts d'ells acompanyats de les seves esposes, van aplegar-se a Lleida després de cinquanta anys d'haver entrat al Seminari. «Ha estat molt maco i original, i emocionant, ja que amb la gran majoria d'ells feia gairebé cinquanta anys que no ens havíem tornat a veure», diu satisfet Mn. Josep Moré, rector d'Alcarràs i un dels participants en la singular trobada d'exseminaristes, després d'haver retrobat els seus antics companys.

La jornada va iniciar-se a la Porta dels Fillols de la Seu Vella de Lleida, que fou l'indret assenyalat per Josep Torredadella, avui resident a Almacelles i ànima de la trobada, per reunir-se tots els que havien confirmat la seva assistència. «El moment del retrobament, a mesura que ens anàvem reconeixent, va ser molt intens. Han vingut companys de diversos indrets de Catalunya, la gran majoria, però altres ho han fet de Saragossa, Osca, Madrid, Mallorca i fins i tot de França i Puerto Rico. Després de mig segle la vida i els camins han estat diversos i variats, ja que no tots vam arribar a ordenar-nos, solament ho vam fer set dels 42 que vam començar aquell any del 1951, en què vam entrar al Seminari. Eren els temps del bisbe Aurelio del Pino», explica mossèn Moré.

D'aquella tongada de seminaristes que arribaren al sacerdoti, la diòcesi de Lleida té actualment en ple ministeri els germans Josep A. Jové, rector de la parròquia de la Verge dels Pobres, del Secà de Sant Pere,

i actual rector del Seminari de Lleida, i Mn. Joan Jové, rector de la parròquia de Sant Salvador de Pardinyes; Mn. Joaquim Lax, rector de la parròquia de Sant Pau del populós barri de la Mariola, i el mateix Josep Moré. Aquella promoció del 1951 va donar també un religiós benedictí, el P. Montull, actualment a la comunitat del monestir de la basílica del Valle de los Caídos a Madrid, i Mn. Zamora, que exerceix el ministeri a la diòcesi d'Osca.

Després de les primeres abraçades i salutacions, tot el grup va visitar la Seu Vella acompanyats per un guia d'excepció, mossèn Jesús Tarragona. La majoria recordaven la Seu Vella com un monument degradat, sense restaurar. Molts no hi havien estat des d'aquells anys de Seminari i van quedar realment admirats. Tots pujaren els 334 esglaons de la torre campanar, fins al seu cim, per gaudir de les magnífiques panoràmiques de la ciutat i la plana de Lleida.

Després de la visita a la Seu Vella el

Foto: Josep Moré

Foto de grup en el que fou claustre del Seminari Conciliar de Lleida.

grup es va dirigir a la seu de l'Acadèmia Mariana, per visitar en el seu oratori la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia; a la qual van ofrenar un ram de flors: «Davant la patrona vam recordar com una imatge seva presidia la nostra classe al Seminari. A ella ens hi vam consagrar i als seus peus vam gravar els noms de tots nosaltres. Avui, aquesta imatge la té Mn. Josep A. Jové i la llista dels noms gravats als peus de la imatge ens ha anat molt bé per poder organitzar la trobada», diu amb satisfacció Mn. Moré.

I de l'Acadèmia Mariana, després d'haver escoltat les explicacions del seu director, Mn. Salvador Gené, els exseminaristes van retornar a l'edifici que fou Seminari i que avui acull la seu de la Universitat de Lleida. Després de recórrer totes les seves dependències i fer memòria de com tots ells les recordaven en l'etapa de Seminari, es van aplegar a l'entorn de la taula en un

dinar de germanor al bar de la Universitat de Lleida, que havia estat feia cinquanta anys capella central del Seminari Conciliar. Records, anècdotes, vivències i molts sentiments afloraren en tots ells durant el dinar, que va acabar amb diversos parlaments, molt emotius, a càrrec de Mn. Josep Moré, el P. Montull, de Javier Cerler i de Josep Torredadella.

«Abans de començar vam beneir la taula amb l'estil d'aleshores, amb un cant en llatí, i vam cantar un martirilogi amb les característiques de cadascú. Es van repartir fotocopiades les notes que vam treure aquell any, així com diverses fotografies i vam fer memòria de dos companys nostres ja difunts. Cal dir que tots tenen un record bo del seu pas pel Seminari de Lleida, potser diferent, però bo, encara que tots hem fet el nostre propi camí a la vida», assevera el rector d'Alcarràs.

Jordi Curcó

Novena a la Immaculada Concepció

LLEIDA.— L'oratori de l'Acadèmia Mariana, seu de la patrona de la ciutat de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, fundada l'any 1862, acull des del 30 de novembre passat la tradicional novena en honor a la Immaculada Concepció de Maria, que precedeix tradicionalment la seva festivitat, el dissabte 8 de desembre, la segona festa grossa d'aquesta institució mariana.

Cada dia a les set del vespre té lloc el res del Sant Rosari i a dos quarts de vuit, la celebració de l'eucaristia amb predicació a càrrec enguany de José M. Santamaria Pérez, sacerdot de la diòcesi de Santander. El dia de la Immaculada, a les dotze del migdia, se celebrarà l'eucaristia i a dos quarts

de vuit se celebrarà una missa solemne, que acabarà amb la veneració de la singular relíquia del vestit de la Mare de Déu, que els fidels podran contemplar i alhora besar.

Aquesta relíquia és un artístic ostensori d'argent, treballat en obra de filigrana màxima, que conserva en el seu interior un petit trosset del que es diu que fou el vestit de la Mare de Déu. La relíquia va arribar a Lleida des de Roma l'any 1894. Va ser portada pel capellà de l'Acadèmia Mariana, Mn. Domingo Lamolla, amb un estoig de fusta folrat d'un vellut de color vermell i amb segell oficial del Vaticà que l'autenticava.

La relíquia, dipositada a l'altar de l'oratori de l'Acadèmia i venerada solemnement pel poble de Lleida, va ser guardada posteriorment en un lloc adient. En poques ocasions va ser tret posteriorment a la veneració o exposició pública.

Salvada miraculosament de les desfetes de la guerra civil, el bisbe de Lleida Aurelio del Pino Gómez va signar el 27 de setembre del 1955 un decret pel qual se n'autoritzava la pública veneració. Tot i així, en comptades ocasions els lleidatans han pogut contemplar-la i venerar-la. L'última vegada va tenir lloc el 2 d'octubre de l'any 2000, festa de la Verge de l'Acadèmia, amb ocasió de l'Any Jubilar, en el decurs de la missa solemne que va oficiar a l'oratori de la patrona el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciurana. (J.C.)

Foto: Jordi Gómez

El reliquiari és una singular peça d'orfebreria religiosa.

Premis de Civisme

Convocatòria 2001

Generalitat de Catalunya

XX

PREMI SERRA I MORET

per a obres i treballs sobre civisme
assaig / treball pedagògic / còmic / guió de curtmetratge

VII

PREMI Civisme als mitjans de comunicació

ràdio / televisió / premsa / pàgines web

2001

PREMI Jaume Ciurana

a l'actuació cívica juvenil
en favor de les persones / en la millora de l'entorn natural

Per a més informació dirigiu-vos a la Direcció General d'Acció Cívica del Departament de Benestar Social o a l'oficina de Benestar social més propera o truqueu al 900 300 500 o bé per internet a: www.gencat.es/benestar - Termini de presentacions fins al 31 de gener de 2002

Urgell

Els joves ja han iniciat l'itinerari de l'Aplec de l'Esperit

LA SEU D'URGELL.— La Delegació diocesana de Joventut d'Urgell ha tramès als agents de pastoral els materials per preparar l'Aplec de l'Esperit a les parròquies. Serà la primera etapa de l'esdeveniment eclesial que els joves cristians de Catalunya celebraran el dia 19 de maig del 2002, festa de Pentecosta, a la Seu d'Urgell.

El material està diferenciat per als joves de 16-18 anys i per als que en tenen més de 19. El primer sector es guiarà per tres qüestions: relacions, economia global i necessitat del sentit de la vida. La metodologia fa present la persona de Jesús i la seva Paraula, que il·lumina els principals interrogants que la joventut es planteja.

Els joves de més de 19 anys són convidats a reflexionar sobre la persona i la cultura des de la perspectiva de la vida i el pensament de Jesús. L'estudi preveu tres tesis: la vida és el més important, val la pena lliurar-la per amor i té un futur obert i esperançador. Mitjançant Jesús, Déu exhorta a admirar la vida, a lliurar-la per amor i a esperar un futur obert. Jesús centra el debat i la resposta cristiana.

La comissió de l'aplec ha enviat una

L'anterior Aplec de l'Esperit va tenir lloc a Vilafranca del Penedès.

circular als preveres i als animadors de grups juvenils en què manifesta que el Moviment de Joves del bisbat ha assumit la responsabilitat de «comunicar i introduir els continguts de l'Aplec de l'Esperit».

Pepe Chisvert, delegat diocesà de Joventut, ha redactat un calendari de reunions amb els preveres i els agents pastorals: 17 de novembre, Artesa de Segre; 12 de gener, Andorra; 19 de gener, Vielha, i 26 de gener, Tremp.

«L'Aplec és un espai de festa i comunió. Els joves pinzellen un projecte col·lectiu d'Església i de seguiment de

Crist.» Així es defineix l'Aplec. Els treballs seguiran tres etapes: preaplec, aplec i postaplec, que corresponen respectivament a conèixer, celebrar i comunicar.

El dia 24 de novembre, al col·legi Sant Ermengol d'Andorra, els joves van organitzar una diada preparatòria de l'Aplec de l'Esperit. El lema de la trobada de joves cristians és «Néixer D9». Hi són convidats tots els joves de Catalunya i segons les edicions anteriors, celebren cada dos anys, 7.000 joves han assistit a cada aplec.

Antoni Mirabet

Manuel Pal obre l'esperit poètic als nois d'Aina

CANILLO.— El sacerdot poeta Manuel Pal va oferir les seves vivències als joves d'Aina que el 10 de novembre van participar al curset sobre *Poesia i comunicació*, a la casa de colònies de Canillo.

Eulàlia Beal, monitora d'Aina, definia el poeta com «la persona que ens fa contemplar les vivències seves i les nostres». «Poeta és la persona que ens fa contemplar la veritat i l'amor», era el pensament de Ramon Rosell. Els poemes musicals del cançoner d'Aina, la descoberta del poeta interior de cada persona, l'Any Verdaguera i els lligams de Mn. Manuel Pal amb Aina van portar el poeta al curs sobre *Poesia i comunicació*. El sacerdot poeta va portar pensaments profunds i flaires de flors boscanes a la casa de colònies perquè sap que «les abelles que tothora vénen i se'n van, dins el rusc i a fora, quina bresca hi fan!».

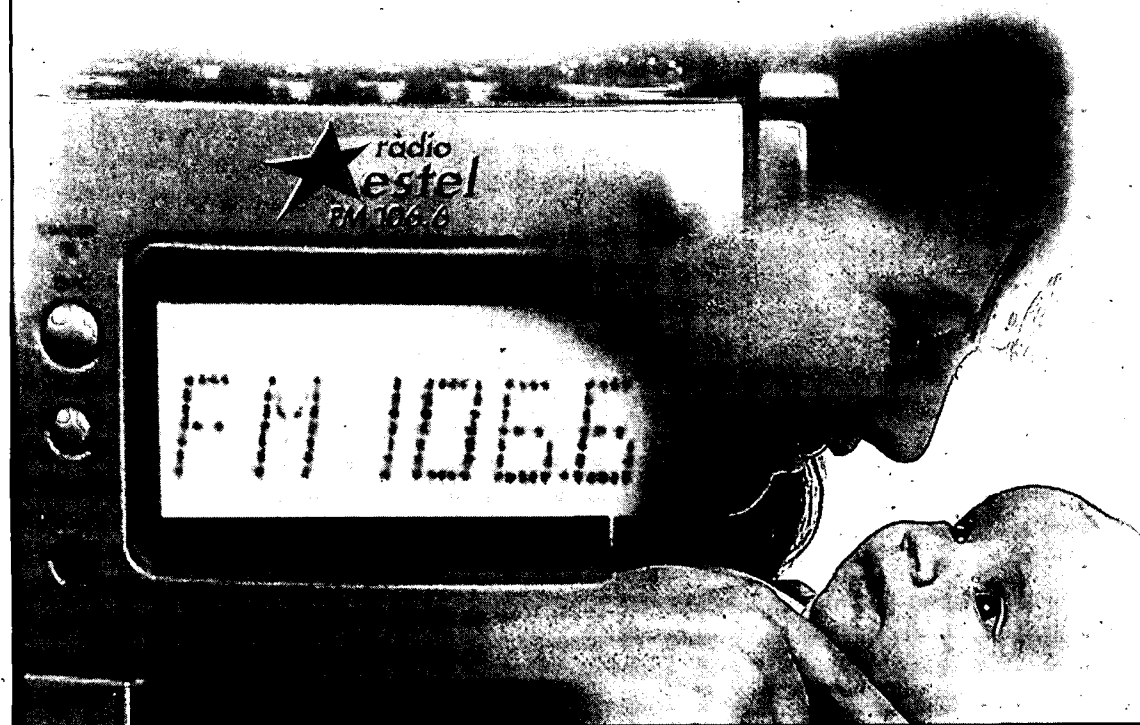
La vetllada es va completar amb uns exercicis de comunicació i la creació de poemes sobre *L'estimar* per fer entrè tots la felicitació de Nadal. Al final, acció de gràcies i eucaristia amb la participació d'una representació de la Federació d'Excursionistes de Catalunya.

El periodista Àlvar Valls va pronunciar una conferència sobre Mn. Cinto Verdaguer amb motiu del centenari de la seva mort. Verdaguer va visitar els llacs i les muntanyes d'Andorra i en va cantar la bellesa. Mn. Manuel Pal és, segons Ramon Rosell, «el poeta que ha cantat més extensament i intensament Andorra». La bellesa de les muntanyes i llacs del Principat i el seu patrimoni artístic són temes d'alguns dels poemes de Mn. Manuel Pal, que també ha exercit el ministeri sacerdotal a Andorra la Vella i Sant Julià de Lòria. (A.M.)

La ràdio amable

Freqüències

- 106.6** Barcelona
- 93.7** Catalunya central
- 103.4** Girona
- 105.0** La Seu d'Urgell
- 107.5** Andorra

Missions

MENORCA

«Des de la fe no es pot ser indiferent davant del dolor del germà»

■ La cirurgiana menorquina Maria Auxiliadora Moll Serra fa vint anys que és missionera laica

Maria Auxiliadora Moll ha impulsat el funcionament de l'hospital de Kyondo (República del Congo) i la formació del personal qualificat nadiu que garanteixi la continuïtat i autonomia del cen-

tre sanitari. El seu objectiu ha estat ajudar a créixer i promocionar els professionals locals. S'ha proposat retirar-se a temps i romandre en un segon pla, i ho ha aconseguit. La situació conflictiva i

violenta persisteix en aquella zona. La gent cada cop és més pobre. Però l'hospital es manté actiu, funciona sorprenentment. És la força de la vida que empeny a resistir i sobreviure enmig de les dificultats.

—Quines són les característiques de l'hospital?

—Pertany a la diòcesi de Beni-Butembo i la gestió està confiada a la congregació de la Companyia de Maria d'ençà de la seva fundació, l'any 1956. Començà com una petita maternitat de la missió. Actualment és hospital general de referència de la zona de salut rural de Kyondo. Té 400 llits i hi treballen 5 metges, 100 infermers i 30 obrers.

—Com resumiria la seva actuació professional?

—Vaig arribar a l'hospital l'any 1978 i en una primera etapa el meu treball es va realitzar, sobretot, al quiròfan, intervenint tota classe de patologies d'urologia, traumatologia, ginecologia i obstetrícia. També em vaig dedicar alhora a la medicina preventiva. Considerava que si al quiròfan podia salvar vides, aconseguiria salvar-ne moltes més a través de la prevenció de malalties. Llavors vam iniciar un programa de vacunació contra la diftèria, el tètan, la tos ferina, la poliomielitis i el xarampió. També vam planificar la construcció d'alguns centres de salut. En una segona etapa, sense deixar la cirurgia, m'he dedicat a l'organització i gestió de l'hospital i, sobretot, a la formació de personal nadiu perquè, a la llarga, pugui assumir el funcionament del centre, tant en l'aspecte sanitari, com en el de gestió i direcció. He fet classes a l'Escola d'Infermeria i he fet el seguiment dels joves metges, ensenyant-los les tècniques operatòries de les intervencions més freqüents.

—Quina ha estat la preocupació principal?

La doctora Moll amb l'equip del quiròfan.

—Aconseguir que l'hospital funcionés bé i oferís el testimoni de servei que ha de caracteritzar l'Església. Treballar en equip, no convertir l'hospital en una empresa de fer diners i implicar-hi cada cop més la gent d'allà, intentant el seu creixement i anar disminuint nosaltres, els estrangers. Penso que s'ha fet un camí... en tot el seu conjunt la missió s'ha anat fent més autòctona i els criteris són força evangèlics. Quan vaig arribar la comunitat que gestiona l'hospital estava formada per dotze religioses de les quals una era nadiua. En l'actualitat, totes són del país, excepte dues europees. Els preveres que portaven la parròquia eren missioners europeus de barba venerable. En l'actualitat són joves clergues nadius.

—On se situa la característica missio-

nera de la seva actuació? Es tracta senzillament d'una acció humanitària?

—Jo sóc una metgessa, però en la meua motivació professional hi ha una convicció de fe. Déu és Pare i tots som germans. Em preocupa, per tant, allò que passa arreu. I si al Sud estan mancats de metge, és allà on he d'exercir la meua professió, convençudament i com a compromís de fe. Per tant, en les conviccions profundes, en la manera d'entendre la vida i fer les coses és on se situa la característica missionera. La manera cristiana d'actuar com a metge exigeix acostar-me al malalt, viure disponible, actuar amb senzillesa i gratuïtat, fer visible a través de la vida allò que crec, estimar, en definitiva. Jesús diu: «Estimeu-vos com jo us he estimat; en això coneixeran que sou

deixebles meus.» El metge missioner és el «bon samarità» que atén el malalt que jeu a la vora del camí ja que des de la fe no es pot ser indiferent davant del dolor del germà.

—I l'anunci explícit de Jesucrist?

—Per a mi implica participar en la vida de la comunitat parroquial i donar raó i testimoni de la meua fe en Jesucrist d'una manera espontània i natural. Quan els pacients m'agraeixen emocionats la curació, els dic: «Gràcies, sobretot a Déu.» I ho crec de veritat.

—Quina situació viu el laic missioner?

—Jo no m'he presentat mai com a laica missionera, però suposo que ho he estat i ho sóc. La gent em coneix com a metgessa i saben que sóc creient. Tota l'Església és missionera, també els laics. Però aquesta intuïció necessita desenvolupar-se a la pràctica. Avui encara és una realitat verda que ha de madurar. Els laics tenim el perill de passar-nos-ho fatal a missions, trobar-nos sols i caure en una depressió. Els religiosos se senten agombolats per la congregació. Els laics ens trobem a la intempèrie. Per això l'equip és bàsic, treballar units és fonamental. D'altra banda, les obres pastorals necessiten continuïtat, i els laics, en aquests moments, no l'assegurem. Els religiosos, sí. Es necessita, avui, treballar en l'Església les mediacions per a la missió del laic en el Tercer Món. I una cosa és ben certa: «L'Evangeli no pot penetrar en les consciències, en la vida i en els treballs del poble sense la presència activa dels laics», com diu el Concili.

Josep Manguán

Què comporta evangelitzar?

Aquest estiu passat vaig tenir la sort de participar, amb tres companys de Menorca, en una missió evangelitzadora en una barriada de Bluefields (Nicaragua). La missió formava part d'una sèrie d'activitats apostòliques de la catedral gòtica d'aquesta ciutat. Consistia a visitar, per parelles, les famílies a casa seva i proposar-los una estoneta per escoltar la Paraula de Déu, comentar-la i pregar junts. A l'hora de revisar-ho, els meus companys es van mostrar molt crítics amb l'experiència: trobaven que allò s'assemblava més a una campanya de propaganda proselitista que a una evangelització pròpiament dita. Tot i reconèixer una manca de preparació a l'hora d'entrar en el tema religiós, hi trobaven a faltar un contacte previ que ajudés a conèixer la gent i la seva situació, i una resposta concreta a les necessitats de tot tipus que

afectaven aquelles famílies pobres. Vaig compartir aquells punts de vista, encara que jo personalment n'hi havia trobat a gust en aquesta experiència.

Què comporta evangelitzar? Com realitzar una missió evangelitzadora que com a Església tenim encomanada? Hi ha dos extrems a evitar. D'una banda, reduir la missió evangelitzadora a una activitat altruista, ben muntada i dotada de tots els recursos materials i humans precisos, però sense cap referència explícita a l'Evangeli de Jesucrist. I de l'altra, reduir-la a una predicació explícita de l'Evangeli però sense connexió amb la realitat dels destinataris i sense el suport de la caritat social.

A l'Evangeli nuntiandi (22) Pau VI ja ho deia ben clar: «No hi ha verdadera evangelització mentre no s'anuncii el nom, la doctrina, les promeses, el regne, el misteri

de Jesús de Natzaret, fill de Déu.» És que si la tasca de l'Església continua, per la força de l'Esperit, la missió mateixa de Jesús i dels apòstols, no hi ha pròpiament missió evangelitzadora sense anunci explícit de Jesucrist. Tanmateix, cal tenir ben present que Jesús no s'havia predicat a si mateix sinó com a instrument del Regne de Déu, com a camí vers al Pare, com a pas cap al do de l'Esperit. No es tracta simplement de parlar de Jesucrist, sinó de realitzar la seva obra. I aquesta és una obra d'alliberament que abraça l'home sencer, en la seva dimensió individual i comunitària, material i espiritual, històrica i transcendent.

El decret missioner *Ad gentes* (6) insisteix que en la seva actuació missionera, l'Església ha de tenir present les circumstàncies de cada moment i de cada lloc. Podria haver-hi situacions que aconsellessin no donar altre testimoni que el de la caritat, sense pro-

clamar directament el missatge evangèlic. Fins i tot aquest testimoni contribuiria a preparar els camins del Senyor.

En conclusió, entenc la missió evangelitzadora com un procés en el qual s'han d'articular d'una manera harmoniosa els següents elements: presència, immersió, encarnació, en l'estil de Jesús que es va fer un de tants, en els grups humans destinataris de l'Evangeli; testimoniatge persona de vida nova en Crist animada per la caritat cristiana que és universal i gratuïta; anunci explícit de l'Evangeli de Jesucrist en el llenguatge significatiu dels destinataris, sense defugir l'escàndol de la creu; formació de la comunitat eclesial cristiana, en la qual i a partir de la qual sigui possible continuar i reiniciar el procés evangelitzador.

Joan Febrer

Dones que cerquen «refer» la seva vida

■ Lligam atén en una casa d'acollida dones en situació de precarietat i greus problemes d'exclusió social

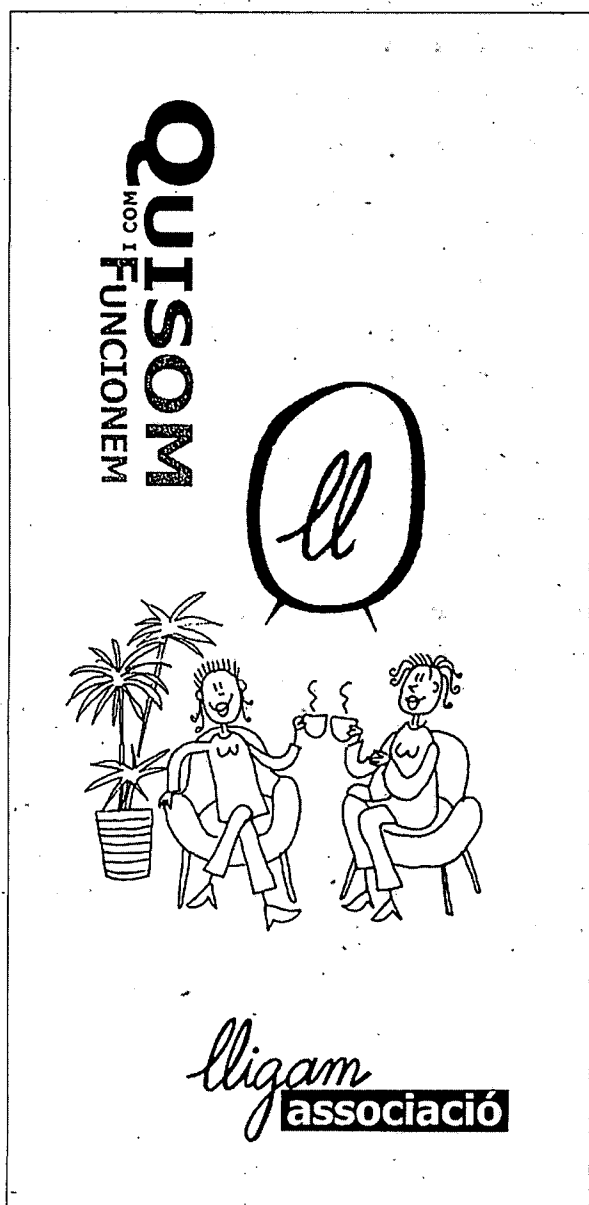
No és fàcil refer la vida després d'haver viscut una experiència traumàtica. Cal temps i sobretot sentir la presència propera de gent que estigui al teu costat. Això ho saben prou bé les dones que al llarg d'aquests darrers deu anys han passat per l'Associació Lligam. Són dones de dos

col·lectius molt diferents, la presó i els maltractaments o l'exclusió social, però amb un denominador comú, haver passat per una experiència que marca per a tota la vida. Des de Lligam s'intenta sobretot ajudar a refer aquesta vida i a deixar enrere un passat del qual moltes d'elles fugen.

En els seus inicis, Lligam neix per donar resposta al col·lectiu de dones que eren a la presó i que malgrat tenir permisos penitenciaris aprovats no podien gaudir-ne perquè no tenien família o hi havien trencat les relacions. Aquesta necessitat es descobreix en l'entorn d'un grup de voluntàries de presons que juntament amb algunes religioses decideixen obrir una casa d'acollida a Barcelona per atendre aquest col·lectiu. D'això ja fa gairebé 10 anys.

Les religioses deixen aviat el projecte, i aquest veu perillar la seva continuïtat. Es queden sense casa i gairebé sense recursos, però malgrat això, les voluntàries que s'havien anat afegint al projecte decideixen «tirar pel dret un servei que vam veure que era bo i útil per a la societat», explica Marisa Cabellos, voluntària de Lligam des dels seus orígens. S'inicien, llavors, les gestions per trobar una nova ubicació, es contacta amb Càritas i al poc temps es reprèn l'activitat. En aquest lapsus de temps és quan jurídicament es crea Lligam i es dona l'impuls definitiu del projecte d'assistència a dones dels diversos centres penitenciaris de Catalunya.

La casa d'acollida cobria casos molt especials, casos d'emergència, en els quals dones sense família podien passar els permisos penitenciaris, la llibertat condicional i fins a quatre mesos de la definitiva. Les dones acollides procedien sobretot de la immigració i del món de les toxicomanies. Un pas previ abans d'accedir a altres ajudes era Lligam, on podien

Lligam acull a casa seva dones amb diverses problemàtiques.

en passar des de pocs dies fins a diversos mesos. A la casa d'acollida també podien estar acompanyades dels seus fills. A partir de llavors l'objectiu era fonamen-

talment «que les dones acollides adquirissin autonomia necessària en els diferents aspectes personal, econòmic, laboral, social i familiar, per poder viure d'una forma estable i digna amb els seus recursos», assenyala Cabellos.

Ajuda a dones maltractades

Així es va treballar durant quatre o cinc anys, fins que es va reformar el Codi Penal. Els permisos penitenciaris van començar a ser més restrictius, es tendia a complir les condemes íntegres i això va provocar que el que fins llavors havia estat una necessitat ara semblava que deixava de ser-ho. Hi anava molt poca gent i es va pensar a tancar la casa. Molt aviat, però, es va pensar en un altre col·lectiu que, malauradament, començava a créixer (o almenys a fer-se públic) i al qual calia urgentment oferir també un tipus de servei similar, el de les dones maltractades. Era el curs 1997-1998.

A poc a poc es va anar configurant el que avui és Lligam, una associació que ofereix a Barcelona estada i suport personal a dones soles o amb fills en situació de precarietat i greus problemes d'exclusió social: emergències socials, maltractaments, problemàtica penitenciària... Es col·labora amb la persona acollida per intentar «refer» la seva vida normal. Aquesta rep una atenció socioeducativa personalitzada, a través de la qual se l'ajuda a trobar feina, a formar-se, a aconseguir autonomia. Molts casos dels quals atenen són d'emergències, previs a una altra atenció més específica portada a terme generalment per una

entitat pública.

L'obertura de casa d'acollida al col·lectiu de les dones maltractades ha significat un pas positiu en la convivència i la relació entre les mateixes dones. «D'aquesta manera —aclareix Cabellos— el tema penitenciar de deixa de ser exclusiu i s'obren a altres realitats. Es tendeix a parlar de problemàtiques comunes i de les seves vides personals i això els ajuda força.»

La casa té cabuda per a 15 dones, inclosos els fills que tinguin a càrrec seu. Hi ha una normativa bàsica que cal complir i s'estableix una mena de contracte força flexible segons la persona en qüestió.

Actualment treballen per a Lligam cinc educadores socials, que per torns cobreixen les 24 hores del dia. També s'hi sumen, si cal, les mateixes voluntàries, tot i que es tendeix cada cop més a la presència d'algun professional. D'aquesta manera, l'equip de voluntàries, format per nou dones, pot dedicar-se a cobrir altres necessitats: acompanyament en gestions diverses, elaboració d'activitats per als nens, ajuda en els dinars... D'alguna manera, el que es pretén és ser una presència a la casa. «Els dies que tenen ganes de parlar, parlem, els dies que no tenen ganes de parlar, no parlem, però l'important és que sàpiguen que som allà, tot i que no diguem res», explica Marisa Cabellos.

Durant els 10 anys de vida que aviat complirà Lligam s'han acollit a la casa un nombre incommensurable de dones. Són tantes que s'ha perdut el compte. Només l'any passat s'hi van acollir més de 70 dones i 27 nens. Això ha estat possible també gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, del Departament de Justícia de la Generalitat, de Càritas, del Projecte Home, de diversos ajuntaments de Catalunya...

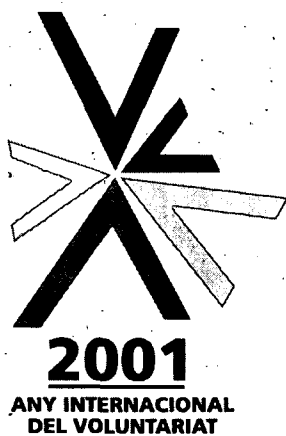
Econòmicament, es compta amb el suport de socis, amb subvencions de les diferents administracions i amb l'ajut econòmic i material de particulars i entitats privades (es poden fer donatius al número 2013-0249-96-0200632127). Tot això per continuar treballant en favor de la dignitat de la dona, fent-la conscient de la seva potencialitat i participant ella mateixa en el seu propi procés d'integració social.

Samuel Gutiérrez

ASSOCIACIÓ LLIGAM

Tel. / Fax 933 397 200

A/e: lligamdona@eresma

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

«La música crea un sentiment emocional en l'autista»

■ Dra. Edwige Stapfer, directora de la institució neuropsicopedagògica Guru

La institució neuropsicopedagògica Guru va néixer fa trenta anys a Barcelona amb l'objectiu d'oferir ajuda terapèutica i assistencial a persones amb discapacitats psíquiques. Aquesta entitat sense ànim de lucre s'estructura en tres seccions: l'escola d'educació especial, el servei de teràpia ocupacional i les

llars-residències. La Dra. Edwige Stapfer, directora de Guru, afirma que «la gent hauria de donar a aquestes persones molta generositat, tendresa i estimació; amb un simple somriure n'hi hauria prou». Es tracta, sens dubte, d'una «assignatura pendent de la societat».

—Quins són els orígens de Guru?

—Molts infants venien a la meua consulta, enviats per altres metges, per a un diagnòstic. En aparença tenien els mateixos mecanismes d'actuació que els infants autistes (es balancejaven, xisclaven...), però no ho eren. Vaig observar que presentaven lesions corticals, fron-

Dra. Edwige Stapfer.

tals, parietals, frontooccipitals, etc. Això passava l'any 1959. Vam decidir denominar aquests pacients «psicòtics instrumentals». Treballar amb ells era molt difícil, ja que no hi havia una metodologia establerta, l'havies de crear tu mateixa. Davant d'aquesta situació, els pares van sol·licitar la creació d'un centre per atendre els seus fills. D'aquesta manera va néixer Guru. L'entitat es va fundar el 1972, en un local de l'avinguda d'Esplugues, però de seguida es va quedar petit i ens vam haver de traslladar al carrer Bisbe Català, on es troba la seu de la institució.

—La música és una gran ajuda per a aquests infants i joves, oi?

—Per descomptat. La musicoteràpia és la base per entrar en contacte amb l'infant autista. L'empro des de fa més de cinquanta anys, quan era estudiant i treballava a la clínica Bleuler, a Zuric (Suïssa), amb malalts esquizofrènics. La música no demana res, només t'ofereix. En canvi, la veu humana pot condicionar l'autista i fer-li por. Quan estic amb ells, jo no parlo, em limito a posar-los música clàssica. La música crea un sentiment emocional en l'autista. Aquest sentiment és una mena de preaprenentatge del llenguatge emocional. I és aquí on podem fer el primer pas per acostar-nos a l'infant autista, una possibilitat que ens permetrà entrar al seu món.

—Quant al color, quin paper desenvolupa des d'un punt de vista terapèutic?

—És molt important. Quan escoltem música, dono als nens unes ceres de colors perquè expressin sobre paper el que senten en aquests moments. L'infant autista no pot comunicar verbalment els seus sentiments, però el color ho fa per ells. Automàticament, sé com comportar-me amb ells perquè em puguin incloure en les seves vivències personals. L'autisme és una cosa molt problemàtica per a una família, ja que és terrible per a un pare o una mare tenir un fill que no pugui demostrar que t'estima i que no permeti que l'acariciïn.

—Expliqui'ns què és el que ofereix l'escola d'educació especial.

—Es tracta d'una escola concertada amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, ubicada al carrer Bisbe Català, 38. És un centre de diagnòstic per a menors de 18 anys, on es fa tractament neuropsicopedagògic, psicoteràpia individual i de grup, psicomotricitat, reestructuració neurològica, logopèdia i musicoteràpia. Consta de vuit aules diferenciades en dos grups: quatre aules on es prioritza el creixement personal i les habilitats socials, i quatre més en què es porta a terme una pedagogia terapèutica i les relacions interpersonals. Actualment hi ha uns trenta infants i joves que assisteixen en aquesta escola, oberta d'octubre a juny.

—I el servei de teràpia ocupacional?

—És un centre subvencionat pel Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, situat al carrer Vinyals, 16-18. Consisteix en un servei d'atenció diürna per a persones amb discapacitat psíquica d'edat superior a 18 anys. Entre les activitats que organitza, cal destacar les d'ajustament personal (promoció de l'autonomia personal i/o social i de l'equilibri emocional, que comprenen els hàbits d'higiene personal, la comunicació i la socialització) i les d'ocupació terapèutica (foment dels hàbits, aptituds i actituds de tipus laboral). En les activitats terapèutiques destaquen els tallers de fusteria, ceràmica, pintura, manipulació, manteniment i jardineria.

—Guru també disposa de llars-residències per a persones amb discapacitat psíquica.

—Són tres centres subvencionats pel

manuais elaborats pels infants autistes?

—Del 3 al 19 de desembre s'exposen al Centre Passatge (passatge Mercader, 13 - 08008 Barcelona) els treballs que fan els infants i joves del nostre centre. Els dimarts i els dijous acudeixen al taller, on creen autèntiques meravelles, realitzades en diversos materials: fusta, ceràmica, vidre... Aquests treballs es posen a la venda amb la finalitat d'obtenir recursos per ajudar al bon funcionament de l'entitat. Des d'aquestes pàgines de *Catalunya Cristiana* convido a tothom a visitar aquesta singular galeria d'art. Moltes persones es quedaran gratament sorpreses per l'exquisidesa de les obres que s'exposen. L'horari és el següent: de dilluns a divendres, de 9.00 a 14.00 i de 16.00 a 22.00 (del 6 al 9 de desembre estarà tancat, així com els diumenges). El dissabte dia 15 estarà obert de 16.00 a 21.00.

Miquel Àngel Codina

Departament de Benestar Social que estan ubicats a Barcelona. Un d'ells està destinat a nens i nenes autistes menors de 18 anys; els altres dos acullen nois, d'una banda, i noies, de l'altra, majors d'edat amb discapacitat psíquica. Es tracta de serveis d'acollida substitutoris de la llar quan aquesta resulta desaconsellable, ja sigui com a conseqüència de la pròpia discapacitat o per no disposar de les condicions sociofamiliars i assistencials adequades. Les seves funcions principals són les següents: allotjament, acollida, convivència, atenció personal, hàbits d'autonomia, relacions interpersonals i integració social.

—Quan es podran veure els treballs

35è Pessebre Vivent de Sant Fost

Es representa des del Nadal de 1967

El Pessebre Vivent dels efectes especials de Catalunya

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

16, 23, 24, 25, 26 i 30 de desembre del 2001

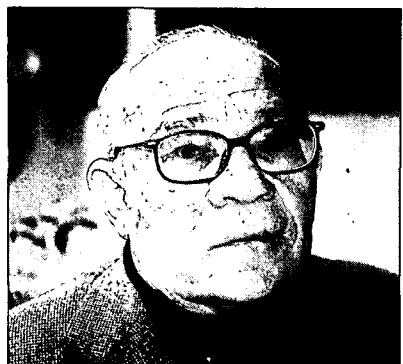
1, 6, i 13 de gener del 2002

A les 6 i a les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

Sant Fost, poble a 5 km de Badalona per la Conreria.

Emocionat homenatge al P. Jordán Gallego

BARCELONA.— Un emocionat i sentit homenatge al P. Jordán Gallego Salvadores, dominic, va tenir lloc el 28 de novembre passat a l'aula magna de la Fundació Balmesiana. S'hi van reunir més d'un centenar de persones convocades per aquesta Fundació, per la SITA (Societat Internaci-

onal Tomàs d'Aquino) i per Acrisdi (Associació Cristiana de Separats i Divorciats). Va presidir l'homenatge Mons. Tena, bisbe auxiliar de Barcelona, i va ser moderat pel P. Juan José Gallego, també dominic i germà del P. Jordán que morí el mes de febrer d'enguany.

L'acte va servir per presentar un llibre d'homenatge: *Recordando al padre Jordán Gallego Salvadores, dominico, y a su pueblo Castrillo de los Polvazares*. Els diferents ponents van glossar la figura del P. Gallego, un home bo, coratjós i decidit. Un metafísic de soca-rel que va apostar pel diàleg en totes les seves vessants. Un home avançat en idees, que va treballar al Dicasteri per als no creients a Roma i que va fundar a Barcelona l'associació Acrisdi. Van ser moltes les persones que en passar pel tràngol de la separació i el divorci van trobar en Jordán un amic i conseller.

Entre els ponents hi havia teòlegs, filòsofs, metges i amics que van coincidir a explicar la profunditat del P. Gallego, la seva confiança en Déu, les seves hores de confessional, l'amor vers el seu poble natal, Castrillo de los Polvazares, i el seu tarannà que mai defallia i que davant la dificultat sempre deia «no t'arruguis, si no trobes una finestra al nord la trobaràs al sud».

Gemma Morató

I Congrés de Cultura i Territori a la diòcesi de Tortosa

TORTOSA.— De l'11 al 15 de desembre se celebrarà a Benicarló, Tortosa i Morella el primer congrés que cavalca sobre el binomi cultura i territori a la diòcesi de Tortosa. La província eclesiàstica Tarraconense, i en concret la diòcesi de Tortosa, és més antiga que les altres províncies. Abans que València i Catalunya ja existia la diòcesi tortosina.

Documentalment ja coneixem a Tortosa el bisbe Ursus (516) i Assellus (540). Des del Coll de Balaguer, província de Tarragona, seguint el litoral mediterrani fins vora Sagunt, en el riu Palància, s'estenia la tribu ibèrica ilercavònia. Els romans van respectar aquests límits, així com els visigots i àrabs. El 1960 es va segregar a favor de Sogorb-Castelló en els límits actuals.

Cal advertir que el congrés no entra en l'àmbit de la fe ni en cap reivindicació de política territorial. Se centra exclusivament en un fet objectiu i contrastable com es pot comprovar en les ponències, comunicacions i taules rodones. A la diòcesi actual dertosenca —6.450 quilòmetres quadrats— són un fet diferencial la parla, la cultura, la història... El programa del congrés abraça les següents àrees: llengua, literatura, identitat, territori, economia i infraestructures.

L'exposició «Fidei Speculum», referent d'activitat cultural conjunta a la diòcesi de Tortosa.

Els ponents seran el filòleg Joan Veny, l'escriptor Emili Rosales, l'historiador Josep Sánchez Cervelló i el diputat socialista Germà Bel.

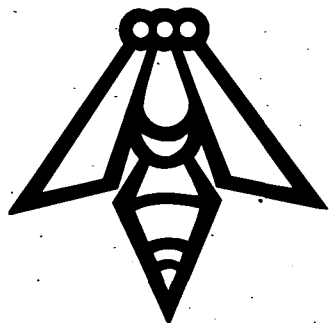
El comitè organitzador està format per quatre universitats: la Fundació Universitària Doctor Manya; la Universitat de les Terres de l'Ebre, amb seu a Tortosa; la Universitat Jaume I, de Castelló, i la Rovira i Virgili, de Tarragona. A més, la Universitat Politècnica de Catalunya i la de València-Estudi General formen part del comitè científic. També hi són presents professors de la Universitat de Lleida, de la Pompeu Fabra, de la Universitat Oberta de Catalunya, de la Ramon Llull i de la Politècnica de València. Per a la matriculació (8.000 pessetes), podeu adreçar-vos al tel. 977 445 098 - fax 977 510 683 - a/e: direccio.pg@fudm.es.

J. Blanc i Bahima

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Per Francesc Gamissans

Gestos contra altres terrorismes internacionals

El delegat general de Justícia, Pau i Salvaguarda de la Creació dels franciscans conventuals, el P. Vasco Croccoli, en un missatge adreçat a tots els frares de l'orde, ha suggerit un «gest concret, simple i pràctic» davant les dimensions armades i alarmants que estan creixent arran dels atacs suïcides i homicides a Nova York i Washington l'11 de setembre passat. El P. Croccoli proposa col·locar una bandera blanca als convents, esglésies, escoles, capelles o llocs de treball i mitjans de transport, i resar diàriament l'oració de sant Francesc, «Feu de mi, Senyor, instrument de la vostra pau».

En el seu missatge, el P. Croccoli explica què vol dir «guerra al terrorisme». Per a aquest frare franciscà conventual, no podem restringir aquesta expressió tan sols a Bin Laden i als talibans, perquè «per ventura no és terrorisme, que ha de ser perseguit i combatut en altres grups organitzats o institucions, com ara, paramilitars, mercenaris, grups d'extermini, comerç i tràfic d'armes i drogues, d'infants i dones, pedofília i turisme sexual, distorsions dels esdeveniments divulgats pels mitjans de comunicació, blanqueig de diners, paradisos fiscals, monopoli de petroli i de la tecnologia?». I afegeix: «Els milions d'éssers humans sense aigua potable, sense escola ni medicaments, ni assistència mèdica, sense terra i sense casa, sense drets, com esdevé en tants refugiats, desempleats, discriminats i exclosos, no sofreixen des de sempre un terrorisme constant fins a perdre la vida?»

Aquestes denúncies públiques del P. Vasco Croccoli són, en certa manera, una agosarada i bona notícia contra el silenci i la irresponsabilitat greu dels governs que oculten terrorismes internacionals, els quals afecten la població civil de pobles de tot el món.

La bona notícia

cultura

Consolidació estructural de la canonja de la catedral de Tortosa

TORTOSA.— L'antiga canonja, com a espai de vida comunitària dels capitulars de la catedral, està ara en fase de consolidació i contenció. Aquesta intervenció té un cost global de vuitanta-dos milions de pessetes, finançats pel Ministeri d'Educació i Cultura (cinquanta milions) i per les aportacions dels empresaris tortosins a través de l'Agència de Mecenatge de la Generalitat de Catalunya (trenta-dos milions).

Pel que fa al temple i al claustre, cal recordar, segons han explicat els arquitectes Alfons Llorca Martí i Josep Lluís Ginovart, les dades següents: la primera intervenció urgent realitzada va ser la restauració de la reial capella de la Santa Cinta (1995-1997), que és el conjunt barroc de més gran entitat de Catalunya. El projecte va ser finançat mitjançant una subscripció popular, amb un cost aproximat de vuitanta-cinc milions de pessetes.

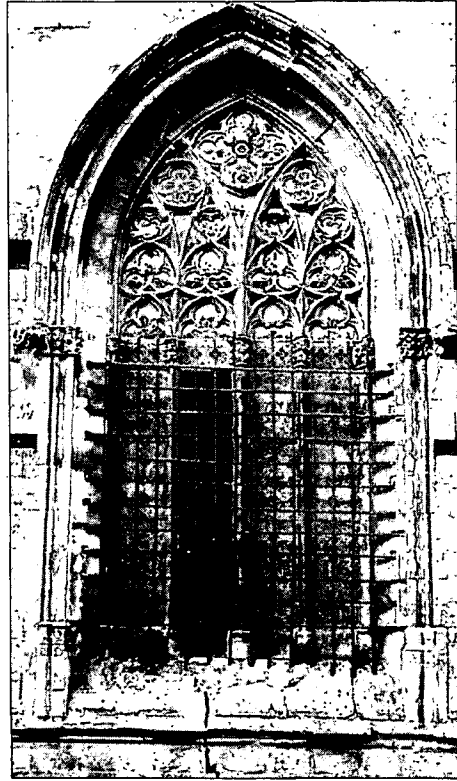
Posteriorment, la intervenció sobre les cobertes de la catedral (1997-1998), a la zona de la basílica, va tenir un cost aproximat de cent trenta milions de pessetes, finançats pel Ministeri d'Educació i Cultura (cinquanta milions), la Generalitat de Catalunya (quinze milions) i el conveni entre el bisbat de Tortosa i l'Ajuntament de Tortosa (seixanta-cinc milions). La restauració del claustre de la catedral, que es va fer el 1999, va tenir un cost de setanta milions de pessetes, finançats pel Ministeri d'Educació i Cultura (cinquanta milions) i la resta mitjançant el conveni entre l'ajuntament i el bisbat de Tortosa.

La quarta fase de la intervenció ve determinada, com ja s'ha esmentat, pel

projecte de la consolidació i contenció de l'antiga canonja de la catedral, bàsicament sobre la façana de la plaça de Santa Cinta. Les patologies d'assentaments diferencials es manifesten en línies de trencada ben visibles en la façana gòtica de la canonja. Concretament, en el gran finestral de l'antic dormitori, lloc on ara es guarda el cadirat del cor renaixentista de la catedral.

La trencada de la façana de la plaça de Santa Cinta i el seu desplom progressiu vindrà resolt en part per la solució de la contenció de l'assentament diferencial, cosa que evitarà nous desplaçaments, i per un procés de cosit de fissures entre les dues parts trencades del mur del dormitori, així com dels murs perpendiculars de tancament. S'ha proposat, a més, un ancoratge del mur de la façana amb un element resistent perpendicular a un tirant d'acer. A tal efecte es proposen set ancoratges a nivell del segon forjat (coberta), atirantant sobre la paret situada damunt del mur de la capella del Sagrari, la façana de la plaça de la Cinta.

J. Blanc i Bahima

Finestral de la façana gòtica de la canonja.

II Premi Internacional de Música Sacra Fernando Rielo

MADRID.— El jurat del II Premi Internacional de Música Sacra Fernando Rielo, reunit recentment a Roma i format per grans experts en música com ara Ennio Morricone, Salvatore Sciarrino, Antonio Poce, Paolo Pizzani i Esperanza Estades, va declarar desert el guardó. Això no obstant, el jurat va destacar algunes partitures pel seu valor i va atorgar tres mencions especials a les obres del compositor espanyol Sixto Manuel Herrero Rodes i dels italians Giampiero Gemini i Marco Carnevalini. La dotació d'aquest any s'afegirà a la del proper, cosa que suposarà una quantitat de 5.200 euros.

La Fundació Fernando Rielo pretén amb aquesta iniciativa promoure la composició de noves obres que recullin la necessitat que té el món avui dia de valors transcendents. El text proposat per a la música, que té en compte les aspiracions més profundes de la humanitat, tracta de respectar la sensibilitat religiosa procedent de pobles i cultures diferents. Per aquesta raó s'entén la música sacra, no tan sols en el sentit d'acompanyament litúrgic, sinó en un sentit més ampli d'expressió de la transcendència. (C.C.)

Restauració de la basílica de Santa Maria de Mataró

MATARÓ.— Les obres de restauració de la basílica de Santa Maria de Mataró han entrat en una nova fase, atès que un equip de restauradors i paletes ja han començat a treballar per renovar la capella del sagrament. Es consolidaran les voltes per evitar que s'hi produeixin noves esquerdes, les quals vénen provocades pel fet

que la banda dreta de la capella no té contraforts. A més, la instal·lació elèctrica de la capella es farà tota nova. Un cop hagin acabat els treballs de construcció i electricitat, s'iniciarà la tasca de restauració de la fusta i la decoració sobre paret. Segons les previsions, les obres estaran acabades pels volts de Sant Joan de l'any 2002. (F.M.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Claudio Monteverdi, compositor

Alemanya va dedicar el 1993 aquest segell al compositor italià Claudio Monteverdi amb motiu del 350è aniversari de la seva mort. Nascut a Cremona el 1567, va ser músic de la cort dels Mântua entre el 1590 i el 1612. Va viatjar a Hongria i a Flandes, on va conèixer diferents escoles musicals. El 1602 va ser nomenat mestre de capella del duc de Mântua. El 1607 va estrenar l'òpera *La favola d'Orfeo*, que va obtenir un gran èxit, i el 1609, *Arianna*. El 1613 va ser nomenat mestre de capella de Sant Marc de Venècia. A més d'òperes, va escriure també obres de tema religiós, com *Vespri della Beata Vergine* (1610) i *Selva morale e spirituale* (1640). Durant un temps va restar a l'oblit, però en el segle xx la seva obra es va revalorar. Monteverdi va morir a Venècia el 1643.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El formatge, fill de la llet

El formatge es podria denominar, informalment, fill de la llet. Hi ha moltes classes de formatges i podria citar-vos els de diferent textura i gust com són els grassos, semigrassos i magres. A mi, particularment, m'entusiasma el formatge sec. Aquell que s'enruna a mesura que el tallés. Encara recordo la quantitat de vegades que em feia entrepans de formatge amb pa amb tomàquet, i me l'havia de menjar sense poder asseure'm a taula a causa de l'excés de treball. Però, l'hostaleria és així, t'avisen d'imprevist que ve un autocar o un grup determinat i has de posar la directa, i sacrificar el poc temps que tens per gaudir del menjar.

Tornem als formatges. Quan els formatges estan salats i secs, després d'haver estat premsats per eliminar-ne la totalitat del sèrum, es col·loquen en llocs especials fins a aconseguir-ne la fermentació.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

Per a la pregària personal i comunitària

Una nova revista ha vist la llum: *Orar y Celebrar*. Es tracta d'una publicació mensual de l'editorial PPC en què s'ofereixen les lectures de l'Eucaristia de cada dia, comentades pel pare dominic José Luis Gago. A cada pàgina, d'una forma senzilla i àgil, es poden trobar la data, la lectura i la cita corresponent a l'Antic o Nou Testament, així com les antífoes dels sàlms que es reciten a la missa.

Els comentaris breus de cada dia són una ajuda per a la pregària personal i comunitària. El primer número correspon a aquest mes de desembre. «Amb el temps d'Advent —s'afirma en la introducció— s'obre l'any litúrgic que reinicia, amb el cicle A, el ritme ternari dels cicles litúrgics. L'evangelí predominant marca la tònica teològica de cada cicle. El d'aquest nou any és el de sant Mateu.» (C.C.)

Orar y Celebrar. Editorial PPC, Madrid 2001, 82 pàg.

Orar y Celebrar

Nº 1 • 2 € • 333 ptes. / 10 desembre

Lecturas de la Eucaristía de cada día

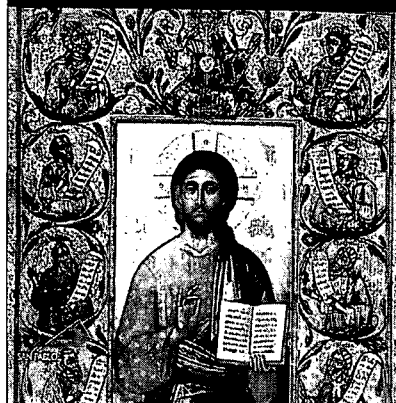
Testimoni permanent de Déu

La profecia és la capacitat de conservar el passat en el present de la comunitat, no

com una troballa arqueològica, sinó com la transmissió d'una memòria que dona sentit al present i, al mateix temps, anticipa i posa les bases per a un futur significatiu. Afirmar que Jesucrist és la profecia del Pare és il·luminar la seva paraula i els seus gestos, tot interpretant-los com el testimoni permanent de Déu en la història. En Jesús, la profecia deixa de ser condemna o amenaça per esdevenir promesa complida, paraula de consol, confiança i esperança. En aquest llibre Mons. Rino Fisichella, bisbe auxiliar de Roma i un dels teòlegs italians més coneguts, ens revela en el llenguatge humà què significa per a Déu estimar, i estimar com Ell ens estima. (C.C.)

Rino Fisichella

Jesús, profecia del Padre

Rino Fisichella, *Jesús, profecia del Padre*. Editorial San Pablo, Col·lecció Magister, Madrid 2001, 294 pàg.

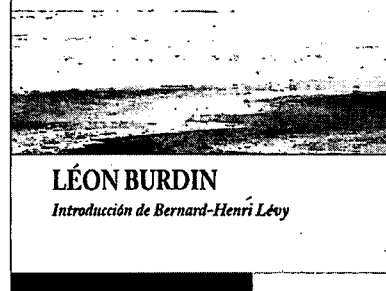
Assumir i humanitzar la mort

En un món en què se cerca la immortalitat i l'eterna joventut, la mort és més que un tabú, és un destorb. Quotidiana i consubstancial a la vida, l'home sembla que vulgui esborrar-la de la seva existència. Com bé diu Bernard-Henri Lévy en el pròleg, «la mort no és la negació de la vida... sinó un esdeveniment de l'existència consumada d'un ésser humà». L'objectiu de l'autor del llibre, Léon Burdin, és humanitzar aquesta mort, que la majoria pretén esquivar i fins i tot burlar. Ens diu que la mort ha de ser assumida, viscuda i experimentada mitjançant la paraula. És la paraula el que fa que la mort de l'ésser humà no quedi buida i solitària. No és, doncs, la mort pròpiament la que ha d'espantar la persona, sinó morir sense haver-ne parlat, sense haver-la integrat en la pròpia existència. (C.C.)

Léon Burdin, *Decir la muerte. Palabras para vivirla*. Editorial Claret - Publicaciones Claretianas, Col·lecció Punto de Encuentro, Barcelona 2001, 232 pàg.

DECIR LA MUERTE

Palabras para vivirla

LÉON BURDIN

Introducción de Bernard-Henri Lévy

INGREDIENTS:

1 kg de codonys
aigua freda
sucre

PREPARACIÓ:

Agafeu un quilo de codonys i, sense treure'ls la pell, partiu-los i cobriu-los d'aigua freda. Després bulliu-los fins que estiguin tous. A continuació, escorreu-los i passeu-los per un colador de forats una miqueta gruixuts (tipus xinès).

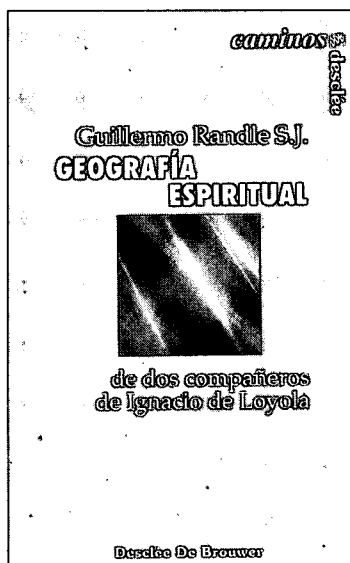
El següent pas consisteix a col·locar els codonys en la mateixa cassola, però sense l'aigua de la cocció, i incorporeu-hi el seu mateix pes escorregut en sucre.

Poseu la cassola a foc lent durant uns deu minuts aproximadament, i no pareu de remenar-ho. I per últim, poseu el codonyat en motllos i deixeu-lo refredar per tal que estigui a punt de menjar.

Codonyat casolà

Ajuda per al discerniment espiritual

La peculiaritat d'aquest llibre rau en tres propòsits. Primer, a descriure processos de discerniment en viu, és a dir, en les paraules i en els fets viscuts pels personatges estudiats. En segon lloc, l'autor ha triat dos personatges íntimament lligats a Ignasi de Loiola (Francesc Xavier i Pere Fabro), gràcies als quals les regles de discerniment dels exercicis espirituals mostren el seu valor universal. En tercer lloc, l'aplicació d'aquests processos personals als processos de recerca de Déu avui dia. Al llarg del volum s'aprofiten les experiències analitzades dels personatges per reflectir, amb seriositat, situacions actuals en què els nostres tancaments no ens permeten obrir les portes al discerniment com a recerca de Déu com a guia de l'existència. (C.C.)

Guillermo Randle, s.j., *Geografía espiritual de dos compañeros de Ignacio de Loyola*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, Bilbao 2001, 115 pàg.

El llibre de la setmana

Somiar és lícit

Les utopies no sempre són realitzables, però tenim dret, i a vegades l'obligació, d'enunciar-les. I somiar-hi, per veure si, per fi, aconseguim viure per elles i amb elles.

Això és el que segurament s'ha plantejat a través dels anys el cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà, quan s'ha imaginat, en somnis audaçs i exigents, el que podria ser una Europa diferent de la que ens toca viure avui a tots.

És evident que la construcció d'aquesta Europa, que avui a vegades resulta de malson, va ser una utopia magnífica que va arrencar fa anys, i que va sorgir de la ment d'homes tan arreladament catòlics com Robert Schuman i els primers polítics que havien viscut el caos de l'última Guerra Mundial. Ells, no obstant això, tot i les seves conviccions cristianes, només veien viable de moment un primer estat, que era l'econòmic. I els seus plantejaments no anaven més enllà d'una comunitat on l'economia era treballada com a element crucial per obtenir l'harmonia col·lectiva. Però està clar que amb això no n'hi ha prou, com demostra l'experiència repetida tantes vegades.

Per això, Carlo Maria Martini, des de la seva càtedra de Milà i des de les diferents àgores a les quals ha tingut un accés abundant ha anat embastant pas a pas el que ell considera un «somni europeu autèntic». Un somni en el qual hi ha un compromís de pau veritable entre els homes, i una vocació nova per a la cultura i l'Església Europea. Un somni d'una Europa en la qual es viu de veritat l'ecumenisme i s'il·lumina una joventut

Carlo María MARTINI,
Sueño una Europa del espíritu.
BAC, Madrid 2000, 231 pàg.

nova per al vell continent. Una Europa on els cristians siguin veritablement responsables en la seva construcció, i sàpiga avançar en la recerca dels valors, i sortejant el fenomen de la secularització i el retorn al sagrat.

Carlo Maria Martini no vol tancar els ulls davant del problema greu de la immigració, amb tot el que representa d'urgència de diàleg entre les cultures diverses. I posats a somiar, vol creure en una Europa al servei de tot el món, i acceptar el fenomen de la seva evolució indiscutible en el moment actual, però desitjant que es faci realitat que arribi a ser un model profètic d'un món unit i en pau.

Realment, llegint les pàgines en què explica el seu somni, apareix el Martini pastoral i exigent, però al mateix temps, il·lusionat, amb aquesta il·lusió de qui està consolidat en el missatge de l'Evangeli, i sap que les paraules de Jesús no són fórmules buides, inaplicables en el món d'avui. I les seves paraulesangoixades en què manifesta la commoció que li produeixen els últims conflictes a Europa Oriental, o els escenaris del desert, el fan despertar d'aquest somni, per exigir que els homes s'asseguin a pensar

i a treballar racionalment, i superin els sentiments que ennuvolen la ment i l'esperit.

A *Sueño en una Europa del espíritu* Carlo Maria Martini se'n mostra com un mestre que enuncia principis bàsics de convivència per a una comunitat de les dimensions d'Europa, la diversitat de la qual està unida a la llarga història. Però des de la càtedra de Sant Ambrosi ha d'arribar als homes i les dones responsables d'aquesta Europa nostra una lliçó que els urgeix a reflexionar les seves obligacions reals, i a posar-se sense dilació, mans a l'obra. I aquestes lliçons

també són per als ciutadans conscients, cristians convençuts de la necessitat que sigui l'esperit el que fonamenti tots els valors de la nostra convivència.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Sardanes al carilló de la Generalitat

Cada primer diumenge de mes al migdia, al Pati dels Tarongers de la Generalitat al barri gòtic, hi ha concerts de carilló.

Enguany la temporada de concerts d'aquest singular instrument musical aconsegueix un relleu especial ja que l'any 2002 se celebra el 75è aniversari de la instal·lació del primer carilló a Catalunya, a la Torre del Relotge del Palau de la Generalitat i també el 25è aniversari de l'actual carilló.

Des del mes de setembre passat i fins al proper mes de juliol del 2002, hi ha una programació molt diversificada i interessant que conclou amb una sardana. Les sardanes programades fins al final de temporada són les següents: *Toc d'oració*, de Pep Ventura; *Angelina*, de

Vicenç Bou; *La sardana de les monges*, d'Enric Morera; *El saltiró de la cardina*, de Vicenç Bou; *La rateta i el gatet*, de C. Castellet y Rosó, de Vicenç Bou.

Al marge d'aquests concerts, la temporada també inclou els següents concerts extraordinaris: el 25 de desembre, nades d'arreu del món; el 30 de desembre, concert commemoratiu del 25è aniversari del nou carilló del Palau, amb un duet insòlit de carilló i piano; el 6 de gener, concert extraordinari de Reis a càrrec d'un concertista convidat; el 21 d'abril, concert de Sant Jordi, per a carilló i clarinet i el 5 de maig, concert «Eurocarilló», amb sons de 10 ciutats europees, introduïdes per l'himne d'Europa *El cant a l'alegria*, de Beethoven. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Pensadors cristians del segle xx (53)

Husserl: de la fenomenologia a l'esperit

PASSIÓ PER LA DOCÈNCIA

D'origen jueu, Edmund Husserl neix a Prossnitz (Moràvia). La seva llarga vida es reparteix entre els estudis, la seva vocació filosòfica i la seva sensibilitat familiar. Neix justament el mateix any que Bergson, quan Darwin publica el seu *Origen de les espècies*.

El 1868 comença els estudis secundaris a Viena enmig de la guerra franco-prussiana. És una època de trasbals militar. De Viena passa a Leipzig i acaba estudiant matemàtiques i filosofia a la Universitat de Berlín (1878).

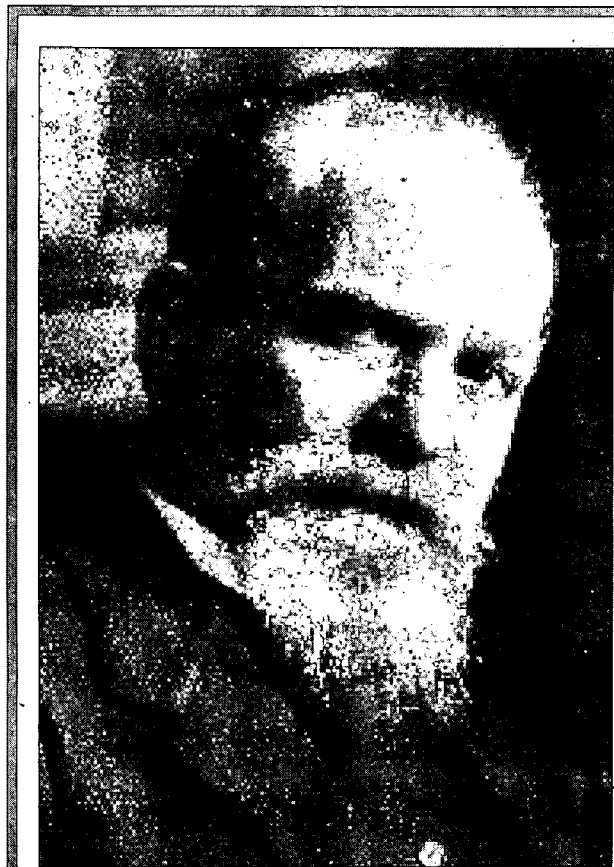
Sota la influència del gran Brentano, filòsof com ell, es trasllada a la universitat de Halle. Comença la seva docència universitària en condicions precàries i amb grans depressions. No obstant això, els moments de felicitat arriben després del seu enllaç matrimonial amb Malvine el 1887.

La seva situació econòmica i emocional millora, sobretot arran del seu nomenament com a professor a la Universitat de Gotinga (1905). Allà aflora un pensament fenomenològic. Constitueix la Societat Filosòfica, juntament amb un grup de deixebles, els seus incondicionals. Funda l'Anuari de Filosofia i les investigacions fenomenològiques. Pel que fa a les seves inquietuds religioses, es decantarà pel cristianisme en la seva vessant protestant, tot mantenint forts lligams amb personalitats del món catòlic, com ara Scheller, E. Stein...

Acabada la Primera Guerra Mundial funda la Societat Fenomenològica a Friburg. Entre els seus deixebles destaquem Reinach, Scheler, Geiger i la jove Edith Stein. Justament serà E. Stein l'encarregada de repassar i organitzar els apunts del vell professor.

CENSURAT PEL SEU ORIGEN JUEU

El 1923 li ofereixen la càtedra a la Universitat de Berlín, però hi renunciarà. Col·labora intensament amb Heidegger,

E. Husserl (1859-1938) és una figura emblemàtica de la filosofia contemporània. Protestant de religió i obert a la veritat, va lligar en la seva vida dues característiques essencials en ell: l'amor a la veritat i la creativitat en el camí del pensament modern. La seva escola fenomenològica va crear un corrent de pensament capaç d'impulsar una nova manera de veure la realitat.

que serà el seu successor, un cop nomenat professor emèrit. Aprofita el temps de la jubilació per fer una sèrie de conferències per Alemanya a ciutats com Frankfurt, Berlín, Halle... a Àustria i Txecoslovàquia.

Així mateix, i malgrat els problemes amb el règim nazi a causa de la seva ascendència jueva, rebutjarà una oferta d'una càtedra a Califòrnia (EUA) el 1933. Quatre anys més tard de l'arribada de Hitler a la cancelleria, se li prohibirà assistir, des de les instàncies governamentals, al IX Congrés Internacional de Filosofia de París.

Finalment, el 1938, arran d'una malaltia, Husserl morirà rodejat de la seva família i amics. El franciscà Van Breda salvarà els seus manuscrits de la barbàrie nazi. Gràcies a això, es podrà fundar l'Arxiu Husserl a Lovaina (Bèlgica).

D'entre les seves obres destaquem: *Investigacions lògiques* (1900), *La filosofia com a ciència estricta* (1911), *Idees per a una fenomenologia pura i una filosofia fenomenològica* (1913), *La crisi de les ciències europees i la fenomenologia transcendental* (1936).

ENMIG D'UNA ÈPOCA DE GRANS CONVULSIONS

Husserl viu en una Europa de guerres i convulsions polítiques. Pateix en pròpia carn la barbàrie nazi i les injustícies socials del moment. Tot i això, la seva inquietud per la recerca de la veritat s'encarria en el camp filosòfic.

Crea la fenomenologia com a resposta al naturalisme i a l'historicisme. Tots dos corrents de pensament deixaven en els seus seguidors un escepticisme total,

tant en el terreny humà com en l'espiritual. D'una banda, el naturalisme (Bruno, Schelling...) donava prioritat a allò físic i biològic, i rebutjava radicalment tota l'esfera espiritual. Sostenia la impossibilitat d'una comunicació de Déu als homes, desconeixia per complet la realitat de l'esperit.

D'altra banda, l'historicisme (Dilthey) predica un subjectivisme escèptic extrem. La religió i l'art es poden crear intuïtivament. L'única realitat és el fet empíric, el que entra pels sentits, derivant en un psicologisme naturalista.

És el mateix Husserl qui rebutja aquests corrents magistralment, crea l'escola fenomenològica. És un nou mètode descriptiu de fer filosofia.

A LES COSES MATEIXES!

Nascuda a finals del segle XIX, la fenomenologia intenta forjar una filosofia estrictament científica. Impulsa la reforma metòdica de totes les ciències. La finalitat primordial de la fenomenologia és dirigir-se als fenòmens mateixos (el que se'n mostra en la consciència), a les coses mateixes, a les vivències. Així, se'n planteja una mirada purament psíquica, cercant una experiència «objectiva» de la realitat (cf. *Idees per a una fenomenologia pura...*).

Segons Husserl trobem la veritat de les coses que ens envolten des d'aquesta percepció objectiva de la realitat. L'experiència ens porta a un coneixement inicial de la realitat. Però és una experiència des de l'objecte, i no des del subjecte. És l'interior de l'ésser humà el que recrea la seva experiència de la realitat.

En aquest interior, segons Husserl, la

vida anímica, accessible no només a través de l'experiència pròpia, sinó també des de l'experiència de l'altre. Percebem l'experiència d'allò que és propi, diferenciada d'allò que és aliè, comunitari (cf. *La filosofia com a ciència estricta*, 1911).

Altres idees que desenvoluparà Husserl al llarg de la seva producció filosòfica seran: psicologia fenomenològica i fenomenologia transcendental, la psicologia pura i la fenomenologia com a ciència universal amb fonamentació absoluta.

LA CRISI DE L'EXISTÈNCIA EUROPEA

Husserl, esperit despert de la seva època, va notar la crisi ideològica creixent de la vella Europa. Un continent amarrat per les cordes gruixudes dels totalitarismes. La palpable crisi espiritual d'Europa, segons el pensador austríac, tenia diverses solucions possibles.

Constatant l'origen de tal crisi en el fracàs del racionalisme com a filosofia de la vida. La cultura racional es va enfonsar després de la seva etapa més radical: el naturalisme. I les solucions de Husserl van ser dues: «El fracàs d'Europa en el xoc amb el seu sentit racional de la vida, la caiguda en l'hostilitat a l'esperit i en la barbàrie, o bé, el renaixement d'Europa a partir de l'esperit de la filosofia per mitjà d'un heroisme de la raó que superi defini-

«Sostenia la impossibilitat d'una comunicació de Déu als homes, desconeixia per complet la realitat de l'esperit»

tivament el naturalisme» (*La crisi de la humanitat europea i la filosofia*, 1935).

És precisament el pare de la fenomenologia qui ens empeny amb el seu testimoni a lluitar contra la crisi espiritual d'Europa. Ens avisa que el perill més gran d'Europa és la fatiga. Cal lluitar amb coratge, encara que sembli una lluita infinita. Husserl ens recorda que, serà llavors, quan «renaixerà de les flames aniquiladores de la falta de fe, del foc lent de la desesperança de la missió d'occident respecte de la humanitat, de les cendres de la gran fatiga, el fènix d'una nova interioritat de la vida i d'una nova espiritualització com a peça d'un futur gran i llunyà de la humanitat: perquè només l'esperit és immortal».

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

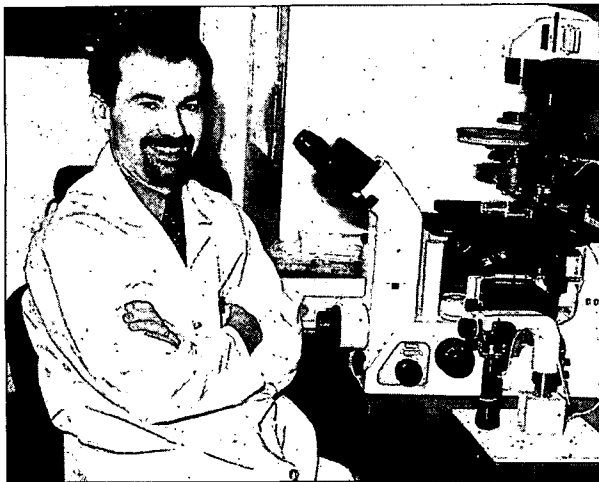
GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Clonació humana

Prou sabem que de vegades el sensacionalisme de certs mitjans de comunicació fa que s'exagerin els esdeveniments i es desfigurin. La notícia d'haver-se aconseguit la primera clonació d'un ésser humà pels tècnics del laboratori de l'*Advanced Cell Technology* dels Estats Units ha donat la volta al món. Tanmateix no han arribat pas pròpiament a la clonació efectiva. Per *clonació* s'entén ara «obtenició d'un individu de la mateixa dotació genètica que un altre, a partir d'una cèl·lula adulta d'aquest». L'ovella *Dolly* va ser el resultat d'una autèntica clonació, però van ser 400 els òvuls dels quals es partí per fer l'experiment, dels quals només 277 van admetre el nou nucli adult que se'ls introduí (extret d'altres tantes donants) i només 13 van prosperar en l'úter de les ovelles que els reberen. I de 13 només una ovella va néixer viva, la *Dolly*. En el cas present no s'arribà a la tercera fase. L'únic que feren és introduir nuclis de cèl·lules d'una persona donant (no sabem quants) en òvuls humans (òcits, més exactament), fins a obtenir que un d'ells es comportés com en una fecundació i comencés a dividir-se fins a la fase dita de blastòcit. Tot això en el laboratori, no pas implantat en l'úter d'una dona. Era, doncs, un autèntic embrió humà? Probablement sí. Però

l'ACT diuen que el que pretenen amb la «clonació» que han fet no és arribar a la colnació efectiva d'individus sinó obtenir cèl·lules estaminals aptes per implantar-les en un adult que pateixi alguna malaltia guarible amb l'empelt de cèl·lules sanes del mateix tipus. Però això implicaria, és clar, la mort de l'embrió obtingut com hem dit. Havent-hi una probabilitat molt alta que aquest embrió sigui ja un ésser humà, podem dir que és lícit fer-ho?

no ho podem afirmar amb tota seguretat. Qui pot donar per cert que implantat en un úter es desenvolupés normal? La probabilitat és molt alta però no creiem que, obtingut tan artificialment, es pugui donar per absolutament cert que hagués de ser així.

Ara bé, èticament hem de dir que aquesta mena d'experiències són reprotables. I l'Església ho ha dit amb totes les lletres. Llegiu també la informació donada per *Catalunya Cristiana* del 29-11-01, pàg. 7 sobre els límits ètics de la possibilitat de fer servir cèl·lules estaminals per a fins terapèutics (estaminals vol dir embrionàries no diferenciades, les quals són pluripotencials, és a dir, tant poden originar cèl·lules epitelials com nervioses o musculars). Els de

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

23 Un religiós deixeble de Galileu fa progressar la matemàtica

Es deia Francesco Bonaventura Cavalieri (1597-1647). El seu cognom és ben conegut pels batxillers de ciències, ja que el «principi de Cavalieri» figura en els llibres de text de matemàtiques. Aquest principi diu així: «Si dos cossos geomètrics tenen la mateixa altura i bases equivalents (d'àrea igual) i, a més, les seccions determinades per plans paral·lels a les bases també són equivalents en tots els casos, aleshores els dos cossos tenen el mateix volum.» D'aquí es dedueix, per exemple, que dues piràmides de bases equivalents i alçades iguals tenen volums iguals. Cal dir, tanmateix, que aquest enunciat és una particularització del teorema més general enunciat per Cavalieri: «Si les seccions que es fan a igual alçada en dos cossos són totes en una raó constant, els volums dels dos cossos són en la mateixa raó.» Ara bé, si el principi és conegut, potser no ho és tant l'autor. Segur que la majoria dels que l'aprenen en el batxillerat no saben que Cavalieri era un religiós. Ens trobem, doncs, amb un altre eclesiàstic que va fer avançar la ciència. Encara que no fos dels de primera línia, la seva obra és prou important per figurar amb raó en una història de la matemàtica (i s'hi troba) i es mereix que li dediquem també nosaltres un capítol en la nostra relació d'homages de ciència i d'Església.

Religiós de la congregació religiosa dels «Jesuats»

Giovanni Colombini (1300-1367) va ser el fundador d'una congregació religiosa que vulgarment s'anomenà dels «jesuats», és a dir *dei gesuati* en italià. El seu nom canònic era el de «Clergues Apostòlics de Sant Jeroni», tal com figura a la butlla d'aprovació donada per Urbà V el

1367, pocs mesos abans de la mort del fundador. Però ja eren coneguts pel nom de jesuats, que els venia de la salutació habitual que feien servir, que era «Jesús sigui lloat», i així seguien anomenant-se vulgarment fins que s'extingí la congregació el 1668, suprimida per Climent IX. L'esperit del fundador comportava una finalitat penitencial i d'assistència dels malalts i dels marginats, però amb el temps també es dedicaren a d'altres ministèris com el de l'ensenyament. Doncs bé, un dels jesuats va ser Francesco Bonaventura Cavalieri, catedràtic de matemàtiques a la universitat de Bolonya des del 1629 fins a la mort. En alguns diccionaris i també llibres d'història de la ciència, s'hi diu que era jesuïta. Equivocació comprensible perquè *jesuat* és un nom que no sona (des del 1668 no s'ha dit més) i en canvi és ben conegut el de *jesuïta*.

Va néixer a Milà. De jove fou un deixeble aprofitat de Galileu, el qual, veient-lo tan despert li deia el «nou Arquimedes». Però no era pas la ciència la seva vocació més sentida sinó la de consagrar-se a Déu. Als 21 anys va ingressar a l'orde dels «Clergues Apostòlics de Sant Jeroni», o sigui es féu jesuat. Un cop hagué professat els seus superiors, tenint-li en compte la capacitat i els precedents, l'enviaren a continuar els estudis de matemàtiques, i el 1629, quan ell tenia 31 anys, quedà vacant la càtedra de matemàtiques i astronomia de la universitat de Bolonya, i es presentà a les oposicions amb dues Memòries, l'una sobre les còniques i l'altra sobre els indivisibles, i li fou concedida la càtedra. Només pogué exercir-hi durant divuit anys. Una malaltia de gota anà minant la seva salut i el portà a la tomba quan feia poc que havia complert els 49 anys.

El seu contribut a la ciència

Tal com s'acostumava en aquella època, Cavalieri no es limità a una secció de la matemàtica sinó que els seus escrits en comprenen molts aspectes, tant de matemàtica pura com d'aplicada (òptica, astronomia...). El primer llibre que publicà, ampliació de la primera memòria que havia presentat per a l'obtenció de la càtedra, va ser *Lo Specchio ustorio ovvero trattato delle settioni coniche* (1632), on, a partir de l'estudi de les corbes còniques, exposa un mètode per calcular el focus de les lents. Poc després publicava el *Directorium generale uranometricum in quo trigonometriae logarithmicarum fundamenta in regulis demonstrantur*, directori que contenia unes taules de les funcions trigonomètriques amb els seus logaritmes, amb vuit xifres decimals, per a ús sobretot dels astrònoms; per això l'anomenà *uranometricum* (mesurador del cel). Va ser el primer italià que s'adonà del gran valor pràctic dels logaritmes. Aquest obra de Cavalieri es va fer servir molt.

Entre altres, com a invent de càtedra va fer una màquina hidràulica que en realitat era com la que més tard inventaria l'anglès Joseph Bramah, que en rebé molts aplaudiments que pròpiament haurien correspost al nostre religiós que ja l'havia construïda abans, però no en féu publicitat.

La seva obra més famosa va ser *Geometria indivisibilium continuorum nova quadam ratione promota*, que podríem traduir: «Geometria dels continus indivisibles estudiada sota un nou punt de vista.» La idea fonamental és considerar una àrea com a formada per segments rectilinis indivisibles (sense amplada) i un volum per a plans també indivisibles (sense gruix). Era el mètode que havia seguit també Arquime-

des, però Cavalieri no ho podia saber. L'obra del geni grec en què ho explicava, *El mètode* no es va trobar fins al 1906, a Constantinoble, en un palimpsest que contenia quatre obres d'Arquimedes; una d'elles aquesta que es donava per perduda. Així podríem dir ben bé que tenia raó Galileu d'haver anomenat «nou Arquimedes» el seu deixeble. I si bé hi ha hagut algun historiador que ha suggerit que la idea aquesta havia estat de Galileu i que Cavalieri n'havia fet ús, no consta enlloc que fos així, perquè en l'únic indici que es pot adduir que és que en el *Dialogo* Salviati diu que un segment es pot dividir en infinites parts i mira de convèncer Simplicí d'això, no es tracta de la mateixa cosa, sinó del que ja era sabut des d'Aristòtil, que tot continu és infinitament divisible, però no que es pugui considerar compost d'indivisibles. A més, Cavalieri, té el mèrit d'haver-ne sabut fer una aplicació important, la determinació correcta d'àrees i volums.

L'obra del religiós jesuat conté encara un altre teorema important. En termes actuals podríem dir que va demostrar que el valor de la integral de $x^n dx$, entre 0 i a és $a^{n+1}/(n+1)$. En l'obra *Geometria indivisibilium* ho demostra per a $n=1$ i $n=2$, però en una obra posterior *Exercitationes geometricae sex*, ho generalitza per a tot valor de n . En aquestes *Exercitacions* encara té una altra cosa que val la pena de notar: la relació que hi ha entre la paràbola i la corba anomenada espiral d'Arquimedes. L'espiral es pot considerar com la corba que resulta de torçar una semiparàbola a l'entorn del vèrtex fent que la distància a aquest vèrtex sigui per a cada punt la mateixa que abans hi havia des del punt a l'eix horitzontal. En llenguatge actual podríem dir que és una construcció que fa ús de la geometria analítica i del càlcul infinitesimal, parts de la matemàtica que en aquest moment de la història encara no s'havien inventat com a tals. La malaltia de la gota va acabar, com hem dit, amb la vida d'aquest religiós el 1647. A l'any següent es publicava la seva obra pòstuma, *Rota Planetaria*. La ciutat de Milà, on ell havia nascut, va erigir-li un monument al pòrtic del palau Breda.

CADENA ESTEL

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.

El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.

Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.

Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.

Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 18.40 i 2.10 hores.

Pensament humà i cristià, cada hora.

Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.00-20.30 *La Consulta* (magazin d'actualitat).
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Vaixells, trens i música country*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.00-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.50-19.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.00-19.30 *Interiorisme*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Cum laude* (universitats).
 19.00-20.00 *Afinado con Brasil* (música brasilera).
 20.00-21.00 *Els temps de la música* (música clàssica).
 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.00-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *Cova de Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00, 09.15 *Informatiu matí*
 14.00, 14.15 *Informatiu migdia*
 19.00, 19.15 *Informatiu vespre*
 09.15, 14.15, 19.15 *el Temps*
 12.00, 15.00, 17.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 08.10, 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanacions turístiques*

Dimecres

00.00-00.30 *El que més ens agrada*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

Diumenge

18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli*

La ràdio amable

Frequències

106.6 Barcelona
93.7 Catalunya central
103.4 Girona
105.0 La Seu d'Urgell
107.5 Andorra

Dissabte 8 (festivitat de la Immaculada)

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la Coral Vila de Falsét de Falsét (Priorat), sota la direcció de Josep Enric Peris.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Diumenge 9

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).

Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.

Direcció: José Pablo Sánchez.

09.30 *Pueblo de Dios*

Els temes que tracta són, principalment, experiències, iniciatives o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.

Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.

Direcció: María de los Ángeles Fernández.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la Coral Amics del Cant la Múnia-Castellví de la Marca (Alt Penedès), sota la direcció de Pere Lluís Biosca.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i

Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 10

17.15 *Pueblo de Dios*

Diumenge 9

09.00 *Signes dels Temps*

«Les cures pal·liatives.»

Catalunya és un país pioner en les cures pal·liatives a malalts terminals en fase avançada. L'Hospital de Sant Llàtzer de Terrassa és un dels centres que treballa en aquest camp. El programa emet un reportatge sobre aquesta unitat de cures pal·liatives amb entrevistes a metges, psicòlegs, agents de pastoral i familiars de malalts.

Altres temes:

—Reportatge sobre l'acte de comiat del bisbe de Girona, Jaume Camprodon.

—Reportatge sobre la Jornada Diocesana de Barcelona.

—Presentació del joc interactiu *Gaudí o el joc de l'arquitecte*, basat en la vida i l'obra d'Antoni Gaudí.

—Comentari de llibres, amb Jaume Reixach.

—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 7

20.30 *Creure avui*

«Tema d'avui», reportatge sobre temes d'interès per als cristians i cristianes d'avui, coordinat per Elisa Mataró; Comentari de llibres i pel·lícules, coordinat per Teresa Bruguera; agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró, a càrrec de l'equip d'*El Full de Mataró* i el temps de reflexió.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 14h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.

(El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 11.00 h, Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30 h *Paraules de vida* (directora: Montse Gírbau).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo del Tercer Mundo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *Es domingo*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05 h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 8.30h *La Palabra*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos dé Dios*. Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*; a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Juan Zayas, que pertany al grup GEC (Grup d'Entitats Catalanes de la Joventut); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA CERO RAMBLA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8) - Diumenge a les 08.05 del matí, *La paraula del cardenal arquebisbe*.

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO CERDANYOLA (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.30h, *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana. (El programa es repeteix el dissabte a les 11.30 del matí.)

MATADEPERA RÀDIO (FM 107.1) - Dimarts de 9 a 10 del vespre, *Buscant la llum*: tertúlia d'àmbit religiós. Evangeli, notícia, frase sorpresa, pàgina web, llibre i entrevista. Durant el programa els oients poden intervenir per telèfon per donar la seva opinió i fer preguntes. (www.matadeperaradio.com)

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dimarts a les 17.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el dimarts a les 21.00h).

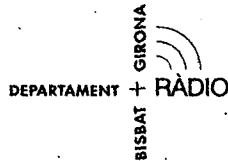
RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

VILASSAR RÀDIO (FM 98.1) - «L'hora de Mn. Galbany», divendres d'11.45 a 12 del migdia, en directe, i diumenges, de 9.10 a 9.20 del matí, en redifusió. De dilluns a divendres de 8.45 a 8.50 del matí «Santoral comentat», per Mn. Ramon Roca i Font.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts. Recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera, així com personatges favorits de la música contemporània. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. El programa s'emeta a través de quinze emissores.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions següents: *La Paraula del bisbe*, a càrrec de Mons. Jaume Camprodon; *Costumari cristià*, per Joan Baburés; *Dels joves als joves*, amb Jordi Reixach; notícies i *El significat de l'Evangeli*, amb Pere Carreras. Presenta Àngel Rodríguez. L'emeten: **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ràdio Alt Empordà** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 12.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio les Planes** (107.7 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Nota: Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) inclou alguns apartats a les 9.45 dins del programa parroquial local.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi. El programa s'emeta a través de quinze emissores.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: **Ona Girona** (95.1 FM) divendres 19.55h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès-Cassà** (103.1 FM) dissabte 19.55h.

Nota: també s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.6 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazín setmanal d'unà hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emeta: **COPE Figueres** (1269 AM), divendres 15.05h.

RÀDIO ESTEL GIRONA (103.4 FM) emissora del bisbat de Girona integrada a la Cadena Estel. Al Maresme, a part del 103.4 FM, es pot sintonitzar també pel 106.6 FM (Ràdio Estel Barcelona).

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten: **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.6 FM i 99.1 FM) diumenge 11.00h. **COPE Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Estel** (Girona 103.4 FM-Maresme 106.6 FM) diumenge 18.45h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (92.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (801 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà) de la Selva** (103.1 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Església és notícia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciurana.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Diumenge a les 10.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.00 a 21.00 *Càritas a la ràdio*.

RÀDIO CARDONA (FM 107.2) - Divendres a les 19.00h *Antena parroquial*.

RÀDIO SÚRIA (FM 107.8) - Primer i tercer dissabte de mes, a les 13.30h, *La veu de la parròquia*.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30h *Conversa del bisbe de Solsona*.

RÀDIO ESTEL SOLSONA (FM 104.4) - Programació de la Cadena Estel.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **Ràdio Banyeres** (107 FM) dissabte 14.00h. **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00h. i les 22.00h. **L'Espluga FM Ràdio** diumenge 14.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

RÀDIO PIRINEUS (Puigcerdà 89.8) - Diumenges de 8.45 a 9.00: Informatiu parroquial.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Internet

• **ROSARI.**— A la pàgina www.sancta.org/notredame.htm s'ensenya pas a pas a resar el rosari. Amb un fons de música sacra s'enuncien els misteris, explicant-los i meditant-los d'un en un, amb les caselles del parenostre, l'avemaria i el glòria ben visibles per marcar, de manera que es passen electrònicament els grans del rosari.

Altres bisbats

• **EIVISSA I FORMENTERA.**— La Delegació de Joventut d'Eivissa i Formentera convoca els joves a participar el 7 de desembre, a les 21.00, a la vetlla de la Immaculada a Sant Rafel.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el 15 i 16 de desembre a participar en una trobada de reflexió-meditació-pregària. Per a més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **COMISSIÓ PROBEATIFICACIÓ DEL BISBE IRURITA.**— El 3 de desembre se celebra el 65è aniversari de la

immolació del bisbe Manuel Irurita Al-mánzoz. Per això se celebrarà una missa, a les 12.00, a la catedral de Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària de la gent gran el 3 de desembre, a les 17.00, impartida per Miquel de Moragas (professor de la Universitat Autònoma de Barcelona) sobre *Comunicació i mitjans de comunicació*. A les 18.30, celebració de l'eucaristia. El 12 de desembre, visita cultural al monestir de Pedralbes i Fundació Thyssen-Bornemisza a càrrec de la professora Carme del Blanco. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575, a/e: associaciocic@terra.es

• **XXVIII PREMI ENRIC FERRAN.**— El 3 de desembre, a les 19.30, acte de concessió del XXVIII Premi Enric Ferran Ideologies per al futur. Prendran la paraula el guanyador o guanyadora del premi i els membres del jurat Norbert Bilbeny, Salvador Giner, J. A. González Casanova, Lluís Izquierdo i David Jou. Sala Mirador del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, c/ Montalegre, 5 - Barcelona.

• **ACTE ACADÈMIC.**— La Facultat de Teologia de Catalunya i la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya organitzen un acte acadèmic commemoratiu dels Drs. Joan Tusquets i Terrats i Ramon Roquer i Vilarrasa en el centenari del seu naixement. Serà el 3 de desembre, a les 19.30, a l'aula magna del Seminari conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Hi intervindran Ramona Valls, Joan Martínez Porcell i Albert Manent.

• **ANY INTERNACIONAL DEL VOLUNTARIAT.**— El 4 de desembre, a les 19.30, acte d'avaluació i cloenda presentat per Ester Romero. Presentació del segell commemoratiu. Acte lúdic: Colors d'Espriu *Fragments* a càrrec de L. Marrasé i M. Giustina. Palau Robert, passeig de Gràcia, 107 - Barcelona.

• **CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA.**— El 4 de desembre concert de sardanes a càrrec de La Principal de la Bisbal per commemorar el 125è aniversari del Centre Excursionista de Catalunya. El concert serà al Palau de la Música Catalana.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Hora santa mensual. Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona), **dijous 6 de desembre**, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia; el **divendres 7**, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia; parròquia de Sant Joan d'Àvila (rbla. Prim, 252 - Barcelona): **dijous 6**, participació dels homes a la Bonanova (autocàr a les 21.00 per tornar a les 23.30); **divendres 7**, a les 17.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 18.00, eucaristia.

• **IMMACULADA.**— El 7 de desembre, a les 22.00, vetlla jove de la Immaculada a la basílica de la Mercè de Barcelona. Organitza: Delegació Pastoral de Joventut.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA.**— El 9 de desembre, de 10.00 a 18.00, jornada de convivència a la casa de les Missioneres Eucarístiques de Natza-ret, c/ Mare de Déu de la Salut, 26 - Barcelona. Es prega confirmar uns dies abans qui es quedi a dinar: tel. 932 130 182.

• **CONSELL GENERAL DE GERMANDATS I CONFRARIES.**— El 9 de desembre tindrà lloc, a les 11.00, la processó de la Immaculada. Aquesta processó es fa per recuperar l'antic vot del poble que va fer el Consell de Barcelona, el 19 de juliol del 1651, amb motiu de l'alliberament de la ciutat de la pesta. En aquest vot se li va atorgar a la Immaculada les claus de la ciutat que encara porta i es va acordar treure-la en processó cada any. La processó sortirà de l'església de Sant Agustí i continuarà pels carrers Hospital, Rambla, Ferran, de la Ciutat, Regomir i Ample fins a la basílica de la Mercè, on és prevista l'eucaristia a les 13.00.

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura organitza una trobada de pregària ecumènica el 10 de desembre, a les 19.30, dins de les vespres de la comunitat de l'església del monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglès, 55 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 10 de desembre, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre l'actualitat del mes a càrrec de M. Victòria Molins, teresiana i directora de l'editorial STJ, al carrer València, 244, 1r - Barcelona. El 13 de desembre, a les 19.30, presentació dels dar-

Amb motiu de la festivitat de

NOSTRA SENYORA DE GUADALUPE

patrona i reina de Mèxic,
emperadriu de les Amèriques
i les illes Filipines

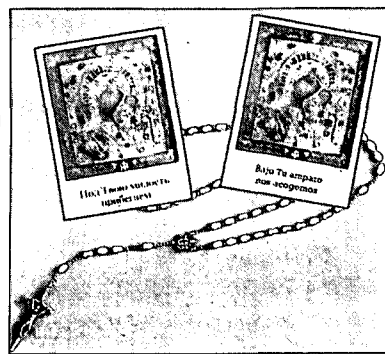
El dimecres dia 12 de desembre,
a les 19h, se celebrarà l'Eucaristia a
la Capella de Nostra Senyora de
Guadalupe, carrer Comtessa de
Sobradí, 5 (cantonada c/ Palau).

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 1.000 ptes. que ens
envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo
nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un
altre a Rússia en nom vostre. També
rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem
enviat milions de llibrets a
l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Via Augusta, 6 - Barcelona

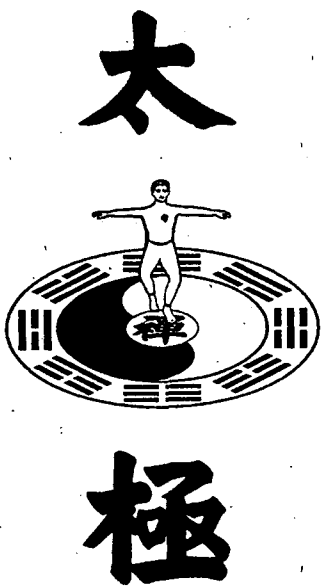
ELS BENEFICIS DEL COGNOM

揚名聲顯父母
光于前裕于后

Si el teu cognom es propaga,
faràs il·lustres els teus
pares, honraràs els teus
avantpassats i beneficiaràs
els teus descendents.

TERTÚLIES AMB
PETER YANG

Entrada gratuïta el
dissabte 15 de desembre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIA
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental,
roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat
per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene,
alfabetització, educació en la cura del nen, i formació profes-
sional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·labo-
ració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels
pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor,
lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Des del carrer

L'escriptora Maria Teresa Pous, llicenciada en Filosofia per la Universitat de Barcelona i diplomada en Biblioteconomia, ha col·laborat en publicacions periòdiques especialitzades en la temàtica històrico-mèdica i és autora de cinc llibres de converses, el darrer dels quals és «Guarir. L'aventura de la salut», editat per Proa. En aquesta ocasió, conversa amb els metges Màrius Morlans, Joan Obiols, Manuel Corachan i Moisès Broggi. El llibre és una invitació a reflexionar serenament, amb optimisme i amb un to realista, sobre el fenomen de la malaltia i del guariment.

Foto: Miquel Puig

Maria Teresa Pous i Mas, autora de «Guarir. L'aventura de la salut»

«El metge fracassa quan no sap escoltar la persona malalta»

—De les converses amb els quatre metges, se'n desprèn que la salut és un estat d'excepció, un do o una conquesta?

—La salut és una realitat que ens ve donada; també —encara que no d'una forma rotunda— és una conquesta i, en circumstàncies molt adverses, tal vegada pot ser un estat d'excepció. Però sempre l'hem de preservar; més que no pas prevenir les malalties, cal posar èmfasi en el fet de preservar-la, tal com aconsellava el nostre gran metge medieval de papes i reis, Arnau de Vilanova. Cal acceptar que el fet d'emmalaltir és un fet natural lligat indissolublement a l'existència de tots els éssers vius, des dels vegetals fins a la totalitat dels animals i les persones. El doctor Morlans, preocupat sempre per «fer costat al malalt», es refereix, precisament, a les malalties i a la capacitat de superar-les.

—Quan fracassa un metge?

—El metge no fracassa quan no pot curar una malaltia incurable; fracassa quan no sap escoltar la persona malalta, quan no és capaç de sentir compassió, és a dir, de compartir el dolor i no pas de perdonar la vida, fracassa quan no sap que en cada malaltia s'hi juga l'existència,

quan es deixa endur per l'afany d'acumular riqueses a canvi de la salut dels malalts...

—Tenim una visió reduccionista de la salut?

—En general crec que sí. Separem massa la ment del cos i com diu el doctor Joan Obiols, en el fons totes les malalties són psicosomàtiques i el procés de curació és també un procés psicosomàtic. El psiquiatre Joan Obiols explica que és bàsic tenir una visió integradora, que no es tracta de buscar només els aspectes biològics i genètics perquè en el camp de la malaltia mental, els aspectes psicològics —la forma de ser, de reaccionar— són molt significatius i hem de buscar sempre els aspectes biogràfics i els factors socials i culturals.

—Guarim o som guarits?

—Respondré amb els pensaments d'Hipòcrates que incloïa al llibre de converses que el metge de Cos exposa al seu llibre I de les Epidèmies: «En tota malaltia cal intentar dues coses: o guarir, o, almenys no danyar. I l'art mèdica consta, fonamentalment, de tres factors: la malaltia, el pacient i el metge. El metge és un servidor de la naturalesa, i el pacient ha de combatre la malaltia amb l'ajut

del metge...» El metge ha de saber desenvolupar les forces de les persones malaltes. Tothom hauria de fomentar els hàbits saludables. El doctor Manuel Corachan, especialista en Medicina Tropical, ha treballat a l'Àfrica de l'Est, on la gent té problemes de malnutrició i pateix infeccions. Quan ha tornat a Catalunya, ha palpat un contrast molt xocant, perquè aquí les persones es posen malaltes perquè mengen massa i malament.

—Quin missatge unitari sorgeix dels testimonis d'aquests quatre professionals?

—Aprendre a copsar l'impuls de la bellesa que trobem en alguns llibres, en algunes arts plàstiques i en la música ens poden ajudar en l'aventura de viure. En cas d'emmalaltir, cal que la persona malalta tingui confiança en el metge. El doctor Moisès Broggi diu que si aquesta condició no es dona, res no va bé. Les últimes paraules de la conversa amb el doctor Broggi són: «La nostra feina —el deure dels metges— és curar i fer tot el bé que puguem fer en qualsevol moment i circumstància. I això ho hem de fer durant tota la nostra vida.»

Miriam Díez i Bosch

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre la regió eclesiàstica

Una hora d'avió és un temps breu i cobreix una distància curta. Però pot ser més que suficient per canviar radicalment d'escenari. Ho saben prou els usuaris del pont aeri... Jo, per exemple, la setmana passada, vaig sortir de l'aula de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid, amb una certa sensació d'èxit: a la fi d'una sessió que vaig viure amb un punt d'inevitable inquietud... després d'escoltar algunes opinions que em tornaven a recordar com és possible —i sovint dolorós— de compartir una mateixa fe i habitar culturalment als antípodes... havia tingut la satisfacció de veure que una clara majoria de vots donava llum verda al projecte de regió eclesiàstica tarraconense. Però l'alegria em va durar poc. Aquí m'esperaven alguns amics amb cara llarga i somriure irònic... Després he vist que alguns articles de premsa —no tots— anaven en la mateixa direcció, diguem-ne escèptica. Ara és l'hora d'un primer balanç. Cara o creu?

D'entrada, s'imposen uns quants aclariments.

1. La nostra antiga i entranyable denominació de *tarraconense* cobreix un àmbit més gran, a nord i a sud, que el de l'actual Catalunya. Ens ha resultat, doncs, útil perquè totes les diòcesis amb seu catalana s'hi sentin còmodes. 2. El terme *regió* té, de per si, sentit merament territorial. 3. Les esglésies particulars o diòcesis són la unitat eclesial bàsica en la qual és present i actua l'Església una, santa, catòlica i apostòlica. Ni la *conferència* episcopal ni la *regió* eclesiàstica són instàncies intermèdies necessàries entre la seu apostòlica i els bisbes. 4. La *conferència* episcopal i la *regió* eclesiàstica tenen, totes dues, una missió bàsicament pastoral. 5. La *regió* eclesiàstica no té les facultats que la legislació eclesiàstica assigna a la *conferència* episcopal, però la seu apostòlica li'n pot atorgar algunes.

Després, unes valoracions. 1. L'acceptació per la Conferència Episcopal Espanyola de la *regió* eclesiàstica tarraconense significa el reconeixement de la unitat pastoral de les nostres diòcesis, la qual respon a una realitat diferenciada. Si no fos així, el procés seguit i la discussió del tema no haurien estat tan lentes i cauteloses. 2. Objectivament, passem de ser dues arxidiòcesis (Tarragona i Barcelona) que col·laboraven per bona voluntat, a constituir una unitat. La *regió* ens dona d'alta com a realitat eclesial homogènia. 3. El Concili Provincial Tarraconense, després de la seva laboriosa *recognitio*, és ara a punt de veure aprovada la seva resolució més polèmica.

Per això —i més— jo responc a l'interrogant que posava més amunt, cara! Considero la *regió* un fet exitós, que ho serà una mica més si el reconeixem i el sabem vendre com a tal, i una mica menys si obrim l'aixeta dels planys. Naturalment que el resultat podria haver estat un altre si imaginem un altre camp de joc: però els partits no es guanyen o es perden en camps imaginaris.

El més important de tot és que no prenguem la Regió Eclesiàstica Tarraconense com un punt d'arribada per anar fent més còmodament la viu-viu, sinó com un punt de partida cap al nou impuls evangelitzador que la nostra societat demana. Aquesta societat que, com va dir el Concili Provincial, estimem perquè és la nostra i perquè, en ella, els homes i les dones de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé. (Cf Resolució 1)

Ara mateix

Rauxa

La naturalitat de l'ecumenisme

Ja fa temps que l'Església catòlica, especialment des de el Concili Vaticà II, aposta explícitament per la via ecumènica, i en aquest àmbit les Esglésies protestants i l'ortodoxa també han fet esforços més que notoris. Els entrebancs, però, hi són, i tots sabem que no es poden resoldre per la imposició d'algun dels diferents parers; en aquesta gran entesa el proselitisme agressiu d'alguna de les confessions faria molt de mal a l'ecumenisme, a tots els cristians en definitiva. Per aquesta raó tothom reconeix que l'únic camí possible és el diàleg.

Aquest procés ecumènic que avança de mica en mica no és cap negociació pròpiament dita, és a dir: no és un exercici imposat o artificial. Res a veure amb les negociacions de caràcter polític, sovint forçades, que no són més que estratègies per aconseguir interessos exclusivistes. La via de l'ecumenisme, ben lluny de tota aquesta política —i mai tan ben dit—, té com a fita la unitat dels seguidors de Crist. I aquest objectiu no és impostat, sinó propi i natural del cristianisme. El que és absolutament artificial i forçat és la divisió entre cristians.

Eduard Brufau